

Petr Nacházek

Masomlejn II

Obsah:

Pronásledování	3
Lady	17
Mikka	22
Česta	44
Č-tag	53
Bitva	75
Japonsko	93
Znovuzrození	113
Střet	135
Císař	150
Návrat	156

Pronásledování

Stalo se to kolem druhé hodiny ranní.

XXXXX

„Mami, tati, vstávejte!“ Třásl jsem s peřinou.
 „Dej pokoj, synku. Ještě je noc.“ Odbyl mě otec.
 „Jsou tu bubáci, tati!“ Naléhal jsem.
 „Bubáci, říkáš? Tak pojd' do postele hochu, sem se neodvážím.“
 „Co je, co se děje?“ Vzbudila se máma.
 „Bubáci a jejich mnoho! Viděl jsem je!“
 „Di se s ním podívat, prosím tě.“ Rozhodla matka.
 „Proč zrovna já?! Nechceš počkat až na ráno?“ Pokrčil jsem rameny.
 „Tak jó.“ Otec si nazul pantofle a vylezl z postele. Byl ve žlutých trenýrkách a bílém nátělníku. Svojí ruku mi položil na rameno. Sklonil se ke mně a povídá:
 „A kde si je viděl?“
 „Štrachali se v plotu.“ Povídám po pravdě.
 „V plotu! Hmm.“ Povídá otec. „A ty nevíš, že tam je ostnatý drát? Když ses narodil, tak jsme ho s mámou natahovali. Jak by mohli projít ostnatým drátem?“
 „Nevím. Ale je jich hodně!“
 „Máme tam miny. Nezapomeň a bubák se min bojí.“ Udělal na mě strašlivý obličej. Povinně jsem se lekl. Koukal na mě a pak zase povídá.
 „Tak pojd', stašpytle, pudem se podívat po těch tvech bubácích.“ Vzal mě za ruku a šel ke dveřím. Opatně je otevřel a vykoukl ze dveří, chvíli pozoroval okolí a pak se otočil. V obličejí měl takový podivný výraz.
 „Mámo, mámo...vstávej!“ Křikl na spící matku. Máma byla na nohou co by dup. S pistolí v ruce přišla k oknu. Nasadila si noční vidění a rozhlížela se. Pak si ho sundala, polkla a podívala se na mě.
 „Musíš zmizet!“ Řekla to tak rozhodným hlasem, že mu nešlo odporovat. Táta se chytnul stolu.
 „A jsme v prdeli!“ Vylezlo z něj.
 „Oblíkej se!“ Rozkázala máma. To platilo pro nás pro oba. Všiml jsem si, že v těžkých chvílích má vždy hlavní slovo ona, tedy měla... Táta lupal po dechu. Vykouknul jsem z okna a viděl několik desítek stínů jak překračují ostnatý plot. Šli minimálně ze dvou směrů. Dozadu za dům jsem ale neviděl.
 Máma si oblíkala takové černé brnění co jí táta snesl ze shora. Měli tam pověšené vůbec takové divné věci. Nejpodivnější byly ty trubky, nikdy jsem z nich nedostal na co taková věc sloužila. Až podle deníku jsem zjistil na co to otec s matkou používali, musely to být strašlivé zbraně. Trubky však táta nechal nahoře. Na záda si připnul jen takový lehký meč, katana tomu říkával.
 Matka si ke mně klekla a povídá:
 „Ať se děje co se děje, ty musíš zůstat schovaný! My tě s tátou budem krýt a ty poběžíš do kostelíka. Víš, jak jsme tam předloni objevili ten sklep?“ Zakýval jsem, že rozumím. „Tak do něj se schováš! Jasný?!“ Zase jsem zakýval. „Nesmíš vylézt, ani kdybychom tě volali! Jasný?!“

„Ano.“ Měl jsem slzy na krajíčku. Zeptal jsem se: „A co bude s váma? Já vám chci pomoci!“ Matka však byla nekompromisní.

„My jim trochu pustíme žilou... Máme s bubákama nějaké staré účty. Víš. Když je porazíme...tak si pro tebe sami přijdem a teď musíš být statečný kluk.“ Dala mi velkou pusu, po tváři se jí kutálely slzy. Byla to hrůza, z té noci si pamatuji každou sekundu, napevno se mi vryla do paměti. Matka mi dala svojí starou pistoli a dutý přívěšek s různými drobnostmi, co nosila neustále u sebe, táta mi podal malorážku a řekl:

„Teď hochu budeš muset být statečný a hlavně nesmíš sám vylézt z úkrytu. Máš tam jídlo na několik dní. Zůstaň tam, dokud ti nedojde. Bubáci se tu můžou ještě nějaký čas pohybovat. Jestli vědí, že si jim zmizel, tak tě budou hledat. Opatruj se.“

Nepřátelé už byli dost slyšet, podařilo se jim projít asi i druhým zátarasem. Každý mi dal ještě pusu na cestu a vystrčili mě oknem. Naposledy jsem se ohlídl, stáli tam oba, tušil jsem, že už je nikdy neuvidím.

XXXXX

Pádil jsem ke kostelíku. Byl to stará dřevěná stavba, před dvěma roky tam táta náhodou objevil skrýš. Byla to chodba, asi pět metrů dlouhá a metr široká, ústila do místnosti o rozloze deseti metrů čtverečních. Do ní otec s matkou nanosili potraviny a nějaký zbraně. Prý pro jistotu. Ke kostelu se mi podařilo nepozorovaně dostat. Zaklapl jsem za sebou víko a zajistil ho závlačkou. Protáhl jsem se chodbou a zavřel za sebou těžké dubové dveře. Byl jsem tak uvězněn v pasti. Myslel jsem ale, že jsem v bezpečí... Jak už jsem psal, nevěděl jsem, čeho jsou bubáci schopni... Místnost byla dobře odvětrávaná, v rozích sklepa byl vždy jeden otvor. Za deset minut co jsem se schoval, začala střelba. Intenzivní střelba. Podle hluku jsem identifikoval tátův samopal. Střelbu bubáci ihned opakovali a strhla se divoká řež. Pak se ozvalo několik výbuchů od granátů a zase střelba. Vypadalo to, jakoby se bubáci dali na ústup. Po chvíli propukla další šílená přestřelka. Ta trvala asi půl hodiny, nakonec bylo slyšet jen hromové výstřely tátovýho Manlichera.

Radoval jsem se, že slyším tátovu zbraň, to jsem ale netušil, že jim došly náboje... Pak byly slyšet ještě hlasitější vystřely tátova revolveru, tato obrovitá zbraň asi vnesla do řad bubáků pořádný chaos. Ono totiž rychle za sebou vystřílet čtyři válce není samo sebou, byl jsem na tátu pyšný. Jak říkal, střílet velkými kalibry má i svůj psychologický význam. Pak byl poměrně klid. Asi za čtvrt hodiny potom se strhla divoká řež. Zase byly slyšet výbuchy granátů. Nakonec jsem slyšel dva vystřely z tátova revolveru. Pak bylo ticho. To ticho bylo tíživé. Asi po minutě se ozval sborový jásot a divoká střelba do vzduchu.

Nechápal jsem co se stalo. Střelba do vzduchu trvala hrozně dlouho. Bubáci stříleli asi hodinu a vykřikovali něco jazykem, kterému nerozumím. Matka mě totiž naučila pouze francouzsky a anglicky, teda kromě češtiny, kterou jsme doma běžně mluvili.

Řádění trvalo asi tři hodiny, bubáci se potáceli všude kolem, močili na kostelík a zapalovali jednotlivé domy. Domy, ve kterých jsem si hrál s rodiči na schovávanou, v domech, které jsem prolézal a které se staly mými cizími zeměmi, které jsem nikdy neměl poznat. V těch domech jsem snil o poznání, o dalších

lidech, o lovu a o výpravě na moře. Tyto domy mi pálili a nakonec spálili i kostelík, který jsem měl nad hlavou. Rodiče byli ale tak důkladní, že sklepení pod kostelem vybavili i protichemickými maskami. Kouř byl všude, pronikal sem právě těmi větracími otvory. Také strop byl velmi horký. Bubáci začali znovu střílet a do baráků házeli granáty, ty vhodili i do kostelíka. Ozvaly se příšerný výbuchy, klenba sklepa se začala hroutit, byl jsem hrozně vyděšený. Urychleně jsem podšprajcoval strop bednami s konzervami. Naštěstí se strop o ně zastavil a nespádnul na mě.

Seděl jsem v rohu a celý se třásl. Nevím přesně jak dlouho jsem tak seděl. Ve sklepě bylo vlhko. Klepal jsem se po celém těle a nemohl to nijak zastavit. Měl jsem velkou starost o rodiče.

Ve sklepě jsem vydržel asi týden. Bylo to hrozné, musel jsem ale poslechnout mámu, která mi nakázala zůstat tu co nejdéle. Když už jsem neměl co jíst, odvážil jsem se napovrch.

Dveře do sklepa byly ale zaseknuté a černý žárem z požáru kostela. Musel jsem je dlouho vykopávat, než povolily. Komora před dveřmi byla plná ohořelých trámů. Nejdřív bylo potřeba odházet trámy a stovky tašek ze střechy, abych se dostal ven. Za opasek jsem si dal máminu pistoli. Všechno to šlo hrozně pomalu. Byl jsem celý špinavý od ohořelého dřeva, přšelo a já se brodil v mazlavém blátě.

Konečně jsem se dostal z trosek a rozhlídl se. Všude kolem ohořelé trosky. Šel jsem směrem, ze kterého se rodiče bránili, měli tam pro tento případ zbudovaný zákop, táta byl v tomto směru předvídavý člověk. Po pravé straně byla hromada z navršených ohořelých lidských těl. Odhadem jich tam mohla být asi stovka. Rodiče jsem našel. Byli nazí, napíchnutí na dřevěných kůlech. Jejich hlavy, nebo to co z nich zbylo, byly napíchnuty zvlášť.

Klekl jsem do bláta před nimi a brečel. Válel jsem se po zemi a litoval jsem, že jsem jim nešel pomoci. Přisahal jsem, že se pomstím. Přisahu jsem vykřičel do okolí. Bylo mi osm roků.

Opatrně jsem jejich ostatky sundal z kůlů. Hlavy otce a matky byly k nepoznání. Už jsem pochopil co byly ty dva poslední výstřely z revolveru. Skončili svůj život dobrovolně. Nechtěli padnout živí do jejich rukou... Nedokážu si představit to, co oba museli cítit.

Jejich těla jsem pohřbil. Oba jsem je dal spolu do hlubokého hrobu. Předtím jsem si na památku ustříhnul kus vlasů z obou rodičů a uložil do přívěšku od matky.

„Na památku a aby byli pořád se mnou.

Později jsem tam dal jejich fotografie, které jsem našel v deníku. Byly to fotky, na kterých jsme všichni společně i každý zvlášť. Táta to vyfotil Polaroidem před lodí Herbert, se kterou sem do Švédska připluli. U hrobu jsem zůstal až do večera. Pak jsem si přinesl z ohniště kus ohořelé deky a přespal na jejich hrobě. Celou noc jsem brečel a volal mámu.

Ráno pro mě bylo vysvobození.

Šel jsem zpátky do sklepa pod kostelem. Vzal jsem si svoji malorážku, batoh, čtyři sta patron a dva tlumiče k pušce. K tomu nějaké zásobníky do pistole, mámin velký nůž a sirky. Potom nějaké jídlo a spacák s celtou. Na chvíli jsem se ještě zastavil u jejich hrobu. Bylo to hrozné loučení, musel jsem ale splnit přísahu. Rodiče jsem nade vše miloval a musel jsem dostat svému slibu. Otočil jsem se a vyrazil za bandou, která způsobila smrt mých nejdražších. Ještě jsem si naposled

prohlédnul svůj bývalý domov, pak jsem našel tátův deník. Vedle spáleniště byla hromada s mými knížkami, která jim asi sloužila jako sklad toaletního papíru, protože všechny naše zásoby lehly popelem. Prohraboval jsem se hromadou a hledal mapu Švédska. Našel jsem ale jenom malý atlas světa a právě onen deník. Začal jsem v tom listovat, nejdřív mi nedošlo co držím v ruce, ale otcův rukopis byl jasný. Byl to deník, matka o něm asi neměla ani ponětí, protože tam byly věci, o kterých by raději neměla vůbec vědět. Byly to všechno niterné myšlenky mého otce, spolu i s reálnými dialogy, které otec s matkou vedli. Když jsem to konečně odhalil co držím v ruce, měl jsem ohromnou radost. Byl tam i poslední den před jejich smrtí... Ovšem některé stránky byly vytržené, jednalo se o ty, které popisovaly mé dětství.

Po nocích jsem pak mžoural do tohoto sešitu. Sešit jsem pak pečlivě zabalil, aby se nemohl namočit a vydal se na cestu.

Sledoval jsem jejich stopy, mířily na západ. Bylo jich hodně, za sebou zanechávali v hustém mlázi jasně viditelnou stopu. Šel jsem kousek od cesty, kterou oni zanechávali. Táta mi vyprávěl, že bubáci jsou hodně mazaný a můžou ve svých stopách zanechávat pasti. Kdo však ve svých stopách zanechával často pasti nebyli bubáci, ale právě můj otec.

XXXXX

Po čtyřech dnech rychlé chůze, jsem je konečně uviděl. Bylo to kousek před Umeou. Sledoval jsem je, zapalovali město. Bylo jich asi stovka. Našrouboval jsem tlumič na malorážku, ještě nikdy jsem nemířil na člověka. Viděl jsem jednoho chlápka, jak chodí s pochodní a hází ji do obchodu s textilem. Zalícil jsem. Koukal se, jak hoří plameny a do toho divoce ječel, byl sám. Měl jsem ho na mušce a nedokázal zmáčknout kohoutek. Zase jsem se rozbrečel. Mlátil jsem se do čela a do hlavy a nadával jsem, jaký jsem zbabělec, že nedokážu zabít vraha svých rodičů. Pak jsem zase zvednul pušku a...chlapec už tam nebyl. Vstal jsem a rozhodným krokem přešel ulici.

„Musím se pomstít, aspoň jednoho!“ Pořád jsem si opakoval. Po chvíli jsem uviděl další skupinku rabujících bubáků. Byli čtyři. Ukryl jsem se za zídka a čekal na příležitost. Dva z nich se konečně oddělili a já na jednoho z nich zamířil.

Zmáčknul jsem kohoutek. Ještě než se skácel ten první na zem, tak jsem mířil na druhého a zase zmáčknul. Zavřel jsem oči. Bylo ticho, jen hukot plamenů ze zapáleného obchodu dělal přízračnou kulisu tomuto okamžiku.

Moji první mrtví...

Nedíval jsem se na ně, šel jsem za tou druhou dvojicí. Seděli na chodníku a pili z nějaké láhve. Byl jsem schován za rohem. Vystrčil jsem hlaveň pušky, byli vzdálení asi sto metrů. Na jednoho jsem zamířil a vystřelil, tlumič na této malorážce je neuvěřitelně účinný. Je slyšet jenom cvaknutí úderníku, jinak nic. Je to nějaká vojenská specialita. Matka říkala, že ji našli v jednom z vojenských skladů, které navštívili. Chlapík, který koukal na toho druhého jak pije z flašky, se skácel naznak. Druhý se hlasitě rozchechtal, když viděl jak jeho kumpán lehnul. Myslel si, že ho porazil alkohol, neměl šanci zjistit, že ho nezmohl chlast ale střela, která mu vlítla krkem a vylítla temenem ven. Zase jsem zamířil a zmáčknul.

„Čtyři.“ Řekl jsem.

Ať to dopadne jak chce, já jsem vyrovnal počty. Nechtěl jsem je ale nechat na pokoji. Zloba se mnou cloumala. Hodil jsem si pušku na záda a doběhl k nim. Ukopnul jsem uhnílý zámek ze sklepního okénka do ulice a hodil tam oba bubáky. Poprvé jsem si je mohl podrobně prohlédnout. Vypadali strašidelně. Byli celí černí. Nejdřív jsem myslel, že je to barva, ale oni měli úplně černou kůži. Vypadali divoce, vlasy měli nemytý a spletený do podivných copánků. Na koncích měli barevné korále. Báł jsem se jich, ale tušil jsem, že je nesmí jejich kumpáni objevit. Čím později mě odhalí, tím víc jich budu mít šanci zabít. První dva „čerty“, tak taky nazývám bubáky, jsem nacpal do popelnice, po ulicích je jich spousta, některé jsou převržené a některé stojí. Je v nich spoustu zajímavých věcí. Jeden z čertů byl hubenej, ale ten druhý vážil víc, než jsem dokázal zdvihnout, musel jsem ho nacpat do ležící popelnice.

Opatrně jsem se vydal za dalšíma. Rodiče jich dokázali zabít asi sto, nechápu, jak to dokázali. Zajímalo by mě, jestli bubáci jsou taky lidé. Sice se tak nechovají, ale lidem jsou docela podobní. Taky mluví, jasně jsem je slyšel. Jedině zvířata mluvit neumí, tihle ano, takže to lidé budou. Dokud jsem si nepřečetl tátův deník, tak jsem nevěděl, proč jsou tak zlí.

Plížil jsem se podél domů a nakukoval za roh do další ulice. Spatřil jsem potácející ho se čerta, jeho krok byl značně nejistý, něco jako měl táta, když s matkou oslavovali konec roku. Střelil jsem ho do břicha. Spadnul k zemi a křičel bolestí. Přišel jsem k němu. Podíval se na mne, jeho oči se rozšířily, byl asi překvapen. Popadnul jsem ho za nohu a táhnul k jednomu z vchodů. Dotáhl jsem ho za dveře a opřel jsem ho o zeď. Vedle smrděly ty plechové nádoby. Sebral jsem mu pistoli a zeptal se ho:

„Why?“ Slzy jsem měl na krajíčku. Znovu jsem se ho zeptal. Nic. Zkoušel jsem francouzštinu, bubák neodpovídal. Koukal na mne s vytřeštěnýma očima. Něco se pokoušel brebentit ve své řeči, ale nerozuměl jsem mu. Z úst mu tekla krev, muselo ho to hodně bolet, ale nebrečel. Byl statečný. Znovu jsem na něj naléhal, ale nic neřekl. Pak jsem od něj odešel. Dům jsem zase zavřel. Vydal jsem se směrem odkud bubák přicházel.

Hluk se stupňoval. Jako liška jsem se plížil po ulicích a kryl se za autama a ve vchodech domů.

Pak tam, kde se ulice střetávaly v jednom místě, hořelo spoustu automobilů. Zahlídl jsem pár lidí, jak házeli hořící láhve do oken domů. Opřel jsem pušku o nároží domu a zamířil na prvního čerta. Skácel se na zem, ostatní si ho nevšimli, bylo jich asi deset. Skákali do vzduchu a křepčili kolem ohňů. Dalšího jsem zasáhl a pak dalšího. Jeden z bubáků spatřil své kumpány jak leží na zemi. Rozhlížel se kolem, střelil jsem ho do krku. Další ukázal mým směrem. Otočil jsem se a běžel od nich. Proběhl jsem dvě ulice a vpadnul do jednoho vchodu. Proběhl jsem chodbou a vykopl dveře do dvora. Dvorek za domem byl plný listí ze stromů, po klepadle na koberce jsem přešel zídku a seskočil do dalšího dvora. Nikdo za mou neběžel. Vešel jsem do dalšího domu a opatrně se rozhlídl po ulici. Tady byl klid. Zase jsem běžel. Před sebou jsem viděl takovou vysokou budovu, která ještě nebyla dostavěna. Byla hodně vysoká. Vběhnul jsem dovnitř, byl to celý komplex staveb. Běžel jsem po dvou schodech nahoru. Budova měla šestnáct pater. Z posledního byl pěkný výhled na město. Východní část byla celá v dýmu,

západní, kterou dělila řeka, byla čistá. V ní ještě nikdo neraboval. Vzal jsem si dalekohled a pozoroval jednotlivé skupinky bubáků.

Vybral jsem si tu nejbližší. Bylo jich sedm, právě se přesouvali směrem ode mne. Zamířil jsem na posledního ze skupiny a střelil ho do hlavy. Byl to dobrý zásah, na sto padesát metrů. Ještě se mi takhle podařilo zastřelit dva další, než je ostatní začali postrádat. Zmateně se rozhlíželi kolem, došli k nim, zasáhnul jsem dalšího. Ti tři zbývající se rozprchli po ulici a pozorovali odkud střílím. Přesunul jsem se jinam. Našel jsem si další dva lotry, jak rozbíjí výlohy nějakého obchodu. Oba se mi je podařilo dostat. Další skupina byla dosti početná a daleko, proto jsem s útokem počkal. Nikoho dalšího jsem zatím neměl v dostřelu. Pozoroval jsem okolí dalekohledem. Ty tři zbývající z první skupiny jsem neviděl. Najednou mi v dalekohledu utkvěl chlap, obklopen davem hlídačů. Udílel rozkazy na jednu i na druhou stranu. Byl ale daleko, městem se na všechny strany rozbíhaly skupinky po třech. Už asi o mě vědí. Jednoho bubáka z té skupinky jsem v běhu zastřelil, upadl a kutálel se po zemi. Ostatní zastavili a šli k němu, toho jsem využil a vystřelil po jednom z nich, střela ho ale zasáhla jenom do ramene. Na nic jsem nečekal a pádil ze schodů dolů na ulici. Musím utéct, než mě obklídí. Veprostřed budovy jsem zastavil a rozhlížel se kolem. Viděl jsem, jak se ke mně blíží skupinka ozbrojenců, šli těsně u zdi. Vypadali strašlivě, ale já už se neměl čeho bát. Svůj dluh jsem vyrovnal, teď mi už o nic nejde. Šel jsem k oknu, ze kterého byl na ně nejlepší výhled. Winchestrovku si položím v klidu na parapet okna. Beru si na mušku posledního ze skupinky. Ještě dva zabít a budu úplně spokojen. Ruce se mi netřesou, noc nad hrobem rodičů mě zcela zbavila nevinnosti dětství.

Mačkám kohoutek. Krásnej zásah. Bubák se skácel na zem. Ostatní nic nezaregistrovali. Další, tentokrát se tři další otočili, asi vykřikl. Teď musím jednat rychle, než se vzpamatují. Beru si dalšího na mušku. Cvak. Je slyšet jen úderník. Ostatní se začali krýt ve vchodech a míří na budovu, ve které stojím. Využiji, že jsem oproti nim v dobrém úhlu. Další z nich se skácel na zem. Začali chaoticky střílet do budovy, zarumpluju závěrem a natáhnu do komory další z drobných nábojů. Tyto náboje mají tu výhodu, že jsou malé, do kapsy se mi jich pohodlně vejde stovka. Zásobník má kapacitu deset kusů. Zavřel jsem závěr a zamířil. Cvak. Další, už jsem je přestal počítat.

Rychle vstávám a běžím dozadu. Staveniště je plné různého materiálu: bedny, trubky, hadice a podobně. Seskakuji o patro níž, všude je beton. Nechápu, jak v tomhle mohl někdo žít.

Běžím, zase skok o patro níž. Pak slézám na ulici po žebříku. Je to nějaká proluka, vzniklá zbouráním původních prostor. Na zemi je bláto, kusy papírů a igelitové pytle. Hnus. Byl jsem tu s rodiči jenom dvakrát a moc se mi tu nelíbilo. Asi bych si tu nezvykl. Vběhnul jsem do hotelu, proběhnul kuchyní a pak na nákladní rampu, vyplašil jsem hejno potkanů, jsou pěkně vypasený. Bleskově jsem se vyhoupl přes zeď, skočil do dvora a vyběhl na ulici. Město má výhodu, že se v něm jedinec může krásně ztratit. Vyběhl jsem do prvního patra a pootevřel okno. Rozhlížím se. Najednou z jedné ulice se vyplíží skupinka chlápků ze samopalama. Je jich asi dvanáct. Jdou opatrně podél domů, hlavně zbraní míří na střechy. Ten první má psa, je to velký vlčák. Otec měl na začátku taky potíže se psy... Pes s čumákem šmejdícím po zemi, z toho nekouká nic dobrého. Doufám, že projdou, mám v plánu dostat se jim do zad a zaútočit na ně zezadu. Právě prošli přes místo, kde

jsem já utíkal přes ulici. Najednou pes začal štěkat a vzpínat se na vodítku. Na nic jsem nečekal a vyrazil po schodech nahoru. Nikdy jsem v takovém domě nebyl, čtrnáct schodů, podesta na ní dvoje dveře k bytům, zase čtrnáct schodů podesta... Za sebou slyším dupot a výkřiky. Už jsem nahoře, přede mnou jsou akorát jedny oplechované dveře, zkouším je vykopnout, nic. Jsou moc pevné, dupot je stále hlasitější, slyším i štěkot psa. Vytahuji matčinu čezetu a vystřelím do zámku půl zásobníku, konečně volná cesta. Střelba z pistole v uzavřené místnosti je něco strašného, jsem na půl hluchý. Dveře zabouchnu a na vrch dveří dávám odjištěný granát. Malý pozdrav od malého kluka.

Běžím půdou, na šňůrách zde visí zaprášené prádlo, je zde hodně trusu po holubech. Vidím v rohu u komína žebřík, najednou se ozve hrozná rána, celý barák se otřese. Málem jsem upadl na zem. Hrozný řev od zraněných pronásledovatelů a kňučení psa, pokouším se to nevnímat, šplhám po žebříku na střechu. Jsem nahoře, těsně pod nohama mi prosvištěla dávka ze samopalů, naštěstí se mi podařilo včas otevřít poklop na střechu.

Běžím po střeše, vedle mě vybuchují tašky, skočil jsem na střechu druhého domu. Střelba ale nepřestala, ale už mě nemohou ohrozit. Musím běžet co nejdál, naštěstí jsou střechy poměrně v dobrém stavu, uklouznout, to by byl konec. Zase lezu po žebříku dolů, je to dům s plochou střechou. Zkouším otevřít dveře do podivného domečku na střeše. Zavřeno. Skočím k poklopu, který je hned vedle, naštěstí ten otevřít jde. Lezu do tmy. Poklop zajišťuji kouskem drátu. Jsem dole, další zamčené dveře, matčina čezeta mi znovu otvírá cestu ven. Je to nějaký malířský ateliér.

Všude je spousta pláten, nemám, ale moc času se rozhlížet. Musím dál, pryč. Sbíhám po schodech dolů, otvírám okno ven na ulici a rozhlížím se. U dveřích, do kterých jsem původně vešel, stojí příkrčení dva strážci. Seběhnu až dolů ke vchodu. Měním zásobník a natahuji pušku, pomalu se přibližuji k hlídačům. Konečně je vidím, jeden z nich kouří a nervózně se rozhlíží kolem. Nemůže mě ale vidět, šeptá tomu druhému něco do ucha a oba se smějí. To je moje šance, zamírím a vystřelím. První se skácí k zemi, bleskově natáhnu závěr. Další náboj je připraven. Druhý chlapík nevěřícně na mě zírá, jeho ruka pomalu zvedá samopal mým směrem. Jsem ale rychlejší.

„Rychle pryč!“ Přeběhnu ulici do protějšího baráku a zase lezu přes dvorky, další ulice a další dvory. Dostávám se tak až k řece ústící do moře. Je zde velký nepořádek, spousta igelitových pytlíků lítá ve větru a je zde i dost potkanů. Schovávám se do jedné opuštěné boudy a čekám na večer.

XXXXX

Jen tak tak jsem jim unikl. Musím být příště opatrnější. Kontroluji zásobu nábojů. Asi tři sta padesát do malorážky a stovka do pistole. Tři granáty.

Dojídám poslední jídlo z domova a myslím na rodiče. Co to musí být za lidi, že s nimi takhle naložili. Dočítám otcův deník. Rodiče nikdy nechtěli mluvit o tom, jak se sem dostali, akorát říkali, že to nebylo jednoduchý. Cestou prý potkali spoustu zlých lidí. Konečně se dovídám pravdu. Bubáci nejsou žádný bubáci, ale lidé. Lidé, se kterými se otec poprvé střetl v tom malém přímořském letovisku, když ho drancovali. Od té doby se za ním štváli až sem. Zjistil jsem také, že otec

s matkou měli neuvěřitelné vlastnosti. Sice se je podařilo nakonec zabít, ale se mnou nepočítali.

Rád bych uměl to, co uměli oni. Nedokážu si moc představit jaké to je, běhat sto kilometrovou rychlostí, ale musí to být úžasné.

Taky jsem pochopil, že i já nejsem úplně normální. Je mi osm roků a od takových lidí nebo dětí se nečeká asi něco jiného, než to, co tu právě předvádím. Máma mi to pořád připomínala, chtěla, abych byl jejím mazánkem. Je ale pravdou, že jsem měl taky hodně štěstí.

Když se setmělo, tak jsem vystrčil hlavu z úkrytu. Nikde nikdo. Jdu pomalu k vodě. Vidím na mostě strážce.

„Tak tudy to nepůjde.“ Musím vymyslet, jak se dostanu na druhou stranu. Naštěstí od moře přichází mlha, drobně prší. Při troše štěstí by se mi mohlo podařit dostat na druhou stranu. Rozhlížím se na čem bych se dostal suchý na druhý břeh. Nikde tu není žádná loďka. Musím dál po proudu. Přelézám ohradu, je v ní sklad nějakého stavebního materiálu, je to hodně zapadáno listím z kaštanů, které tu rostou. Opatrně postupuju, nechtěl bych spadnout do nějaké díry. Zase musím přelézt plechový plot. Kousek jdu po cestě, která vede podél řeky. Zase nějaká ohrada. Tentokrát je to sklad pneumatik. Jsou jich tu tisíce. Tady bych se mohl schovat, ale já se schovávat nechci. Musím jich zabít co nejvíc, je mi jedno co se mnou bude, ale vede mě jediná touha - pomsta. Pomsta za to, čeho se oni dopustili. Konečně je tu nějaké přístaviště. Je to tu zarostlé, všude samá bříza. Něco se mi ale nezdá, ve vzduchu cítím něco, něco... co nedokážu přesně identifikovat. Tiše našlapuji a pátrám zrakem v temnotě, mám asi lepší oči než ti co mě pronásledují, ale to není to hlavní. Výhodu má vždy ten, co čeká. Nakonec jsem je uviděl, nebo spíše ucítil. Přivedl mě na ně dým, který se valil z jednoho místa. Byli schováni v dřevěné maringotce bez kol. Měl jsem sto chutí na ně okamžitě zaútočit. Ale pak opatrnost velela zůstat. Schoval jsem se a pozoroval boudu. Za hodinu přišla k boudě další dvojice lidí. Něco zabřebentili a pak druhá dvojice se vypravila mým směrem. Přikrčil jsem se za nějaké tabule plechu. Smrdělo to tam. Dvojice prošla kolem, hrozně páchla. Když byli tři kroky ode mne, tak jsem vytáhl pistoli a každého z nich střelil dvěma výstřely do zad. Oba se na sebe skáceli. Odtáhl jsem je ke kraji. Do pistole jsem nabil nový zásobník. Vyrazil jsem k maringotce. Nahlédl jsem dovnitř. Sedělo tam pět černochů, přes hrozný dým je ani nebylo vidět, pili z flašek nějaký alkohol. Dva z nich se váleli na posteli a spali. Otevřel jsem dveře. Chlapi se otočili a spadla jim čelist. Mířil jsem na ně čezetou. Do každého jsem nasázel dvě kulky. Takhle z blízka jsem ještě nikoho nezabil. Sedl jsem si na schody k maringotce a koukal před sebe. Bylo mi na zvracení. Dnes jsem zabil asi dvacet lidí...

Silou vůle jsem se asi po deseti minutách přinutil vstát. Nohy mě neposlouchaly, ale pak jsem si vzpomněl zase na rodiče a na jejich nahá těla napíchná na kůly. To trochu zabralo. Vydal jsem se dál, sehnat nějakou loď. V přístavišti jsem konečně objevil použitelnou pramici a vydal se na druhý břeh. Pro mlhu jsem viděl asi na deset metrů.

Přistál jsem na druhé straně řeky v nějakém blátě. Vypotácel jsem se na břeh a utíkal jsem asi kilometr zpátky po nábřeží. Po levé straně byly postaveny luxusní domy s bohatou štukovou výzdobou. Do jednoho z nich jsem se schoval. Hned za hlavními dveřmi byla místnost s židlí, pohovkou a televizema. Asi vrátnice. Na

pohovce jsem strávil zbytek noci. Bylo zde vlhko, v rohu na zdi se objevovala plíseň. Ráno jsem se probudil zimou, z druhého břehu se ozývala střelba. Zvědavě jsem vykoukl ze dveří. Bylo to v místě, kde byla ta maringotka...

„Asi budou našťvaný.“ Usmál jsem se. Plazil jsem se k nábřeží, vozovka byla o něco výš než druhý břeh, takže mě nemůžou vidět. Beru do rukou dalekohled a prohlížím druhou stranu. Vidím asi třicet osob, střelba už ustala. Mám hlad, přemýšlím, co bych kde sehnal. Plazím se zase zpět a běžím podél domů pryč od řeky.

„Chytnout tak nějakého potkana...“ Rozhlížím se po okolí, ale zrovna tu nic nešustí ocáskama. Vracím se k řece. Jdu k mostu. Je to mohutná kamenná stavba, po bocích jsou takový zvláštní zelený sloupy. Jsou asi tři metry vysoké a na špičce mají kopuli ze skla. Jsou to asi osvětlovací sloupy. Běžím k jednomu z nich, dostal jsem totiž bezva nápad.

Je to jak jsem si myslel, sloup se dá otevřít pomocí čtyřhranu, zasunuji do něj druhou stranu svého nože. Povedlo se. Uvnitř sloupu jsou malé schůdky do kopule a pod ní je několik větracích děr, to je to co potřebuji. Slézám zase dolů a zavírám za sebou západku. Celý sloup je litinový odlitek.

Pozoruji z kopule okolí. Tohle je jediný most široko daleko. Pokud chtějí přes řeku na druhou část, tak musí tudy. Na druhém břehu je klid, jsou vidět jen dva nebo tři lidé. Dalekohledem pořád pátrám po nějakém náznaku změny. Mám hrozný hlad a kručí mě v břiše.

Asi po hodině čekání se začínají objevovat první nepřátelé. Pozorují dalekohledem most. Dívám se pouze větracími otvory. V kopuli by mě mohli proti obloze zahlídnout. Zamířím na jednoho z chlapíků stojícího trochu bokem od hlavního davu. Doufám, že si ho nikdo nevšimne.

Zase jenom cvaknul úderník a chlapík se skácel na zem. V tu ránu všichni zalehli nebo se začali krýt. Ozvala se střelba a tříštění oken domů na nábřeží. V klidu jsem zamířil na dalšího. Zásah, na sto metrů není problém zasáhnout někoho do krku. Najednou se ozvala šílená rána. Na mušce už jsem měl dalšího z nich, ale výbuch mě zcela překvapil. Jeden z domů měl v sobě velkou díru a začal hořet.

„Rakety!“ Vykřikl jsem. Na rodiče často používali tyto hrozné zbraně. Střelba z protějšího břehu je nekonečná, nevím, kde pořád berou náboje. Střílí pořád do těch domů, nebo na nábřeží. Hoří také šest automobilů. Na most nestřílí nikdo, chtějí po něm jít, tak ho nechtějí asi zničit.

Za půl hodiny kanonády jsem jim zabil čtrnáct bojovníků. Začínají se pomalu přesouvat dozadu. Musím si taky hlídat záda, aby mě někdo náhodou nepřepadl. Vzadu je však klid. Je stále těžší vyhledat další oběť. Začali se pořádně schovávat. Přestávám střílet a čekám co se bude dít. Ještě další čtvrt hodiny stříleli do baráků a pak už toho nechali. Domy jsou hrozně poničené, celý blok hoří. Plamen co nevidět přeskočí na druhý blok domů.

Klid, někteří se zase začínají ukazovat, jen na chvíli, ale ta by mě stačila. Svrbí mě prst. Jsem ale zvědav co udělají. Je mi taky divný, že nikoho z nich nenapadlo střílet do těch sloupů. Proti samopalům skýtá moje stanoviště dobrou ochranu, ale zásah raketou by nevydržel.

Na most se vydávají dva „dobrovolníci“. Ostatní je „kryjí“, ti dva moc dobře vědí, že by neměli šanci. Opatrně našlapují, jakoby šli po minovém poli. Dobře vidím jejich soustředěné obličej. Už jsou kousek ode mne. Ani nedýchám, abych se

neprozradil. Každý z těch dvou jde po kraji mostu. Kryjí se právě za těmi sloupy. Jeden z nich je už u protějšího sloupu. Pomaličku vystrkuje hlavu a skok a je u mého sloupu. Slyším ho jak hlasitě dýchá. V tom mi zase začne kručet v břiše, schoulím se na schůdkách do klubíčka a dusím v sobě ten zvuk. Nevím jestli mě slyšel, ale v duté konstrukci sloupu to slyšet být muselo. Proklínám se, že jsem se nenajedl. Strachy se klepu. Nic neslyším, nevím jestli už odešel, nebo je ještě tu. Bojím se podívat. Pak uslyším jeho dech. Je tu. Jsem jak myška zticha, nikdy jsem nepředpokládal, že budu mít proti nim moc šancí, ale takhle se prozradit, to by mě mrzelo. Najednou zase nějaký šramot. Nakukuji ven, černochoch se poposunul k dalšímu sloupu. Dobrý.

Hlídka dojde až nakonec mostu a dává znamení, že je vše v pořádku. Opatrně propátrávají prostor. Pozoruji druhý břeh. Tam už je velký shluk lidí. Mít tak tu jejich raketu... Na most jdou další lidé, je jich sedm. Ty už projít nenechám. Počkám si, až budou na třicet metrů a pak jsem na jednoho z nich vystřelil. Skácel se na zem, ostatní se rozprchli zpátky, nebo se skryli za sloupy. Ještě se mi dva z nich podaří zneškodnit. Na mostě zůstali dva. Schovávají se ale špatně, jednomu z nich je vidět zadek a druhému stehno. Myslí si pořád, že střelba přichází z těch hořících domů...

Ti dva první, co přešli na druhou stranu, se kryjí za sloupy také, ale jsou zády ke mně. Mám chuť je zasáhnout zezadu, ale nechci porušit tuhle patovou situaci. Jeden z té druhé várky vystrčil neopatrně hlavu a to byla moje chvíle. Zasáhl jsem ho přímo do tváře, kus mozku ohodil toho druhého, ten v panice vystartoval ze svého místa a běží co mu síly stačí do „bezpečí“. Moje winchestrovka má ale velký dostřel. Beru si ho pěkně na mušku a posílám mu jeden bleskový pozdrav. Kácí se na zem, jako všichni před ním.

Ti dva chlapíci z prvního průzkumu sedí zády ke sloupům. Vidím jim do obličeje, jsou přesně na druhé straně mostu ode mne.

Čekám, co se bude dít. Dalekohledem usilovně pozoruji druhý břeh. Tam se asi radí na dalším postupu. Za dvě hodiny po poradě se opatrně stahují zpátky od řeky. Za deset minut potom už nevidím žádného z nich. Nechce se mi věřit, že by tu nechali dva ze svých kolegů. Ti něco zoufale volají na vzdalující se skupinu. Ještě chvíli čekám a pak si беру na mušku jednoho ze sedících, musím to udělat rychle, aby ten druhý se nemohl schovat na druhou stranu sloupu. Beru proto toho blíž k sobě.

Vystřelil jsem, chlap se skácel do vozovky, rychle zarumpluji závěrem a zasahuji dalšího, celé to netrvalo ani dvě vteřiny. Oba se válí na zemi. Pomalu vylézám ze sloupu.

Běžím příkrčen u země. Najednou kolem mě projede dávka ze samopalů. Vytržený asfalt mě poranil na ruce, naštěstí to není nic vážného. Kličkuji mezi sloupy. Ty prevíti nechali na místě stráž a já jim takhle naletěl... Běžím co to de. Naštěstí se brzo dostávám do ochranné clony kouře, to ale nezpomalí můj běh. Musím pryč, pryč od řeky. Stáčím se nalevo směrem k moři. Ti vrazi sem museli přejet na lodi a někde blízko tu musí kotvit.

Nejdřív ale musím utéct co nejdál a sehnat něco k jídlu. Běžel jsem asi půl hodiny a doběhl asi až na konec města. Nikde nikdo.

Ze starých potravin se už nedá dlouho nic použít, zbývá jen jedna cesta, něco ulovit. Lituji, že jsem si nevzal víc těch vojenských konzerv, ty se daly ještě jako

jediné jíst. Na zahradě jednoho z domků se mi podařilo ulovit kočku. Zaběhl jsem s ní do domu a tam jsem jí upekl. Musel jsem rozlámat nějaký nábytek, abych jí měl na čem upéct. Udělal jsem si v koupelně pěkný ohníček, rožeň jsem si udělal z držáků na ručníky. Krásně se upekla, zbláhaly se mi na ni sliny.

Kočku jsem ještě nejedl, byla výborná, měla krátkou srst, musel to být dobrý lovec, že přežil i zimu, kdy je o potravu nouze. Část pečínky jsem si zabalil do papírového sáčku, aby mi na ni nelítaly mouchy. Natáhnul jsem se na kanape a oddychoval. Byl jsem rád, že jsem nepříteli způsobil takové ztráty. Minimálně čtyřicet lidí jsem mu vzal za dva dny. To jsem nepředpokládal ani v těch nejdivočejších snech. Je faktem, že má tichá zbraň je největší důvod na tom, že jich bylo tolik. Pak už jde jenom o štěstí. Na té půdě to bylo o fous.

Dřímá jsem až do večera. Když byla tma, tak jsem se vydal zpátky k městu. Ve tmě vidím asi líp než ostatní lidé, několikrát jsem si to ověřil s tátou, když jsme se spolu vydávali na noční lovy. Co už on neviděl ani v dalekohledu, to jsem já viděl celkem jasně a když jsem se podíval do dalekohledu, tak jsem to viděl skoro jak ve dne.

Jdu už dvě hodiny po kraji města směrem k pobřeží, zatím jsem nikoho nepotkal. V dáli jsem cítil ohně, vůni moře a pak ještě něco jiného... Nepřítele, nevím jak je to možné, že ho dovedu vycítit, už tenkrát před rokem jsem je viděl, ale rodiče mi nevěřili, byl jsem asi moc malý... Jak rád bych vrátil čas, někdy se zastavím a brečím, protože moji rodičové jsou mrtví, jediné pomsta a vztek mě ženou do předu. Nezajímá mě co bude dál, jen jdu stále dopředu.

Zase mě přepadla malomyslnost, klekám si do hlíny a záchvat je tu zase. Válím se po zemi a trhám zlostně kusy trávy. Brečím, křičím.

„Proč?! Proč?! Mami.“ Oči mám zalepené slzami, svůj život bych za ně dal. Žili jsme si tady tak v klidu... Všechno to mohlo být jinak. Kdybych je pořádně varoval... Zase záchvat, je mi ze všeho nanic, nemůžu dál. Nejráději bych máminu zbraň otočil proti sobě.

Proklínám se, proklínám se za to, že jsem jim z toho sklepa nevyrazil na pomoc. Třeba by se lekli a utekli pryč a my tak získali čas. Přišlo to tak náhle, kdybychom o nich věděli, tak by táta nachystal ten kulomet co měl v jedné stodole. Pět roků stál zabalený na prostranství kousek od našeho domu. V zimě, v létě, byl to takový mlčenlivý strážce. Byl obrovský, táta mu udělal masivní podstavec a navařil na něj přídatné plechy. Pak ho uklidil do stodoly, kulomet se musel často udržovat a na volném povětří korodoval. Každý týden se musela dělat kompletní údržba a mazání. Proto ho dal do stodoly, aby tolik netrpěl. Teďka za něj trpím já. Jsem si jistý, že bychom se jim ubránili, útočili na nás bez použití raket, to znamená, že je chtěli dostat živé... Kulomet by je smetl z povrchu zemského jednou provždy. Nenávidím je!

„Musím dál!“ Vstal jsem ze země a krok za krokem se vydal k hořícím ohňům.

XXXXX

Tábořili kousek od moře. Měli početné hlídky, hodila by se mi jedna z těch raket. Táta tomu říkal RPGéčka. Geniální zbraň. Je to vlastně roura, která má na konci raketu, ta se v rouře odpálí a letí na cíl. Má veliký smrtící účinek. Jednu napálit doprostřed tábora...

Dalekohledem si prohlížím jejich tábor. Je to pár stanů, nechápu proč mají rozdělaný oheň, zbytečně je to oslepuje a nic ve tmě nevidí.

Opatrně se přibližuji k hlídce, schovávám se do jednoho křoviska asi třicet metrů od ní. Mám na mušce celkem tři strážné. Zívají a jsou nepozorní.

Prvního trefím přímo doprostřed čela, nehlučně se sesune na zem. Další ji dostal kousek pod levé oko. A třetího jsem dostal jako toho prvního, zase doprostřed čela. Přestaly se mi klepat prsty. Konečně se zase můžu plně soustředit na nepřítele. Plazím se blíž k táboru. Na padesát metrů zabíjím dalšího člena ochrany tábora. To je asi celá ochranka, další nevidím. V táboře je na šedesát lidí.

Pušku dávám na záda a беру matčinu čezetu, zbraň, kterou jsem chtěl před malou chvílí použít proti sobě. V duchu si přísahám, že už se myšlenkou na sebevraždu nebudu zabývat. Minimálně do doby, dokud nezabiju posledního z těch vrahů. Pomalu se sunu k jednomu stanu. Nejdřív jsem chtěl do něj vysázet nazdařbůh půlku zásobníku, ale pak mi bylo divný, že z něj nikdo nevychází a ani se v něm nic nehýbe. Pomalu dám na stranu plentu, která kryje vchod. Polilo mě horko. Stan je jakési skladiště zbraní.

Rozhlížím se kolem, nikdo zatím nezpozoroval, že jsem jim pronikl do tábora. Musím rychle jednat. Rychle jsem vlezl do stanu. Otevřu první bedýnku. Usměju se, jsou v ní granáty. To je přesně to, co potřebuji, dávám si jich do baťohu deset. Další zavěšuji za pásek, spěšně prohledám další dvě bedny. V jedné jsou náboje do kulometu a ve druhé zase granáty. Nemám víc času, musím rychle pryč, než si někdo všimne že strážé jsou mrtvé.

Přikrčen běžím asi třicet metrů od stanu k dalšímu stanu. Od pasu odepnu čtyři granáty, odjišťuji a dva házím ke stanu, než vybuchnou mám v ruce další dva a házím je k jinému stanu. Výbuchy jsou ohlušující, v táboře vypukne zmatek, lidi běhají sem a tam. Padne i několik dávek ze samopalů. Odjišťuji další dva granáty a házím je tam, kde je nejvíce lidí. Výbuch je vyhodí tři metry do výšky. Odpor je chaotický, pak po další sérii výbuchů organizuje jedna skupinka nepřátel kruhovou obranu. Sundávám ze zad malorážku. Jednoho po druhém likviduji, musím ale často měnit stanoviště. Dvakrát vystřelím a pak rychle pryč na jiné místo, pak jim tam hodím pro změnu granát a zase dva výstřely z pušky. Takhle kolem nich pořád kroužím, někteří se dali na útěk, ostatní na ně volají, ale ti už se nedají zastavit. S hrůzou běžej k moři. Kdyby jen věděli, že si s nimi takhle hraje osmiletý kluk... Přes třicet nepřátel tam zůstalo mrtvých, než zbytek konečně napadlo, že stáhnout se by byla rozumná věc. Běžím za nimi, ale oklikou, nechci jim padnout do pastí. Už cítím moře a slyším příboj. Pomaličku se přibližuji k vodě, jsou tu skály. A nějaké dlouhé molo, směřující do moře. U mola kotví dvě lodě, je s podivem, že se jim po té době podařilo nějakou zprovoznit. Na molu panuje veliký chaos, jedna z lodí se začala vzdalovat. Nechci, aby mi takhle unikli, teď by se mi raketa moc hodila. Na molu stojí čtyřčlenná hlídka.

Svlíknou se a jen s jedním granátem vklouznou do moře. Plavu směrem k molu, pomaličku se k němu přibližuji, je betonové a asi pět metrů široké. Snad se mi ho podaří přehodit. Už jsem se dostal za záda hlídky. Na moři jsou mírné vlnky, což je pro mě výhoda, protože se jim takhle líp ztratím.

Už jsem u mola, hlídka je asi deset metrů ode mě. Prohlíží pouze molo a břeh. Vodu nikdo nehlídá. Pomaličku vylézám z vody. Odjišťuji granát a házím ho do lodi. Okamžitě mizím ve vodě a strkám si prsty do uší. Obrovská detonace je slyšet

i pod vodou, mám štěstí, že molo je betonové, tlaková vlna by mi roztrhla bubínky. Opatrně se nadechnu a plavu zpátky ke břehu, nevím kolik jich přežilo a nehodlám to nyní zjišťovat, to se uvidí, až vylezu z vody. Na dva nádechy se mi podařilo dostat nepozorovaně ke břehu.

XXXXX

Jsem zase venku, hoří molo a to co zbylo z lodi. Na první pohled výbuch přežili pouze tři lidé, ostatní jsem neviděl. Jeden z nich je zraněný. Rychle jsem se oblékl. Oběhl jsem břeh a šel k molu. Sundal jsem z ramen malorážku. Loď, která už byla od mola vzdálená asi pět set metrů, se začala zase pomalu přibližovat. Černoši z mola na ni něco volali. Využil jsem stínů a po metrech jsem se přibližoval blíž a blíž. Seděl jsem schovaný za jedním velikým kamenem a pozoroval přibližující se loď. Hořící trosky mě osvětlovaly prostor. Osádka lodi na ty na molu taky něco hulákala, ale ti se jenom zoufale otáčeli ke břehu. Do vody se jim nechtělo.

Loď se přiblížila až asi na tři sta metrů, to je vzdálenost, na kterou už se dá něco trefit. Opřel jsem si pušku o kámen a zamířil na shluk lidí na palubě. Z lodi začali střílet do břehu. Jedna dávka olízla i můj kámen, skulil jsem se do klubíčka. Už jsem myslel, že mě zahlédli, ale stříleli jen tak nazdařbůh.

Loď se zase přiblížila o kousek blíže. Černoši na molu horečně gestikulovali, střelba z lodi zesílila, ale vzhledem k tomu, že museli pokrýt poměrně široký pás pobřeží, tak mě to nijak neohrožovalo. Znovu jsem zamířil na loď a střelil jsem po jednom námořníkovi, který stál trochu bokem od ostatních. Nikdo si toho nevšiml. Posunul jsem mušku kousek doprava a odstřelil dalšího „ostrostřelce“, to už mezi střílejícím davem vyvolalo patřičnou odezvu. Všichni s sebou plácli na zem, teda kromě jednoho neohroženého blázna... Ten sebou praštil na podlahu vzápětí, co se mu prohnala hlavou „jedovatá“ munice z mé malorážky.

Loď se zase začala otáčet na volné moře. Jeden z černošů na molu to nevydržel a začal ze samopalu střílet na své kamarády na škuneru. Střelba se nesetkala s pochopením a dokonce z lodě začali zase pálit po těch na molu. Jeden z nich se zhroutil do vody. Využil jsem situace a jednoho na lodi ještě zabil. To už ale loď nabrala kurs na moře a rychle vyrazila pryč. Ještě jsem jim tam poslal dvě kulky, ale nevěděl jsem, jestli nějaká zasáhla.

Na molu zůstali akorát dva lidé, jeden byl zraněný a druhý byl nejspíš nezraněn schován za nějakou bednou.

Čekal jsem, trochu jsem změnil stanoviště, abych viděl rovnoměrně na obě strany mola. Z mola se ozývalo sténání raněného. Stále se ale nic nedělo. Dostal jsem zase hlad a vybalil z baťohu zbytek kočky, s chutí jsem se do ní zakousl.

Dalekohledem jsem prohlížel molo a hlídal, pušku jsem měl připravenou ke střelbě. Chlapík se občas vyklonil, ale rychle zase zapadnul. Nevím co to mělo znamenat, jestli se snažil mě vyprovokovat, aby poznal mé stanoviště, ale já jsem jenom čekal na vhodnou příležitost.

Sténání raněného ukončila až rána z pistole jeho kolegy. Zbyli jsme tam sami dva. Chlapík přestal vykukovat a já tušil nějaký podraz. Asi po čtvrt hodině, chlapík skočil do vody a plaval od břehu. Nejspíš nepočítal s mým dobrým zrakem, pravda, chvílemi jsem ho ztrácel, ale pak jsem vždy vytušil, kde by se mohl nalézat. Člověk se nesmí přímo dívat na dané místo, chce to jenom koukat trochu

bokem a sledovaný objekt se sám objeví. Šel jsem pomalu s ním podél pobřeží. Asi po dvou kilometrech se stočil ke břehu. Voda musela být hodně studená. Skryl jsem se za strom a čekal až se přiblíží. Po dalších dvou minutách vylezl na břeh, dal jsem si ho do „kříže“ a zmáčknu spoušť. Svalil se na zem jak podřatý. Došel jsem k němu, otočil ho. Bylo mu asi dvacet pět roků, když se **To** stalo, tak musel být asi hodně mladý. Šel jsem zpátky k molu, loď už byla pryč. Raněný chlapík ležel bokem k bedně, s prostřelenou hlavou. Rozhlížel jsem se po moři, foukal mírný vítr a bylo poměrně teplo. Za pár okamžiků začalo svítat.

Zhluboka jsem do sebe nasál čerstvý vzduch a nechal ho chvíli v plicích, pak jsem zprudka vydechnul. Konečně jsem se tak uvolnil, sednul jsem si na bednu a přemýšlel co dál. Musím se dostat na druhou stranu. Ale čím, když jediná loď, už zmizela z dohledu a druhá ležela na dně vedle mola. Výbuch byl tak silný, že kousek mola byl ustřelen, zohýbané traverzy koukaly z betonu. Nechápu jak to ti tři mohli vůbec přežít, pravda sice je, že byli od lodi dost vzdáleni, ale stejně mi to vrtalo hlavou. Chvíli jsem tak ještě seděl a pak se vydal k břehu. Budu muset něco vymyslet, abych se dostal na druhý břeh zálivu.

Z mapy vím, že nejkratší vzdálenost je kousek od Stockholmu, ale to je odsud moc daleko a já bych musel jít pěšky, budu muset překonat po moři o něco delší vzdálenost, ale zase budu mít větší šanci na dohnání útočníků. Jediné řešení bude najít nějakou provozuschopnou loď, tady někde poblíž. To znamená Umea. Tam se budu muset dostat nejdřív. Tak to je první část úkolu. Druhá část, stejně náročná jako ta první, bude suchou nohou se dostat na druhý břeh do Finska.

Třetí a nejtěžší bude nájezdníky vystopovat a zneškodnit. Už jich moc nezbylo, odhadoval bych to tak na maximálně dvacet až třicet osob. Teda jestli nemají na druhé straně zálivu kamarády. Což je klidně možné.

Nejdřív ze všeho se musím ale pořádně vyspat. Zamířil jsem zpátky k městu najít vhodný objekt na přespání. Byl jsem totálně unaven.

Lady

Nacházím se podle mapy kousek od Bettnasandu, to je jižně od Umey. Šel jsem podél pobřeží, kde snad najdu nějakou loď, se kterou se budu moci vydat na moře. Je tu spousta poloostrovů, vybíhajících hluboko do moře. Tedy úplně jiné pobřeží, než u nás doma. Nevím jak zvládnou cestu přes moře, není to sice moc daleko, ale samotnej v lodi...

Když táta s mámou dokázali doplout sem až z Islandu, tak já bych měl zvládnout těch pár kilometrů do Finska.

Nocleh jsem našel v jednom domku kousek od moře, je to nějaká ševcovská dílna, protože se kolem válí spousta bot, ale všechny jsou plesnivé. Noc byla poměrně studená, ráno jsem se probudil hladový, zašel jsem k moři a z útesů vyloupl pár škeblí, chutnaly všelijak, nevím jestli tento druh je jedlý. U nás jsme měli jiné škeble... Už zase přemýšlím o domově, stesk po rodičích mě stále pronásleduje. Pořád si vyčítám, že jsem jim nepřišel na pomoc. Je to pro mě hrozně traumatizující a jedině pomsta mě žene kupředu. Musím se soustředit na něco jiného. Jdu podél pobřeží k ústí Umey, která protéká městem.

Jsem ve vesnici zvané Stromback, je to malá rybářská osada. Kousek od pobřeží jsou hangáry pro čluny, jeden po druhém otevírám, ale všechny jsou prázdné.

Smůla. Jdu dál, kousek od Stombacku, asi šest kilometrů jsem konečně našel co jsem hledal. Hangárů tam bylo asi dvacet, všechny jsem prolezl a tři z nich byly plné. Naštěstí hangáry byly špatně postavené, takže jimi profukovalo a to má za následek, že lodě ani vybavení nebylo plesnivé. Otevřel jsem všechny tři a větral. Blížila se zase noc, malorážkou jsem ulovil dvě koroptve. V dunách za pláží jsem si udělal ohníček a obě slepice upekl. Krásně jsem se jimi nasytil. Ležel jsem s rukama pod hlavou a koukal do hvězd. Nechce se mi ani věřit, že lidi dříve lítali do kosmu a dokonce přistáli na Měsíci. Musela to být vyspělá technika, ale dneska z ní zbyly na ulici jen rezaté krámy, které se postupně rozpadají pod nánosy špíny a listí. Z některých se stala příležitostná doupata psů, ale i zajíců a koček. Je ale faktem že psi jsem už dlouho neviděl, naposledy před půl rokem... Je mi divné, že otec s nimi měl takové problémy.

Jak jsem přečetl z jeho deníku, který stále nosím v baťohe, je s podivem, že se jim s mámou vůbec podařilo přežít. Jejich mnohdy amatérské a hazardérské, ale hlavně nepromyšlené činy, je přímo ohrožovaly na životě. Nejvíc mi vadí, že byli nedůslední. Proč kupříkladu nezlikvidovali tu poslední bandu nájezdníků z Afriky, když měli takové nadlidské schopnosti? Místo toho se zcela nelogicky vypravili do Anglie a pak na Island. Otec vůbec často byl dosti chaotický a z ničeho nic měnil stále plány. Matka ho sice držela na uzdě, ale on si často dovedl prosadit svou. Nutno ale podotknout, že jeho nelogické činy se často dostaly na úrodnou půdu, už z toho důvodu, že s nimi nikdo nepočítal. Nikoho prostě nenapadlo, že se tak zachová. Třeba to, jak v tom přímořském letovisku, kde na černochoy poprvé narazil, zabil ty dva, nebo tři pátrače, pak se vrátil a zaútočil na přicházející dav. To by nikdo neudělal, každý by se pokoušel zmizet co nejdál, ale otec ne. Ten jim běžel do chřtánu a vyprázdnil do nich dva zásobníky, pak na to málem dopltil,

protože se dostal do palebného pytle dalších pátračů, ale z toho se zase dostal.

Neuvěřitelné. Nakonec ho ale z toho zase musela tahat matka...

Další blbost od něho byla, že chtěl mermomocí zabít tu kudlanku. Proč? Chtěl si dokázat před matkou jaký je samec? Rád bych si s ním o tom promluvil, ale on by jen řekl, že jsem malý a že tomu nemůžu rozumět...

Vstal jsem a šel si lehnout do pokojíku vedle dílny. Smrdělo to tam zatuchlinou a i když jsem nechal všude otevřená okna, stejně se to nevyvětralo.

Ráno jsem si ohřál na ohni koroptve a vydal se na podrobný průzkum hangárů.

V jednom z nich byla malá plachetnice, která podstupovala generální opravu a byla tudíž nepoužitelná. V druhém byla loď, která byla připravená k plavbě a z nějakého důvodu byla vytažená na souš a ve třetím hangáru byla další použitelná loď. Všechny tři lodě byly naprosto stejné, jednalo se o čtyři metry dlouhé plachetničky. Na lodi byl jeden stěžej ovládaný zepředu i zezadu. Po podrobnější prohlídce jsem zjistil, že druhá loď nemá plachtu a proto bylo jasné, s kterou lodí popluji.

S tátou jsem se občas na moře vydal a měl jsem tak trochu tušení, jak se s lodí na moři zachází. Když v Herbertovi přestal fungovat motor, tak otec sehnal v jednom hangáru krásnou plachetnici, byla sice větší než tahle, ale to mě nevadí. Moc daleko s ní nepopluji, jde jen o to abych chytnul dobré počasí a těch pár kilometrů do Finska ve zdraví překonal. Loď se jmenovala *Lady*.

Začal jsem do lodi shánět vybavení, bude to delší cesta a já budu muset jít pěšky.

Otec tenkrát měl výhodu, že jel autem, to ale já nemám.

Další den jsem se vypravil do Umey a sehnal velký batoh, vybral jsem ten co měli pověšený za výlohou, ten jediný nebyl totiž zplesnivělý. Pak jsem vybral lehký spacák, karimatku a nepromokavou bundu. „Nákupy“ jsem dělal na západním břehu města, protože ten jediný nebyl vypálen, nepočítám do toho ty domy na nábřeží. Navštívil jsem taky obchůdek se zbraněmi a sebral tam dvě krabice po padesáti kusech nábojů do malorážky. Pak ještě dalších padesát do matčiny pistole a nějaké čištění ke zbraním. Do trezoru pod kasou jsem schoval tátův deník a pečlivě ho zabalil, trezor jsem pak zamknul a klíč pověsil na jelení paroží co viselo nad vchodem.

Z obchodu jsem si vzal nové kalhoty a dvojce ponožky, pak nějaký kotlík na vaření a koření. Ještě jsem popadnul malý rybářský prut a vyrazil jsem na cestu zpátky.

K hangárům jsem se vrátil až večer. Šel jsem rovnou spát.

Druhý den jsem *Lady* dostrkal po kolejnicích k moři a spustil na vodu. Naložil jsem do ní velký rošt na pečení a nějaké dřevo. Roztáhnul jsem plachtu, kupodivu nebyla plesnivá. Nechal jsem ji třepetat ve větru. Rozhodnul jsem se, že vypluji hned a cestou se zastavím ještě doma.

Naposled.

XXXXX

Počasí bylo příznivé a já vystrkal loď víc na moře. Začal jsem nahánět vítr a v duchu jsem si opakoval všechny otcovy poučky co se týkaly o plavbě na moři. Moc mě to nešlo, naštěstí pro mne bylo moře v těchto místech dosti hluboké a loď dobře stavěná, takže mi odpustila tu a tam nějakou chybu. Křižoval jsem proti

větru a každou otáčkou pečlivě vstřebával chování lodi. *Lady* byla hodně rychlá, jen pořádně nevím, jak ji zbrzdím.

Asi po dvou hodinách „jízdy“ jsem konečně uviděl známé molo. Bylo ohořelé... „Svině!“

Procedil jsem skrz zuby a smotal plachtu, setrvačnost lodi mě donesla těsně k pobřeží, byl jsem asi dvě stě metrů před molem, skočil jsem do vody a táhl na laně za sebou loď. Tu jsem pak uvázal k jednomu padlému stromu co vyčuhoval z vody.

Vylezl jsem na břeh. Zamířil jsem rovnou k osadě, slzy jsem měl na krajíčku, vítala mě známá betonová cesta, která vedla až k domovu. Všude se povaloval hrozný nepořádek. Ohořelé papíry a kusy nábytku. Zahlídl jsem část postele rodičů... Brečel jsem, šel jsem přímo k jejich hrobu. Okolí bylo děsivé, takovou spoušť asi zanechávali po celé Evropě. Došel jsem k místu, kde jsem oba rodiče zakopal a padnul na něj. Rukama jsem drtil hlínu, kterou jsem na hrob navršil. Křičel jsem, že žiji, že jsem je pomstil a že jim nedám pokoj, dokud je všechny nezabiju.

Po dvou hodinách, co jsem strávil na jejich hrobě, jsem byl úplně vyřízený. Prošel jsem si ještě jednou celou bývalou osadu a navštívil kostelík. Pak jsem utrhnul nějaké kytky co rostly na kraji lesa a donesl je k jejich hrobu. Z popela jsem vytáhnul ohořelou a zkroucenou hlaveň Manlichera a zapíchnul jí na hrob. Tátův revolver jsem nenašel, asi se stal kořistí někoho z těch vrahů.

Naposledy jsem se s nimi rozloučil a vydal se k lodi.

Loď jsem odvázal a vystrkal na hloubku, kde foukal trochu vítr. Ještě jsem se několikrát otočil, než mi pobřeží zmizelo z dohledu, minul jsem Ratanový ostrov a vydal se tak na volné moře. Musel jsem dávat veliký pozor na cestu, protože tu byla spousta skalisek, ale *Lady* má poměrně malý ponor. Seděl jsem na přídi a jednou rukou ovládal stěžeň, tak to bylo nejlepší, protože jsem měl krásný přehled, kde jsou skály. Po pěti hodinách plachtění na moři jsem konečně uviděl břehy Finska. Pořád foukal příznivý vítr, který mě přiměl změnit plány, původně jsem se chtěl dostat jen na druhou stranu, do Finska, a pak jít pěšky. Jenže se mi plachtění zalíbilo a je to taky pohodlnější, než se štrádovat pěšky. Vydal jsem se dál od pobřeží, abych nemusel pořád sledovat cestu, přisednul jsem si na sedátko na zádi. Loď se tak ovládala daleko lépe. Svištěl jsem si to až do večera, pobřeží jsem měl na dohled na levoboku.

K večeru jsem zamířil ke břehu, pečlivě jsem ho zkoumal dalekohledem, nikde se nic podezřelého neobjevovalo. „Zakotvil“ jsem kousek od nádherné písčité pláže. Pobřeží ve Finsku je daleko romantičtější než ve Švédsku, nebo alespoň tato část. Loď jsem při přílivu vystrkal na pláž a pojistil jsem ji kolíkem, který jsem zatloukl do písku. Kousek dál v lese jsem rozdělal oheň a ohřál na něm poslední kousek koroptve. Měl jsem pořádný hlad.

„Zítřka musím chytnout nějakou rybu.“ Rozhodnul jsem se, už mi to koroptví a zaječí maso lezlo krkem. Vzít sebou koření byl výborný nápad.

Ráno jsem za svítání vyplul na moře a zažil tak svůj první východ slunce. Bylo to nádherné, po tolika dnech plných hrůzy, mě to zahřálo na duši.

Nahodil jsem prut, na háček jsem napíchnul žížalu a čekal. Vítr se trochu zvednul a já pádil po hladině velikou rychlostí. Vítr mi čechrál vlasy a já konečně přestal na chvíli myslet na ty hrůzy, co jsem zažil. Uvažoval jsem, kam mám až plout.

Pokusím se dostat do Německa, ještě ale uvidíme. Vše záleží na počasí a na štěstí. Je začátek léta a počasí by mohlo takhle vydržet. Když mi to půjde, tak za čtyři dny bych tam mohl být.

Ten den jsem musel překonat velikou vzdálenost, ušetřil jsem si tak týden cesty, než kdybych šel pěšky. Večer jsem zakotvil u jednoho městečka, loď jsem málem rozbil, jak prudce jsem narazil do mola. Kdyby tam neměli pneumatiky, tak je *Lady* namaděru.

Měl jsem hlad, cestou jsem nic nechytit a tak jsem sednul na molo a nahodil žízalu do vody. Za deset minut jsem chytnul krásnou tresku. Rozdělal jsem oheň a hodil ji na rošt. Po večeři jsem se šel podívat po městečku. Architektura ve Finsku je podobná jako u nás. Červené, modré a zelené domky, vše je čistě účelové a praktické a uděláno tak, aby se přežila zima a veliké větry, které vanou od moře. Prošel jsem několik krámů, ale téměř všechno zboží bylo nepoužitelné. Vzal jsem si akorát sekerku na štípání dřeva. Měli tu obchod se sklem, nádherné modré a oranžové vázy, spolu s červenými svícny a křišťálovými mísami tvořily nádhernou výkladní skříň.

Než jsem se uložil ke spánku, tak jsem nachytl ještě nějaké ryby na ráno, hodil jsem je na rošt, aby se na žhavém uhlí dodělaly. Lehl jsem si vedle ohniště, které jsem si rozdělal přímo na betonu kousek od přístavu. Psy jsem nikde neviděl, ale stejně jsem si dal čezetu do spacáku.

Ráno jsem zbaštil ryby a odvázal loď. Zajímalo by mě, kde ti černoši přistáli, jestli jsem je už minul, nebo pluli dál? Kam mají namířeno? Kolik jich je? Pořád jsem na to myslel. Bral jsem to už jako cíl, už v tom nebylo nic osobního, jen nutnost ten cíl zničit.

Cesta až do odpoledne probíhala celkem v pohodě, ale pak se začaly dělat na obzoru mraky. Rychle jsem to stočil k pobřeží. Bylo to jen tak tak, jen co jsem vylezl z vody, tak se spustil hrozný liják. Loď jsem přikryl plachtou, aby mi do ní nenapršelo. Letěl jsem se schovat mezi stromy, pozoroval jsem, jak provazy deště bičují moře a pláž. Pak začaly lítat blesky, seděl jsem příkrčen v prohlubni, kde byl vyvrácen strom. Z mechu kolem vykukovaly hlavičky hříbků. Dostal jsem hroznou chuť na smaženici, jakou dělala máma. Zase jsem se trápil, kvůli rodičům. Pak blesk uhodil těsně vedle mne. Hrozně jsem se lekl a spadnul do louže co napršela vedle mého úkrytu. Vzteky jsme myslel, že se pomínu, schovávání před deštěm bylo k ničemu, byl jsem úplně mokrý.

Bouře trvala až do druhého dne, v lese udělala velkou paseku, spousta stromů byla zpřerážená. Byl jsem zvědavý jak to přežila *Lady*. Když jsem došel k vodě, tak jsem se zděsil. Přes loď ležel padlý strom. Rychle jsem se k ní rozběhnul. Naštěstí ji zasáhla jenom jeho špička, ale i to stačilo, aby bort lodi byl prasklý.

Pilou jsem odříznu špičku a odtáhl ji stranou. Prasklina byla poměrně veliká a táhla se těsně pod čáru ponoru. Přemýšlel jsem co s ní, nadával jsem si, že jsem měl z hangáru vzít nějaké věci na opravu. Otec byl v těchto věcech daleko prozíravější...

Lámal jsem si hlavu jak to mám spravit.

„Kdybych měl nějaké lepidlo, nebo žvejkačku...“ Pak mě to napadlo.

„Pryskyřice! Spravím to pryskyřicí!“ Zaběhnul jsem do lesa a nožem odškrábl smůlu z jedné spadlé borovice. Běžel jsem zase k lodi, zvědavý jak to půjde.

Ukázalo se, že to byl výborný nápad. Celou prasklinu jsem vymazal pryskyřicí a to

jak zvenku, tak zevnitř. Na vrch jsem přilepil ještě kůru z padlých stromů a bylo to. Byl jsem se svou prací spokojen.

Odpoledne jsem vytlačil loď do vody a zkoušel jest-li teče. Netekla. Tak jsem spustil plachtu a vydal se na další cestu. Už to pro mě byla rutina, nejhorší ale bylo někde přistát. Trefit se nebyl problém, když loď měla rychlost, tak jsem se s ní trefil kamkoliv, ale zabrzdit, to je umění. Na to jsem ještě nepřišel. Po moři plula spousta padlých stromů a já často musel kvůli nim měnit trasu. Kličkoval jsem mezi nima jak ožralý. Byl jsem však rád jak mi cesta příjemně utíká, když nejdu po svých a žene mě vítr, tak to jde.

K večeru jsem uviděl kouř. Rozčilením jsem ani nedýchal.

„Do prdele!“ Skasal jsem plachtu a čekal jsem až se setmí. Začal jsem kontrolovat všechny zbraně. A začal panikařit. Dostal jsem taky hrozný strach. Když padla tma, tak jsem se chopil vesel a začal veslovat ke břehu.

Dvě hodiny mi trvalo, než jsem se tam dostal. Přistával jsem v naprosté tmě. Seskočil jsem z lodi a táhnul ji za sebou. Pod sebou jsem měl kamenné dno, musel jsem opatrně, abych si nezvrknul nohu. Konečně se mi podařilo najít vhodné kotviště a uvázat ji ke skalisku.

Jsem zvědavý, jak dlouho mi boty vydrží, už je mám pěkně potřhané, měl bych se po nějakých poohlédnout. Táta byl v tomhle zase předvídavější a já si původně myslel, že všechno s mámou dělali amatérsky.

Vzal jsem si pušku, pistoli a batoh s náboji a vyrazil na cestu. Naslouchal jsem nočnímu tichu a plížil se lesem, kde jsem tušil, že by mohl být nepřítel. Po čtyřech hodinách příšerné chůze téměř neprostupným lesem jsem se rozhodnul, že tu přespím. Ráno drobně přšelo a já si nadával, že jsem si nepostavil stan, teď bych mohl být suchý. Zase zbrkllost, příště budu muset víc přemýšlet. Tohle se nesmí opakovat!

Našel jsem si jakousi lesní cestu, nebo spíše pěšinu a tou jsem se vydal k místu, kde jsem z moře zahlédl kouř. Cestou jsem dával bedlivý pozor na to kam šlapu a pořád se otáčel po okolí. Za dvě hodiny, kdy mi zase kručelo v břiše a měl jsem taky hroznou žízeň, jsem dorazil na dohled nějakého města. Bylo to velké město a z některých budov dosud šlehaly plameny.

Chvíli jsem jen tak stál a pozoroval město dalekohledem, žádný podezřelý pohyb jsem však nezahlédl. Hlad byl už nesnesitelný a já se vrátil zpátky do lesa ulovit něco k snědku. Seděl jsem na větvi jednoho dubu a pozoroval kraj lesa a tu a tam kouknul směrem k městu. Hrozně mě taky zajímalo, kde jsem a chtěl bych najít ve městě podrobnou mapu Evropy.

„Doufám, že všechno neshořelo.“ Utrousil jsem směrem k městu a dál se věnoval pozorování okolí. Asi po hodině čekání, kdy jsem se úplně kroutil hlady, se mi podařilo zase zastřelit zajíce.

Horší to bude někde upéct, uvažoval jsem v duchu. Nedalo se nic dělat, musel jsem s tím počkat do večera. Zalezl jsem pro tento účel hlouběji do lesa a nasbíral suché větve na oheň. Mám dost nepromokavých sirek, snažím se ale zapálit oheň vždy pouze jednou sirkou. Bůhví, kdy se mi budou hodit. Oheň jsem měl nachystán a s prvním soumrakem jsem ho podpálil, králíka jsem hodně rozřezal, aby se upekl co nejdřív a pak ho téměř půlku zhltнул. Zbytek jsem zabalil do papíru a vydal se chvatně z lesa. Plížil jsem se opatrně k městu, nikde jsem neviděl žádný podezřelý pohyb. Je taky možné, že už odjeli pryč a tady si jenom vylili vztek. Uvidíme.

Mikka

Dorazil jsem na okraj města, kde byla z polovičky ještě vesnická zástavba. Město se jmenovalo Rauma. Podle odhadu zhruba stejné jako Umea, možná o malinko menší. Minul jsem pár obytných bloků a nějaké továrny. Tady ještě po požáru nebyly ani stopy, teda kromě zápachu, který se sem nesl z centra. V úplné tmě jsem dorazil k nějakému malému činžáku. Vydrápal jsem se do druhého patra a uložil se ke spánku.

Noc byla poměrně rušná, všude se střílelo, já jsem ale neměl už sílu se někam hnát. Řekl jsem si, že si počkám na ráno. Byl jsem rozhodnut, že vstanu hned za svítání, to by mohli být ještě přiovilí a já to budu mít snazší. Chvilími to znělo jako přestřelka ale tu utnuly dva pronikavé výstřely jak z kanónu. Pak už byl klid. Bylo to divné, ale únava z předchozích dnů mě skolila. Zachumlal jsem se do deky a s lehkým mrazením v zádech usnul.

Ráno mě probudila zima, snědl jsem další kus masa a rozhlídnul se z okna domu po ulici. Byla prázdná, jen špinavé vraky automobilů a převrácené popelnice, stejný obrázek jako v Umee. Už mě to tu nepřekvapovalo, otec s matkou to však těžce nesli jak viděli tyhle plechové dopravní prostředky v takovém stavu. Mně to připadalo zcela běžné, naopak jsem nechápal, jak tolik automobilů mohlo jezdit po tak úzkých cestách. Otec mi vyprávěl, že některá auta mohla jezdit i přes tři sta kilometrů v hodině. To už jsem vůbec nemohl pochopit, auta by byla rychlejší než ptáci...

V žádném autě jsem ještě nejel, matka sice tvrdila že jo, ale to si nepamatuji. Prý se otec jednou zbláznil a opravil ten starý džíp, ve kterém jsem si tak často hrával, a vydali se spolu s matkou a se mnou do Umey. Jeli tam, jak matka vyprávěla tři dny, pořád se cestou zastavovali a přeřezávali stromy napadané přes cestu. Otec byl ale paličatý, čeho se jednou chytil, toho se nevzdal, i když to byla totální blbost. Tak taky na zpáteční cestě narazili na tu vojenskou kasárnu, kde sebrali ten veliký kulomet a odkud mám svoji pušku. Když jsme se vraceli z výletu do města, tak si otec usmyslel, že pojedou jinudy, matka byla našťvaná, že už chce být doma a že jí to už nebaví. Otec zase argumentoval, že nafta už brzo nebude a že je nutné se tu trochu porozhlídnout. Jeli tedy jinudy, když na ně narazili. Rodiče se tam s džípem otočili čtyřikrát. Byli úplně posedlí zabezpečit celou osadu ostnatým drátem, prý kvůli vlkům, se kterými měl otec první zimu trápení. Ale já dobře vím, že to kvůli vlkům nebylo, protože by nedával do země ty nášlapné miny. Nevím ale, proč některý z těch útočníků na nějakou nešlápl. Možná, že už po těch letech přestaly fungovat, nebo si cestu jednoduše odminovali. Tím jsme asi dostali nějaký čas. Možná, že jsem přežil právě díky tomu. Otec nebyl zase takový blázen, jak jsem si původně myslel.

Vydal jsem se na obhlídku, byly asi čtyři hodiny určitě budou ještě spát.

Minul jsem první vypálené obchody, byla to stejná práce jako v našem městě.

Vzteky jsem stiskl pěsti. Nikde nikoho ale nebylo vidět, rozhodl jsem se, že vylezu na nějakou výškovou budovu a rozhlídnou se.

Jak se ukázalo, tak nejvyšší byl kostel, který byl samozřejmě spálený, proto jsem vlezl do jednoho osmipatrového domu, který byl ohořelý jen do druhého patra, oheň se tu jako zázrakem sám uhasil.

Vlezl jsem dovnitř, byl tu hrozný zápach a ohořelé dveře byly vyvráceny ven do chodby. Rychle jsem vyběhl schody nahoru. V posledním patře jsem vykopl zamčené dveře, za nimi ležela kostra nějakého psa. Smrdělo to tu, měl jsem nutkání otevřít okno, ale nakonec jsem se vzpamatoval a přes nos jsem si dal kapesník.

Pozoroval jsem okolí, ale nikde jsem nespatriil žádný pohyb. Pozorně jsem celé město propátrával dalekohledem. Nic.

Vešel jsem do druhého bytu a pozoroval východní stranu města, pak jsem konečně uviděl člověka. Byl v dlouhém šedivém plášti a na hlavě měl vojenskou čepici. Pohyboval se přískoky od auta, k autu. Na zádech měl černý batoh a nějaký samopal. Byl dost daleko, tak jsem ho neměl šanci trefit.

„Pod' blíž.“ Zašeptal jsem. Jako by mě ten chlap slyšel, rozhlídnul se přes ulici a pak ji příkrčen přeběhl. Za autem si sundal čepici a prohrábl si vlasy. Zatajil se mi dech, ty vlasy byly totiž světlé.

Tohle nebyl bubák!

„Ty vole...“ Vydechl jsem a znova si přiložil dalekohled k očím. Chlap se drbal ve svých dlouhých narezlých vlasech a pak se zase rozběhl.

„Kdo to je? Sakra, kdo to je?“ Byl jsem nesmírně vzrušen, tohle nebyl žádný černoch a vypadalo to, že k nim ani nepatří. Jako kdyby někoho hledal. Ještě jednou jsem se pořádně podíval kam míří a vyběhl rychle z bytu.

„Musím zjistit kdo to je!“ Schody jsem bral po třech a skákal z jedné podesty na druhou, dupot mých nohou zněl celým věžákem. Dolů jsem doběhl v rekordní době a opatrně vykoukl ze dveří domu. Jeho jsem však nikde neviděl.

„Musel jít ke stadionu.“ Rozběhl jsem se tím směrem. Pátral jsem po něm, ale bylo to marné, chlap jako by se vypařil. Přemýšlel jsem, co by v takové situaci udělal otec, ale nemohl jsem na nic přijít. Nejhorší bylo, že on mě mohl pozorovat a mířit na mne. Instinktivně jsem se příkrčil a naslouchal. Nikde se však nic nehýbalo, prostě žádná známka nebezpečí. Zase jsem běžel příkrčen širokou silnicí, která vedla od stadionu ven z města. Najednou stál přede mnou a mířil na mne brokovnicí. Něco brebentil v podivném jazyce, kterému jsem nerozuměl ani slovo. Pochopil jsem, že mám zvednout ruce. Pak mi naznačil, abych si kleknul. Nechtělo se mi, vyčítal jsem si, že jsem se dostal do takové situace. Teď jsem byl celý v jeho moci. Znova zopakoval výzvu.

„Nebudu klečet!“ Křikl jsem anglicky.

„Are you English?“ Zeptal se mě podivným přízvukem.

„Ne, já jsem...“ Nevěděl jsem jakou mám vlastně národnost, tak jsem řekl: „Já jsem Čech, ale narodil jsem se ve Švédsku...“

„Švéd? Ty seš Švéd?“ Drmolil chlap a dál na mne mířil pumpou.

„Ne... nevím, moji rodiče jsou... byli Češi, ale já jsem se narodil ve Švédsku a ukázal jsem za něj.“ Okamžitě si přiložil brokovnici k ramenu a něco křičel.

„Nerozumím ti ani slovo, mluv anglicky!“ Zase jsem zvednul ruce.

„Ty patříš k těm černejm bastardům a já ti ustřelím palici! Už jsem jich pár zabil. Nebyl bys první.“ Nechápatě jsem se na něj zatvářil.

„Zabili mi rodiče! Sám jsem jich zabil aspoň sedmdesát, nepatřím k nim!“ Chlapík se zasmál, ale zbraň měl pořád na mně namířenou.

„Ty, dítě, ty ještě nikoho nemohl zabít.“ Posmíval se mi a zavelel:

„Ke zdi!“

„Ne, ke zdi nepudu, budeš mě muset zabít takhle!“ A udělal jsem jeden krok k němu. Zase zvednul pušku k líci a mířil na mně.

„Zbraně dolů!“

„Có?“

„Dolů!“ Vytáhnul jsem čezetu z pouzdra. Fin mě pozorně sledoval, pak jsem si sundal ze zad malorážku a nakonec odložil i nůž.

„Kde jsou další černoši?“ Chtěl vědět.

„Nevím! Honím je už týden! Zabili mi rodiče! Já k nim nepatřím a jestli to ještě jednou řekneš, tak uvidíš!“

„Ticho! Budeš poslouchat! Já zabil deset těch ničemů, ty žádného. Mlč!“

Byl jsem našťvaný, tahle debata k ničemu nevedla. Fin se mě zeptal:

„Odkud jsi?“

„Jsem... narodil jsem se kousek od Umey. Moji rodiče pochází z Čech. Před týdnem k nám dorazilo asi dvě stě černochů, půlku jich moji rodiče zabili, pak jim došly náboje.“

„Proč vás napadli?“

„Protože... protože, otec s matkou s nimi měli nevyřízené účty.“ Nechtěl jsem zacházet do podrobností, protože by mě ten poděs stejně nevěřil.

„Jaké účty?“ Chtěl vědět. Zakroutil jsem hlavou, nevěděl jsem jak začít a co mu mám vlastně povídat, tak jsem mu řekl, že otec s matkou před nimi utíkali přes celou Evropu až sem, protože jim zabili náčelníka. Musel jsem mu to líčit v jednoduché formě, protože on moc anglicky neuměl. Po deseti minutách sklonil pušku, ale bylo na něm vidět, že je pořád ve střehu.

„Jak přežili rodiče?“ Chtěl vědět.

„V jeskyni. Táta byl záchranář a šel na pomoc mámě, tam se seznámili. Když se dostali druhý den nahoru, tak nikdo nežil.“

„Já jsem taky speleolog.“ Řekl hrdě Fin. „Jak se jmenuješ?“

„Martin... asi Lounský.“ Řekl jsem česky.

„Hmm, Martine Asi, já jsem Mikka Kuivvalainen.“ A podal mi ruku. Stisknul jsem ji a řekl:

„Nejmenuju se Martin Asi, ale Martin Lounský.“ Opravil jsem ho.

„To nevádí, Martin Asi není špatný jméno.“

Vzdychnul jsem, ale bylo už nad moje síly mu to vyvracet.

„Kolik si říkal, že si jich zabil?“

„Přes sedmdesát, možná osmdesát, nevím.“ Pokrčil jsem rameny. Fin se zase rozesmál.

„Jak může tak malé dítě zabít tolik lidí? To je blbost!“

„Mám tohle.“ A ukázal jsem na malorážku. „Mikka k ní zvědavě přistoupil a vzal ji do ruky.“

„To je nějaká malá.“ A ukázal na hlaveň.

„Sedmnáctka Há em erko. Je dobrá.“ Řekl jsem.

„Nemáš na ní skla, nikam, nic netrefíš.“

„Trefím a trefím líp než ty.“ Fin se zase rozesmál.

„Ty?“ Ukázal na mne. „Ty, dítě, já jsem lovec! Odmala lovím jeleny.“

„Já jsem taky ulovil jelena.“ Řekl jsem pyšně. Fin se dal zase do smíchu.

„S tímhle? Tak to možná veverku!“ A znova se popadal za břicho.

„Tak dáme soutěž.“ Navrhnul jsem a vzpomněl si na otce a na to, jak ho naštvalo jak dopadla.

„Soutěž? Ty chceš se mnou závodit?“

„Jo a porazím tě, vsadím se s tebou o co chceš!“

„O čezetu.“ Navrhnul Fin.

„Ta je po mojí mámě!“ Zamračil jsem se.

„Vidíš, nechceš se vsadit!“ Zaradoval se.

„Tak dobře, o čezetu!“

„Tak vezmi plechovku.“ Ukázal k popelnici. „A odnes ji támhle na ten bagr.“

„To je blízko, musím dál.“ Fin se zase dal do jízlivého smíchu, už mi lezl krkem a byl jsem rozhodnut dát mu za vyučenou.

„Ne, nevěřím ti, ty chceš utéct. Dej na bagr, a pak pudem spolu dál.“

Jak řekl, tak jsem udělal. Plechovku jsem odnesl a položil na blatník bagru a k ní přidal ještě další dvě a umělohmotnou píšťalku. Došel jsem k Mikkovi, který mě bedlivě sledoval, zbraň připravenou k výstřelu.

„Když vyhraju, tak mi uvěříš?“

„Ne, ty nevyhraješ.“ Zakroutil hlavou Fin, bylo na něm vidět, že se pokouší soustředit a koncentrovat se. Šli jsme od plechovek. Fin už se chtěl zastavit, ale já jsem pokračoval.

„Kam až chceš jít?“

„To je ještě moc blízko.“ Odpověděl jsem a pokračoval v chůzi. Fin zakroutil hlavou a pokračoval.

„Tady.“ Udělal jsem patou čaru na špinavém asfaltu. Prohlédl si vzdálenost. Bagr byl vzdálený asi dvě stě metrů.

„Dostřelí to?“ Zeptal se.

„Začni!“ Vybídnul jsem ho.

„Ty začni.“

„Ne, chci aby ses znemožnil, já ti pak ukážu, jak jsem střílel bubáky.“ Fin si neochotně lehnul, podle držení jsem poznal, že se jedná o zkušeného střelce. Předpažbí si opřel tak, že palec a ukazováček dal k sobě a na to položil pušku. Vůbec se mu neklepaly ruce. Musel jsem si lehnout vedle něho, asi se bál, že bych ho mohl podrazit.

Dlouho mířil a pal zmáčknul spoušť, ozvalo se známé „cvak“, ale plechovka zůstala na svém místě. Fin natáhnul závěr, zase zamířil a vystřelil, zase nic. Až na šestý pokus se plechovka roztočila, ale nakonec zůstala stát na blatníku. Zbytek střel šel zase vedle. Znechuceně mi podal pušku a něco v mateřštině zanádal.

„Já budu stát, abych mohl rychleji repetýrovat.“ Fin podrážděně přimhouřil oči, ale nic neřekl. Napáskoval jsem nový zásobník a stoupl si na čaru.

„Pojedu zleva doprava.“ Oznámil jsem ještě. Pak jsem pečlivě zamířil a vystřelil. První plechovka se poroučela k zemi, než ještě dopadla, zarumploval jsem závěrem a vsunul další náboj do komory. Zase se ozvalo „cvak“ a další plechovka sletěla na zem. Zase a zase. Fin se na bagr díval dalekohledem a kroutil hlavou. Obdivně se na mne podíval.

„Vidíš na tom blatníku tu malou píšťalku?“

„Tu netrefíš!“ Vykřikl. Usmál jsem se na něj a přiložil pušku k rameni. Pečlivě jsem zamířil a lehce uvolnil spoušť.

„Cvak.“ Píšťalka se převrátila na bok a zůstala ležet.

„Vidíš!“ Vykřikl. „Čezeta je moje!“ Dodal hamižně.

„Jdem k terči.“ Řekl jsem polohlasem a vydal se k bagru. Fin mě beze slova následoval. Došli jsme k blatníku. V píšťalce byl kruhový otvor o průměru asi šesti milimetrů a bagr měl na konzole blinkru čerstvě odraženou barvu. To vysvětlovalo, proč píšťalka nespadla, zarazila se totiž o blinkr a jen se převrátila. Vítězoslavně jsem mu píšťalku strčil před obličej.

„Prohráls!“

Fin byl evidentně rozčilen a dával to taky najevo. Něco blábolil v rodném jazyce, nepřestáváje zkoumat píšťalku. Zkusil i zapískat. Píšťalka vydala takový přidušený zvuk. Mikka stisknul rty a řekl:

„Dobrá, vyhrál si, Martine Asi. Jak mám ale poznat, že nepatříš k negrům?“

Pokrčil jsem rameny.

„Co tvůj lovecký instinkt?“ Poradil jsem mu. On se však jen kysele zatvářil a řekl:

„Kde ses naučil takhle střílet?“

„Táta mě učil.“ Fin uznale pokýval hlavou.

„Tak to byl dobrý učitel. A kolik že zabil černochoů?“

„Asi dva tisíce... teda asi dvě stě...“ Rychle jsem se opravil. Fin zkušeně pokýval hlavou.

„To je dobře, udělal kus práce, ten tvůj táta. Byl to zřejmě dobrý člověk.“

„Táta byl... hodnej.“ Při vzpomínce na rodiče mi mimoděk ukápla slza, Mikka to viděl a dal mi ruku kolem ramen.

„Já jsem taky přišel o rodiče, to mi bylo osmnáct, musel jsem se o sebe najednou postarat sám. Byl jsem až v Helsinkách a v Litvě, ale nakonec jsem se vrátil sem.“ Ukázal rukou kolem.

„Černoši to tu vypálili.“ Řekl zahořkle. Pokýval jsem hlavou.

„Umeu a ostatní města taky ničili, všude kudy šli, tak pálili. Matka s otcem proti nim bojovali, ale nakonec museli utéct až sem, protože oni nemají rádi zimu...“

Mikka se zeptal:

„Matka otci pomáhala?“

„Ano, pomáhala mu.“

„Máš... mělš dobré rodiče. Chtěl jsem odvést rozhovor na jiné téma, tak jsem se Mikky zeptal:

„Tys proti nim včera bojoval?“ Mikka ožil a odpověděl:

„Jo... trochu... Lahti jim potopila loď.“ Lišácky se usmál.

„Lahti? To je nějaká tvoje přítelkyně?“ Mikka se rozesmál až se popadal za břicho.

„No... máš vlastně pravdu, Lahti je opravdu moje přítelkyně. Je to ale děvka, ona hrozně kopat...“

„Kopat?“ Nechápavě jsem se zeptal.

„Jo, pod', já ti ji ukážu.“ Chytnul mě za rukáv a vedl na stadion.

„Počkej, moje zbraně a věci!“ Utrhl jsem se a běžel pro batoh. Mikka mě sledoval, ale už na mě nemířil. Vrátil jsem se k němu a usmál se na něho.

„Jdeme.“ Šli jsme skrz nějakou stavbu, ze země trčely rozpadající se železné dráty a kusy betonu.

„Tohle měla být nová sportovní hala, ale... nestihli to.“ Ukazoval kolem.

„Hmm.“ Řekl jsem jenom, Mikka byl asi hrdý na své město, ale já jsem tu nic zvláštního neviděl. Všude lítaly igelitové pytlíky a listí. Popadané popelnice a zrezavělá auta, všude to bylo stejné.

„Tady jsem dostal první dva.“ Ukázal na dvě těla, odtažené do stínu.

„Aha.“ Tak nějak jsem nevěděl, co říct. Opodál pobíhali tři psi, ale drželi se stranou. Měli respekt.

„Pudeme po schodech, je to kratší, než přes rampu.“ Ukazoval cestu. Vyběhli jsme po schodech nahoru, byl jsem zvědavý, co je to ta Lahti. Už jsem ale tušil, že to nebude živý člověk.

Pak, když jsme vylezli konečně nahoru, naskytnul se nám krásný výhled na přístav a na moře.

„Tohle je Lahti.“ Mikka ukázal na podivné monstrum.

„Co... co to je?“ On se však jen usmíval. „S tímhle dokážeš vystřelit?“ Puška byla asi dva metry dlouhá a její hlaveň... Prostě obrovská.

„S tímhle můj děda střílel ruské tanky, když nás Stalin napadnul.“

„Tanky? Ale tank je přece...“

„Jo.“ Usmál se Mikka, byl na svojí pušku hrdý. Pak mi předvedl její funkci.

„Náboje si přebíjím sám, dávám tam ještě Termit. To je sekaný hliník, vono to je pak ještě silnější, ale dost kope.“

„Ty to ještě... Proč?“

„Zkousím, jak ji ještě vylepšit. Chci z ní vymáčkout co nejvíc. Doma mám ještě padesátku BMG, ale ta je slabá, tak používám Lahti. Potopil jsem s tím loď těm zmrdům!“ Pochlubil se.

„Fakt? To je bomba!“

„Stačily dva výstřely.“ Pokrčil rameny.

„Ahá, tak už vím, co to bylo, ty dvě prdy na závěr přestřelky! Můžeš z ní vystřelit? Chtěl bych to vidět.“ Poprosil jsem ho.

„Jasně.“ Řekl a zalehnul k pušce. Puška měla takovou zvláštní vypolstrovanou pažbu, vůbec to nepůsobilo standardně. Mikka si dal na hlavu sluchátka a vyzval mě, abych si vybral cíl a zacpal si uši. Ukázal jsem na malý cihlový domek, co byl blízko mola. Mikka kývnul, zamířil a vystřelil.

Stalo se něco, co jsem nečekal a z čeho by měl asi největší radost otec. Vyšla příšerná rána a s ní dvoumetrový oheň z hlavně. Plameny šlehalý i do strany a to do vzdálenosti půl metru. Celá zbraň se poněkud nadzdvihla v domku se objevila půlmetrová díra. Projektil vylítnul druhou stranou a prorazil malý motorový člun, který se po chvíli potopil. Fin byl zvědavý na moji reakci.

„Super!“ Nic jiného jsem ze sebe nedokázal vypravit, ale z výrazu mojí tváře vyčetl uznání a to mu stačilo.

„Termit.“ Řekl lakonicky.

„A co je na tom konci?“ Ukazoval jsem na podivně provrtný nástavec. Byl asi hodně těžký.“ Fin ale pokrčil rameny, neuměl to anglicky říci, pak jsem ale pochopil, že to má zabraňovat velkému zpětnému rázu.

„Celá je dost upravená, ten konec taky není originál. Mám taky jinou pažbu, ta původní už nestačila dostatečně ztlumit zpětný ráz.“

„Táta měl nejsilnější nějakou Rigby.“ Nadhodil jsem. Fin zkušeně pokýval hlavou.

„Rigby je dobrá ráže, je to asi to poslední, co můžeš dát do Mausera. Pak už zbývají zalamovací kulovnice. Já mám Pětsetpětku Gibbs a čtyřístasedmnáctku Nitro Expres. Z Mausera mám 7mm Remington Magnum. To je asi nejlepší ráže, je hodně přesná.“

„Tak to já z nich neznám ani jednu. My jsme měli doma Manlichera a Sako, ale ty měli myslím jiné ráže.“

„Hmm, víš co? Trochu to tu ještě prozkoumáme, jestli se někdo z těch prevítů nezachránil a pak pojedem ke mně domů.“

„Chci se tě, Mikko, na něco zeptat...“

„No, povídej.“

„Jak si mne objevil? Já jsem tě sledoval z támhletoho věžáku...“ Ukázal jsem směrem k mé pozorovatelně. „...koukal jsem, kam jdeš a pak jsem běžel po schodech a ty si mi zmizel. Jak si o mě věděl?“

„No, to je jednoduchý.“ Usmál se Fin. „Mám tohle.“ A vyndal z batohu podivný dalekohled, který byl uzpůsoben k nošení na hlavě.“

„To je termovize?“ Zeptal jsem se.

„No vidíš, že to víš.“ Pochválil mě Fin.

„Rodiče ji také měli, ale došli jim baterie a neměli náhradní...“ Pokrčil jsem smutně rameny.

„Tak je měli dát na nabíječku.“

„No jo, ale my neměli žádný zdroj energie, matka mi zakázala nějaký spravit, myslela si, že jsem moc malý.“

„Páni...“ Sprásknul ruce Mikka. „... tys vyrůstal bez elektřiny? Tos musel mít hodně těžký.“

„Nevím, asi ne... Nijak zvláštní mi to nepřipadalo.“

„A jels vůbec někdy alespoň autem?“

„Prý jednou jo, ale to jsem byl příliš malý, abych si to pamatoval.“

„Tak se svezeš.“ Řekl a vyzval mě, abych ho následoval. Došli jsme k takovému podivnému automobilu, byl to terénní džíp a byl dost otlučený.

„Co to je?“ Zeptal jsem se s úctou. „A to jezdí?“ Dodal jsem.

„To je Géčko.“ Odpověděl.

„Mercedes?“

„No vidíš, nejsi úplně blbej!“

„Totiž... rodiče taky měli takového mercedesa, ve Francii...“

„Jó? No to je skvělý! Já jsem ho trochu upravil, především jsem tam dal karbec a jiné sání, pak taky jsem vyházal nějakou elektroniku, co by se mohla rozbít a přidal nezávislé topení. Nakonec jsem ale musel vyměnit i motor, protože bych diesel v zimě nenastartoval. Zesílil jsem rám, zvednul podvozek a přidal tenhle nárazník.“ Mikka dal ruku na divně vypadající radlici, která mi něco připomínala.

„Je z rolby.“ Usmál se.

„Ahá! Já jsem věděl, že mi to něco říká, takový jsem viděl v jednom časopise o zimních sportech.“

„Lyžovali jste?“ Zeptal se mně Mikka.

„Moc ne. Jenom táta mě občas vytáhnul na běžky, ale já často padal a tak jsme spíše chodili ve sněžnicích.“

„No, moc radosti ze života jsi dosud neměl, vid’?“

Zavrtěl jsem hlavou. Rodiče by se určitě s Mikkou rádi seznámili.

„Pojď, ukážu ti, jak jede.“ Vyzval mě a postrčil ke dveřím. Pak obešel to monstrum. Uvelebil jsem se na kožené sedačce, nikdy jsem neseděl v ničem tak pohodlném, jako byla sedačka toho mercedesa.

Mikka také nasednul a otočil startovacím klíčkem. Něco vepředu zarachotilo, převalilo se sem a tam a pak se ozval silný rachot.

„Přebrousil jsem sací vačky, trochu jsem zaexperimentoval...“ Načež se z výfuku notně zakouřilo. Mikka se spokojeně usmál a sešlápnul plynový pedál. Neviditelná síla mě nacpala do bohatě polstrovaných sedaček.

„Motor je z AMGéčka, má asi pětset koní.“ A zařadil dvojku, opět jsem se propadnul až na samou hranici polstrování a začal jsem tušit, kde má tato sedačka nedostatky. Když tam Mikka dával trojku, poprvé jsem otevřel oči. Řítili jsme se po úzké silnici neuvěřitelnou rychlostí.

Zařadil čtvrtý rychlostní stupeň a řekl, že právě jedeme stopadesát. Na to tam dal pětku a dupl na plyn. Mercedesovi se protočila kola a stroj zběsile vyrazil dopředu. Ve stoosmdesáti jsme nabrali nějaké zrezivělé auto. Radlice ho vyhodila vysoko do vzduchu a já jsem si představil, že tak nějak podobně musel jezdit i otec ve scanii, ale určitě pomaleji.

„Zasraná Fábie! Klid' se mi z cesty!“ Hromoval Mikka a já nevěděl, komu, nebo čemu ta nadávka patřila. Poprosil jsem ho, ať zpomalí, ale odpověděl, že to tu má najetý.

Pak konečně přibrzdil. Setrvačností jsme se dovalili na kopec nad městem.

„Tak co tomu říkáš?“ Zřejmě byl pobavený z mého zeleného obličejce.

„Na běžkách jsem se cítil jistější...“ Odpověděl jsem neurčitě. Mikka spokojeně pokýval hlavou, jakoby tato jízda neměla za účel nic jiného, než mě vyděsit a vyvolat odpor k tomuhle dopravnímu prostředku.

Fin byl podivný člověk.

Vystoupil z auta, nasadil si termovizi a pak mi naznačil, abych šel za ním.

Nacházeli jsme se na místě, které bylo dříve jistě vyhledávaným pro svůj výhled do kraje. Mikka vylezl po žebříku na malý domek, kde se prodávalo občerstvení. Sednul si obkročmo na střechu a pozoroval okolí. Seděl tam pět, pak deset minut a mě nebavilo jen tak okounět, vydal jsem se po napůl zarostlé asfaltové ploše. Tu a tam parkovala auta, některá už byla zcela zarostlá v malých borovicích nebo břízách. Na poloze aut bylo zřejmé, jakou parkoviště mělo dříve rozlohu. Šel jsem po cestičce sledující vrstevnici, na konci cesty byla malá chatka, ze které byl rovněž tak pěkný výhled na moře a do vnitrozemí. Dal jsem si svůj dalekohled na oči a pozoroval.

Finsko se hrozně podobalo mému domovu, z atlasu jsem věděl, že je zde ale mnohem více jezer a že země je daleko plošší než Švédsko.

Po čtvrt hodině jsem za sebou uslyšel kroky, byl to Mikka.

„Tak co, viděls něco?“ Optal jsem se ho, ale zklamaně zavrtěl hlavou. „Já taky ne, ale raději se koukni ještě ty.“ Mikka pokýval hlavou a dřepnul si vedle. Bedlivě prohlížel obzor a po pěti minutách rozhodl:

„Nic, jedeme domů... teda jestli chceš Martine Asi se mnou jít...“ Tázavě se na mne podíval.

„Asi jo.“ Pokrčil jsem rameny.

„Ty černochoy jsem myslím dostal všechny, když se jim potopila ta loď, byli tři kilometry od vody. Vlny byly dost vysoký a já nemyslím, že by to někdo přežil.“

„Tvoje puška dostřelí tři kilometry?“ Nevěřící jsem se zeptal.

„Dostřelí sedm, říkal jsem ti přece, že jsem experimentoval s prachovou náplní, né?“

„To ano, ale...“

„Dostřelí pět kilometrů a vrata od stodoly se dají spolehlivě trefit ještě na tři, tři a půl kilometru. Záleží na větru.“

„Hmm, tak to seš mnohem lepší střelec než já...“

„No to nejsem, ty se dobře trefuješ z obyčejné malorážky, tam na tebe nemám, ale ve velkých kalibrech... Ale až jednou vyrosteš, budeš lepší asi i tam.“

Usmál jsem se na něho.

„Rád bych se z té tvé pušky taky naučil střílet, ale bojím se, že by mě mohla zabít...“

„No to máš zatraceně pravdu, hrozně kope, ale ten zážitek stojí za to! Viděls přece v přístavu...“

„Jo viděl.“ Přisvědčil jsem a oba jsme se vydali zpátky k autu.

XXXXX

Cestou k místu, kde bydlel Mikka Kuivvalaiien, jsem povídal o tom, jak otec s matkou cestovali do Francie. Mikkovi se hrozně líbilo, jak otec upravil nákladňák a ptal se na podrobnosti ohledně nárazníku. Musel jsem se smát, protože oba byli ulítlí stejným směrem a v podstatě toho měli moc společného.

Když jsme asi po deseti minutách velmi svižné jízdy zastavili, Mikka řekl:

„Tak tady bydlím.“ Podíval jsem se z okna a nevěřil jsem svým očím. Nacházeli jsme se před obrovitými dřevěnými vraty, zhotovených z celých stromů.

„Co to je za místo?“ Zeptal jsem se přidušeným hlasem.

„To je Kvvailisallu, vikingský hrad, teda jeho replika, trochu jsem to ale upravil...“ Mikka vystoupil z vozu a rozběhl se k bráně, něco tam chvíli kutil a pak se rozběhl zpátky. Než vlezl do auta, brána se sama začala pomalu otevírat.

Neuvěřitelné.

Vjeli jsme na nádvoří. Hned mě upoutali dva obrněnci na dvoře, mířící svými hlavními na nás.

„Co to... co to?“

„To je Strv122. Jinak to je německý Leopard 2A5. Švédové ho trochu upravili a já jsem ho taky trochu vytunil.“ Pyšně dodal.

„Ty upravuješ tanky?“

„Jenom drobnosti. A támhle toho...“ Ukázal na třetí kousek, „... se snažím prostřelit s Lahti.“

„Puška přeci nemůže prostřelit tank!“ Namítnul jsem. Mikka se ale jen usmál a řekl, že už je blízko a prý potřebuje jen něco doladit... Moc jsem ho nevnímal a díval se po okolí.

Celý hrad bylo obehnaný vodním příkopem a hradby byly vysoké asi osm metrů. Tohle by se rodičům také líbilo. Nacházelo se tu několik hospodářských budov, na kterých už zřejmě úřadoval Mikka, protože Vikingové si na svoje obydlí určitě nepřipecňovali ocelové pláty.

„To je moje střelnice.“ Vysvětlil mi, když jsem se ho zeptal, k čemu to slouží.

„Hrad je dost velký a já si tu zkouším různé věci, aniž bych se musel moc vzdálit z dílny.“

„Aha...“ Vypravil jsem ze sebe, ale moc jsem tomu nerozumněl, nechápal jsem, proč otec i Mikka tolik prahnou po velikých rážích, když stačí i malorážka.

Mikka mi postupně ukázal všechny budovy v hradním prostoru a taky mě seznámil s Billem, jak nazýval svého ovčáckého psa.

„Je ale starý a nemocný, mám ho odmala.“ Dodal a hladil ho po hlavě, pes si mě prohlížel svýma velkýma moudrýma očima a tiše vrněl.

„Je dobrej, my jsme psa doma nikdy neměli.“

„Proč, rodiče psa nechtěli?“ Vzpomněl jsem si na otcovi pŕtky se psy a nějak nevěděl jak na to odpovědět. Pokrčil jsem tak rameny a odvedl řeč na jiné téma:

„Jak dlouho tu bydlíš?“

„Od začátku. Když se To stalo, tak jsem chvíli byl doma, to je asi padesát kilometrů na jih, ale připadalo mi to nějak malý. Sem jsme jezdili se školou na výlety a byl jsem tu i s rodiči, když to tu stavěli. Není to dlouho, co tu ten hrad stojí. Nejdřív jsem se ale dal do pátrání po nějakých lidech, vydal jsem se po vodě na jih, do Estonska a Litvy, nikoho jsem však nenašel. Trochu jsem to tam procestoval, ale nikde nikdo. Chtěl jsem ještě víc na jih, jako tví rodiče, ale... táhlo mě to zkrátka domů. Tak jsem tady.“ Pokrčil bezradně rameny. Najednou, jakoby nevěděl co s rukama, rozhlídnul se kolem sebe a řekl:

„Pojď dovnitř, je to tam docela stylový.“ Vybídnul mě a sám šel napřed.

Vstoupili jsme do malé místnosti, která sloužila Mikkovi jako převlíkárna. Bill zůstal způsobně venku. Kráčeli jsme po dubových schodech nahoru a vystoupili do podlouhlé chodby, stavba byla sroubená z velikých klád borovic a vše bylo příkladně opracované. Tu a tam z kouta vykukoval dračí hlava a stěny byly obložené kůžemi z medvěda, vlka a rysa.

„Trůní sál.“ Ukázal Mikka.

Nacházeli jsme se ve veliké místnosti, byla asi sedm metrů dlouhá, pět široká a zabírala největší část z hradu. Veprostřed byl ohromný stůl, který mohl pojmout najednou i dvacet stolovníků, byl z masivního dubu a židle byly nízké, ale mohutné. Byl zde veliký krb, vyhotovený z obrovitých kamenů a ještě jedno ohniště.

„Musí tu být veliká zima...“ Komentoval jsem rozlehlost sálu.

„To je. V zimě tu raději nebydlím, spím v kuchyni, tam je to nejlepší, uvaříš si a lehneš si hned vedle.“ Smál se. „Tohle je dobrý tak na léto, ještě v září tu topím, ale pak se stáhnou dolů.“

„To věřím, my jsme měli taky veliké problémy s topením a to jsme žili v malém domku, navíc otec podkrovní vždy na zimu zavřel, aby nemusel tolik topit.“ Pak jsme si navzájem sdělovali zkušenosti ze zimy a jak ji nejlépe přečkat. Mikka pověděl, že dřív si přitápěl benzínem nebo naftou, ale že prý mercedes dost žere a tanky taky, tak musí šetřit a topit jen dřevem a uhlím. Udělal to podobně jako můj otec ve Francii. Přijel sem s několika nákladáky plných uhlí a ty pak vysypal na hromadu.

„Prakticky jsem pořád zalezlý v dílně.“ Dodal Mikka, když jsem mu naznačil, že kuchyň je příliš malá. „Tady jenom spím...“ Pokrčil rameny.

„Tak mi pod' ukázat tu tvoji dílnu.“ Vyzval jsem ho. Mikka nadšeně vykročil, byl asi rád, že jsem projevil zájem. Vyšli jsme zase ven a šli do jedné z hospodářských budov. Před vchodem se k nám přidal Bill a třel se o Mikkovu nohu.

Dílna byla plná roztodivného materiálu a matka by určitě řekla: „Tolik krámů jsem v životě neviděla.“ Byla dost úzkostlivá, co se týče pořádku.

„Tady je úplně všechno!“ Nadšeně prohlásil Mikka. Usmál jsem se a přikývl.

„Přestěhoval jsem sem soustruh i frézku, obě to jsou NCčka. Já jsem totiž na tomhle stroji dělal, nebo jsem ho spíš programoval v jedné strojírenské firmě.“

Přistoupil jsem ke stroji, na jeho zeleném boku bylo napsáno: ABC Index.

„Vřeteno je do průměru padesáti milimetrů, mě ale stačí dvacet...“ Pak na mne chrlil další technické podrobnosti, kterým jsem moc nerozuměl, ale Mikkovi stačilo, že jsem kýval a hovořil o tom, jak sem ty stroje přestěhoval.

„Hmm, to je zajímavý...“ Řekl jsem nakonec.

„Jestli chceš, naučím tě taky programovat, kdyby sis chtěl vyrobit nějakou vlastní ráži, nebo speciální střelu...“

„No... já myslím, že zůstanu u malorážky...“ Odpověděl jsem nepřesvědčivě.

„To můžeš, ale můžeš si tu vytočit speciální kule!“

„Mně stačí poloplášť...“

„Vážně?“ Kroutil nechápavě hlavou. „Ale tím nic neprostřelíš!“

„Já nic prostřelovat nechci... já... mě stačí opravdu standardní náboje...“ Pokrčil jsem rameny.

„Nestačí!“ Křiknul uraženě. „Když budeš chtít prostřelit neprůstřelné okno, tak nestačí.“

„Ale já nebudu chtít...“

„To nikdy nevíš!“ Přerušil mě. „Nikdy nevíš, kdy se ti to bude hodit. Já si dělám střely s nerezem 15-5PH, nebo z wolframového roubíku a to je pak mazec! Kdybys viděl, jak šli ti černoši ke dnu, když jsem jim rozstřelil loď! Speciální střelivo, to nikde jinde neseženeš, máme jedinečnou šanci...“ Dál drmolil o výhodách garážové výroby a já tiše vzpomínal na rodiče a na to, jak je to už dávno...

„Posloucháš mě vůbec?“

„Jo, jen jsem přemýšlel...“

„Neposloucháš! Můj cíl je prostřelit Leoparda s Lahti. Řekni mi, kdo tohle dokáže?“

„Dneska asi nikdo, Mikko.“ Podíval jsem se na něj smutně. Asi mu vůbec nedošlo, co se stalo a že celý svět se změnil.

„Já vím.“ Mávnul rukou. „Ale co když přijedou další negři, co pak uděláš? No?“

„Jednoho po druhém...“ Naznačil jsem střelbu z pušky.

„Takhle je můžeš sejmout všechny najednou!“ Trval na svém.

„A oni přijedou tankem?“ Nadhodil jsem.

„A proč by nepřijeli, tank si můžou v dnešní době lehko opatřit.“

„A jak ho nastartují? Jak do něho nalijou naftu, když je všechna zkažená? Jak se tobě vůbec daří naftu a benzín udržet v chodu?“

„Liju do toho různá aditiva, trochu to smrdí a kouří, ale funguje to, on nakonec stejně sežere všechno.“ Vysvětlil Mikka.

„No a ty si myslíš, že černoši jsou schopni to také opravit, předpokládám, že není jednoduché vyměnit třeba vstřikovací jednotku za karburátor, jako si to udělal u mercedesa.“

„To si piš, že není. Musíš vyndat hlavu, zvětšit lůžka, dát jiný vahadla...“

„A ty si myslíš, že by to oni zvládli? Co mi říkal otec, tak tohle byla nějaká banda ze Sudánu, moc chudého afrického státu a nejsem si jistý, jestli by svedli to, co jsi udělal ty, Mikko.“

„No asi ne.“ Připustil Fin, ale hned pokračoval: „Ale já nechci, aby mě někdo překvapil, nevíš co voni maj. Někde můžou narazit na nějaký vojenský sklady, kde bude něco zakonzervovaného a...“

„Já myslím že ne. A další věc je ta, že tank, i toho tvého Leoparda, můžeš zničit protitankovou střelou!“ Usadil jsem ho.

„A co ta loď?“ Vykřikl Mikka.

„To samé.“ Pokrčil jsem rameny.

„Ale to nic nedokazuje!“ Ukončil nesmyslně debatu Mikka. Raději jsem mu neříkal, že bubáci měli lodě dvě, protože by se toho hned chytil.

Připadal mi jako děsný podivín a nevěděl jsem, jestli mu z té samoty nepřeskočilo. Zdál se být ale docela dobrosrdečný a byl evidentně rád, že našel dalšího živého člověka, ale jak jsem dál zjistil, nebyl se schopen konstruktivně o něčem dohadovat.

Pak mi ukazoval speciální střely a patrony. Zdálo se mi to na Lahti nějak veliký a tak jsem se ho zeptal:

„Ta patrona je nějaká dlouhá...“

„Správně!“ A jeho tvář se rozšklebila do zářivého úsměvu. „To máš pravdu!“ Budu muset zvětšit nábojovou komoru, už na to dělám program! Pak tam prdnu tenhle kus roubíku...“ Ukázal na wolframovou tyč. „...stočím ji a Leopard dostane herdu!“ Zakončil vítězoslavně.

Zakroutil jsem nechápavě hlavou. Mikka taky přeci musel přijít o rodiče a spoustu známých. Nechápal jsem jeho rozpoložení.

„Dal bych si něco k jídlu.“ Řekl jsem, abych trochu obrátil list našeho rozhovoru.

„Dobřej nápad!“ Přikývnul Mikka. „Mám tu srnčí hřbet, včera jsem ho dělal, nikdy by mě nenapadlo, že tu budu ještě s někým večeřet.“ Opět jsem zalitoval, že rodiče nemohou vidět tohoto podivína, určitě by si na něho vytvořili svůj názor.

Nemyslím si ale, že by byl nějak špatný.

Z dílny jsme se odebrali zpět do kuchyně, kde Mikka rozdělal oheň a srnka se začala sama točit na rožni.

„To je tak, když má člověk elektriku... Vy jste to točili doma určitě ručně, že jo?“

Přikývnul jsem a vzpomněl si, jak matka s otcem se vždy hádali, kdo točil naposled.

Srnka byla dobrá, bylo to první jídlo od smrti rodičů, které jsem snědl v klidu.

Večer mi Mikka ukázal kde budu spát. V jeho hradu bylo spoustu ložnic a pokojů.

XXXXX

Spal jsem, jako když mě do vody hodí. Probudil jsem se k polednímu. Mikka nikde, našel jsem ho až v dílně. Ovládal tam přes nějaký displej obráběcí stroj.

„Co to děláš?“ Zeptal jsem se.

„Frézuju tu novou nábojovou komoru pro Lahti.“ Vysvětloval, moc jsem mu ale nerozuměl, protože o obrábění jsem neměl ani potuchy.

„Hmm. Aby se tam vešla ta větší střela?“

„Jasně! Musím to ještě zaleštit, tohle je nahrubo.“

„Aha. A co mám dělat já?“

„Můžeš se mrknout do Leoparda.“ Vyzval mě.

To mě zajímalo, obrátil jsem se a namířil si to ven z dílny. Byl tam takový těžký olejový zápach. Mikka moc nevětral a vůbec, na hygienu si moc nepotrpěl. Došel jsem k tanku. Byl obrovitý, z čela měl ještě přidělané přídavné pancéřování. „Tohle nemůžeš prostřelit...“ Zadumaně jsem hleděl na obra a přemýšlel, jak se dostanu dovnitř.

Vylezl jsem na obrněnce a začal zkoušet otevírání poklopu. Nešlo to, myslel jsem, že to je nějak zatuhlý, ale když přišel Mikka, tak to lehce otevřel.

„Je to na bajonet.“ Vysvětlil.

„Aha.“ Moc jsem nevěděl, co to znamená, ale pro příště už vím, jak se dostat dovnitř.

„Chceš dělat střelce?“ Zeptal se, když se usadil vepředu, na místě řidiče.

„Jó, to jo.“ Horlivě jsem přikývl.

„Dobrá, lezeš tam úplně stejně, jak sem. Na nic nešahej.“ Varoval mě.

„Neboj.“ Vyhoupl jsem se na věž a stejným způsobem jsem si otevřel průlez.

Vnitřek tanku byl hrozně stísněný. Tank byl alespoň deset metrů dlouhý, ale místa v něm bylo poskrovnu. Vedle mne byla ještě jedna sedačka a za námi další. Mikka tu měl hodně krámů, takže místa opravdu nic moc.

Nahodil motor.

Zprvu jsem se hrozně leknul. Tank se začal otřásat a motor vydával hluboké temné zvuky.

Pak jsem se rozjeli, překvapila mě rázná akcelerace. Kolos se vydal za hlasitého psího štěkání k bráně. Vykouknul jsem ven. Bill nás vesele provázel až k vratům, tam se zastavil, jeho smysl pro povinnost byl skutečně veliký. Věděl, že jeho největším úkolem je hlídat.

Usmíval jsem se od ucha k uchu. S tímhle strojem by nebyl vůbec žádný problém porazit celou armádu černochoů. Mikka se řítit obrovskou rychlostí po silnici. Stál jsem vylezlý z poklopu a do obličeje mi vál silný vítr.

Nádherný zážitek.

Mikka točil motor co to šlo, chtěl se asi pochlubit, co jeho obrněnec dokáže.

Pak zamířil do lesa. Myslel jsem, že se zbláznil a že se zastavíme o první borovici, která se nám postaví do cesty. Trochu jsem se přikrčil.

Nezastavili jsme se.

Borovice se zlomila jak párátko a byla odhozena stranou. Následovaly další, Leopard si klestil cestu lesem, za námi zůstával celkem sjízdný terén. Už jsem pochopil, na co táhnem za sebou tu obří radlici. Byl to asi nějaký vynález ženistů, naše Géčko by v klidu mohlo projet.

Projížděka trvala asi půl hodiny, za tu dobu jsme udělali několik kilometrů nových lesních cest.

Sednul jsem si na sedačku a před sebou uviděl nějaké kukátko, orámované silnou a pružnou gumou. Podíval jsem se jím a doslova jsem užasl. Obraz se vůbec neklepal, nejprve jsem se ujistil, zda jsme nezastavili a pak jsem se podíval znova. Byl to zázrak, obraz byl stabilní a jasný. Později mi Mikka vysvětlil, že to má několik elektronicky řízených gyroskopů a že se to dá přepínat mezi infra a termovizí. Navíc to má více jak dvacetinásobné přiblížení.

„Střílel si s tím?“ Zeptal jsem se ho, když jsme zastavili.

„Jasně!“ Odpověděl hrdě.

„A?“

„Super! Na pět kilometrů trefíš srnku.“ Přeháněl Mikka.

„Ty si lovil srnky...“

„Jasně. Je to ohromná sranda. To ještě nikdo nezkusil, průbojným jsem jí ustřelil prdel a zbytek jsem našel asi tři sta metrů daleko...“ Smál se, mně to ale k smíchu moc nepřípadlo. Lovili jsem vždy jen z hladu a ne z legrace. Vyčetl jsem mu to. Jen mávnul rukou a řekl:

„Musel jsem to zkusit, tady jich je. Chtěl jsem vědět, jak je to přesný.“ Moc upřímně to ale neznělo. „Taky jsem to napálil do jednoho srubu, tříštivým...“ Pokračoval. „... byl úplně na sračku a hned začal hořet. Nic z něj nezbylo.“

Mně se moc Mikkovo vyprávění nelíbilo, uznával jsem sice, že je potřeba se s tím naučit, ale takhle ničit věci... Taky to řádění v lese by se rodičům určitě nelíbilo. Pak mi Mikka vysvětloval ovládání a jízdu tankem. Trvalo mi to dva dny, než jsem úplně pochopil smysl všech kontrol a budíků.

Srtv122 mě uchvátil svou dokonalostí palebné síly. Mikka se rozhodl vyzkoušet maximální dostřel tanku.

XXXXX

Vydali jsme se pro tento účel k pobřeží. Tentokrát jsme jeli bez radlice, protože byla příliš těžká a my tak měli velikou spotřebu.

Jízda trvala asi hodinu, Mikka jel pomalu, aby nerozbil silnici. Když jsme dojeli do přístavu, tak mi popsals, co bude dělat.

Dám mu největší náměr a vystřelím průbojným, ten má větší dolet. Ty změříš laserem místo dopadu. Pojedeme tam na tu vyhlídku.“ Natočil periskop tak, abych viděl co myslí.

„Chceš tam dojet?“ Zeptal se.

Přikývnul jsem a vylezl rychle z věže a zalezl na místo řidiče. Palubním interkomem se mně dotázal:

„Tak ják?“

„Řidič připraven.“ Odpověděl jsem stroze. Věděl jsem, že to tak má rád. Vydal rozkaz:

„Směr vyhlídka, vpřed!“ Trochu drkotavě jsem se rozjel, ale jakmile tank zařadil druhý stupeň, jízda byla pлавná. Jel jsem opatrně a vyhýbal jsem se autům. Do cesty se nám ale postavila nějaká orezlá dodávka.

Zastavil jsem. Přemýšlel jsem, kudy to objet, ale v uších se mi zase ozvalo:

„Vpřed!“

„Ale...“

„To je rozkaz!“ Zaslechl jsem, jak Mikka otočil věží dozadu a já se rozjel na dodávku. Narazil jsem do ní asi ve dvacetikilometrové rychlosti a začal jsem ji hrnout před sebou. Nic jsem neviděl. Pak jsem podle budíků zjistil, že stoupl tlak oleje v motoru, to znamenalo, že mám před sebou větší překážku, pořád jsem nic neviděl. Mikka zase poručil plnou rychlostí kupředu. Báł jsem se, abych tank nepoškodil, ale šlápnul jsem na plyn.

Leopard vyskočil kupředu a na nás něco velkého dopadlo. Já jsem ale nepovolil a pedál plynu mačkal nemilosrdně k podlaze. Ručička tlaku oleje se ještě trochu zvedla ale pak se ustálila mezi trojkou a čtyřkou, což bylo, jak Mikka prohlásil v pohodě.

Tlak ustal a my opět byli volní, zastavil jsem kousek dál a vylezl ven. Všude bylo plno suti. Mikka na mne volal, že jsem právě projel barákem a že mi blahopřeje. Nebylo k čemu, trochu jsem se styděl, že jsem zničil ten dům, ale v koutku duše, ve mně hlodal ten krásný pocit moci a nezměrné síly, kterou tank disponoval. Musel jsem později Mikkovi přiznat, že to bylo vlastně docela zábavné.

Na vyhlídku jsme už dojeli bez dalších karambolů a bouraček.

XXXXX

„Připravit na střelby!“ Vydal Mikka rozkaz a já přepnul automat do bojového módu a připravil laser.

„Ke střelbě připravit!“ Křikl Mikka a já odjistil.

„Zamířit!“ Zapnul jsem laser a větráky, které odváděly vzduch z tanku.

„Pal!“ Závěr tanku se otočil, prázdnou nábojnici to strčilo zpátky do věže a tank se nepatrně zhoup.

Kukátkem jsem pozoroval místo dopadu, bylo to až na samém horizontu.

„Dvanáct tisíc sedmset padesát dva metrů!“ Vykřikl jsem.

„Dobrý.“ Pochválil tank Mikka a pohládl ho po masivním závěru.

„Další: Navol tříštivý!“ Poručil.

Nacvakal jsem na klávesnici požadovaný druh střeliva a náboj byl dopraven do laufu.

„Maximální náměr!“ Zvolal rozkaz Mikka. Opět jsem nastavil na displeji největší úhel a hlásil:

„Hotovo.“

„Ke střelbě připravit!“ A posunkem mě vyzval, abych tak učinil. Měl jsem radost, že si také můžu vystřelit. Data jsem zanesl do střelecké tabulky a odentroval to.

„Hotovo!“

„Zamířit.“

Potvrdil jsem hodnoty.

„Hotovo!“

„Pal!“

Zmáčknul jsem červený čudlík, který ležel hned pod kukátkem. Tank se opět mírně zhoup a větráky vytlačily smradlavý vzduch z věže.

„Deset tisíc osmset devadesát tři!“ Hlásil mi Mikka a plácli jsme se do rukou.

„Teď vyzkoušíme brodivost!“ Trochu jsem se obával, aby Mikka stroj neutopil.

Ten se však neohroženě pustil z prudkého svahu dolů. Už už jsem myslel, že je s námi konec, ale Mikka měl svůj stroj pevně v rukou.

„Ten něco vydrží.“ Chlácholil mě, když se pod námi utrhl břeh a my se řítili dolů.

Naštěstí Mikka opět otočil kanón směrem dozadu a my skočili šipku přímo do jednoho z obytných bloků. Tank se trochu naklonil doleva a hrozilo, že se v tom baráku převrátíme. I přes tlustý pancíř k nám doléhalo dunění padajících trosek.

Mikka protůroval motor, pásy se zakously do trosek a Leopard se zase srovnal.

Tvrdě jsme dopadli na zem. Celé to netrvalo ani tři vteřiny.

Oddychnul jsem si, ale tím naše jízda neskončila, pořád jsme měli přebytek výkonu a hlavně hybné síly.

Následoval další skok do neznáma. Bouchnul jsem se pořádně do hlavy, i když jsem měl bohatě polstrovanou tankistickou helmu.

Leopard se znovu naklonil a jeli jsme jen po jednom pásu. Další náraz a ještě větší sešup. Rychloměr ukazoval osmdesát šest kilometrů v hodině. Později jsem docela litoval, že jsem to nemohl sledovat z venku, musel to být jistě působivý pohled.

Opět jsem slyšel, jak Mikka přidal a uši mi zalehly v jeho bojovém křiku.

Všechno, co nebylo pevně přivázané, to lítalo kolem mé hlavy.

Další, tentokrát mnohem větší otřes. Zůstali jsme vězet na místě. I když jsem byl pevně připoutaný, tak jsem měl naražené rameno a kotník.

Všechno mě bolelo.

Mikka se mě zeptal:

„Jak seš na tom?“ Řekl jsem mu, že mě bolí celý člověk, na to se rozchechtal a řekl, že jeho taky. Vůbec jsem to za směšné nepovažoval.

„Víš kde jsme přistáli?“ Zeptal se mě, když ho přešel záchvat.

„Ne.“ Odpověděl jsem našťvaně.

„Tak vylez ven a podívej se.“ Zase se smál. Opatrně jsem otevřel poklop, do očí mě udeřilo denní světlo a odlesky od vodní hladiny.

Byli jsme zaklesnutí na nějakém domě, tank byl nebezpečně nakloněný na pravou stranu.

„Co budeme dělat?“ Zeptal jsem se Mikky, když jsem zase zabouchnul poklop.

„Co by? Vylezeme ven a vypadneme. Mám doma další...“ Zase se smál. „Ale že to byla jízda, co?“

Kroutil jsem nad jeho lehkovážností hlavou, určitě by si s otcem dobře rozuměli.

Vylezli jsme ven a Mikka uvázal ke schodišťovému zábradlí lano, po kterém mínil sešplhat. Poprvé jsem se pořádně rozhlídnul po okolí a uviděl naší „cestu“ kudy jsme se řtili.

„Páni!“ Prohlásil nadšeně Fin. „To je síla!“ A plácnul mě po zádech. Několik domů bylo totálně rozbouraných a pásy obrněnce zanechaly trvalou stopu v asfaltu cest, které jsme přejížděli.

„Měli bychom co nejdříve vypadnout!“ Navrhnul jsem. „Mohlo by to spadnout.“

„Jen se neboj!“ Sebevědomě prohlásil. „Nejraději bych si to zopakoval, bylo to super!“ Pak ale přistoupil k lanu a první začal slaňovat dolů.

Byl jsem rád, že jsem se nakonec dostal ve zdraví dolů, pohled zespoda na mírně přečnávající tank byl dost nezvyklý.

„Mohls nás zabít.“ Prohlásil jsem vyčítavě k Mikkovi. On ale jen mávnul rukou a řekl, že nikdo nežije věčně.

XXXXX

Nazpátek jsme museli jít pěšky. Mikka se strašně loudal a tak jsme to šli dva dny. Jednou jsme pěkně zmokli a když Mikka uslyšel v dálce vlčí vytí, tak sám od sebe přidal. Vycítil jsem, že se vlků bojí a trochu jsem ho začal strašit.

„Vlci mají rádi lidské maso, prý je sladké...“

„Blbost, tihle vlci člověka nikdy nejedli, narodili se, když už všichni byli pryč.“

„Všichni se nenarodili až po Tom...“ Namítnul jsem.

„A co tím chceš říct?“

„Co? Třeba to, že teďka ti starší mají dobrou možnost, naučit ty mladé, jak je dobré lidské maso.“

„Prosím tě nech toho, raději koukej, kde bychom mohli bezpečně přespat!“ Mne ale bavilo znepokojovat toho suverénního Fina a tak jsem si ještě přisadil:

„Otec s matkou říkali, že v Evropě se stalo s těma vlkama něco moc zlého, že se prý stali daleko agresivnějšími...“

„Buď už zticha! Říkal jsem ti, abys hledal něco... Slyšels?“ Někde poblíž se ozvala smečka.

„To bylo blízko. Táhle!“ Ukázal jsem do křoví a dal se na útěk. Mikka se úplně splašil a křičel něco ve své mateřštině. Litoval jsem, že mu nerozumím.

Doběhli jsme do nějaké dřevěné chaty, moc útulně to tu nevypadalo. Tam jsem se zhroutil za dveře na podlahu a smál se na celé kolo.

„Co... co se směješ?!“ Chtěl vědět Mikka.

„No... jenom to...jakej si strašpytel. Jak sis málem pustil do kalhot...“

Poznal jsem, že Mikka si jenom hraje na velikého kluka, ale jinak je pěkný srab.

Cítí se silný jen za volantem svého džípu, nebo toho monstra, o které tak zbytečně přišel.

„Seš blbec!“ Rozkřikl se, ale další vytí vlků mu zabránilo v dalších výpadech proti mně.

XXXXX

Další den večer jsme došli na Mikkův hrad. Byl evidentně rád, že je doma a když se za ním zavřely dveře a přivítal se do sytosti s Billem, zase nadhodil tu světáckou masku a dělal, že si nějaké dobrodružství s vlky nepamatuje.

Týden nato dokončil přestavbu své obří pušky.

„De se na to!“ Prohlásil sebevědomě. Hleděl jsem na jeho výtvar a moc důvěry jsem v něj neměl. Puška byla kompletně předělaná, měla delší hlaveň a jinou nábojovou komoru. Co z ní vlastně zbylo, byly pouze nožičky a ramenní opěra. Jinak se vlastně jednalo o zcela novou zbraň.

„Musel jsem to celé zesílit, protože jsem do nábojnice nastrouhal C čtyřku. Co to C čtyřka je jsem nevěděl a nechtělo se mi poslouchat sáhodlouhou přednášku a zbraních. Pokrčil jsem rameny a zeptal se:

„Kde to chceš zkoušet?“

„Za lesem u těch břížek, hned po obědě.“ Prohlásil a já šel připravit oběd.

Dobrovolně jsem se určil do role kuchaře, protože Mikka pořád něco kutil na těch svých stojích. Moc smysluplné mi to nepřipadalo, ale nemělo smysl mu to rozmlouvat. Moje pouť skončila tu a hledat jiné, stejně nebo hůř potrefené přeživší lidi se mi nechtělo.

Po obědě jsme se vydali na louku. Mikka nastartoval tank a já řídil. Bavilo mě řídit toto monstrum, v terénu bylo absolutně nezdolné a neexistoval pro něho terén, který by nedokázal projet. Samozřejmě asi jediná výjimka byla střecha sedmipatrových garáží...

„Budeš se koukat?“ Zeptal se mě, aniž by vzhlédl od svých propriet a sestavoval a znovu promazával Lahti.

„Samozřejmě, ale raději z dálky, nepřipadá mi to nějak bezpečné.“

„Snad se nebojíš?“

„Nebojím, ale taky si myslím, že by si ji měl nejdříve vyzkoušet nějak na dálku.“
 „O tom už jsme se bavili!“ Rozčílil se Fin a já věděl, že s ním nebude stejně žádná řeč.

„Jak myslíš.“ Podotknul jsem, Mikka se jen jízlivě usmál a ještě jednou překontroloval zbraň.

„Dobrý.“ Zhodnotil spokojeně svoji práci. „Budu střílet do bočního pancéřování věže, když projde, tak z čela.“ Přikývnul jsem a podíval se na sto metrů vzdálený obrněnec. Mikka si lehnul na zem a seřizoval mířidla. Naposledy se otočil a usmál se.

Pak se to stalo...

Mikka se nohama zapřel o zatlučené kolíky a vsunul obří náboj do komory. Pak se ozvala hrozná rána. Stál jsem schovaný za břízkou, ale málem mě to porazilo na zem. Rozběhl jsem se k Mikkovi. Chyběla mu hlava a celá hlaveň pušky byla zkroucená a rozšklebená.

Klekl jsem k němu a brečel, bylo to podruhé v tak krátké době, co jsem přišel o blízkého člověka. Vyčítal jsem si, že jsem ho nedokázal přesvědčit, aby prvních několik ran provedl na dálku.

Bill zmateně pobíhal kolem svého pána a kňučel. Očichával ho a chňapal mu po nohavicích, jako by chtěl, aby se po něm Mikka ohnal.

Zůstal jsem tam až do večera, poté jsem jeho tělo vytáhnul na korbu tanku a odvezl domů. Pušku jsem položil na jeho tělo.

XXXXXX

Z těch dnů si moc nepamatuji, chodil jsem jak bez života, nic jsem nejedl ani nepil. Bolela mě hlava i srdce, možná, že jsem přišel o posledního člověka, kterého kdy potkám.

Mikku jsem zakopal na nádvoří hradu a do hrobu mu položil jeho pušku. Hrob jsem pak zasypal. Bill se samým žalem zbláznil, štěkal po mně a vrčel. Musel jsem ho zavřít do jednoho pokoje, protože by mě býval pokousal.

Zůstal jsem tam asi čtrnáct dní, věděl jsem, že tu nemůžu být napořád. Zbláznil bych se z toho, jako Bill. Nakonec jsem nasedl do mercedesu a rozjel se směrem k přístavu, kde byla zakotvená *Lady*. Billa jsem nechal svému osudu u hrobu jeho pána. Nemohl jsem ho brát sebou. Myslím, že by se mnou nikam nešel. Byl starý a zvyklý na Mikku. Oba byli částečně divní. Bránu hradu jsem zavřel a aniž bych se ohlédl jsem odjel. Slzy jsem měl v očích, ale nedalo se nic dělat. Po deseti kilometrech jsem to nevydržel a otočil to zpátky.

Znovu otevřel bránu a chtěl Billa odvézt, ten ale vrčel a couval přede mnou.

Pokoušel jsem se mu domluvit, ale nešlo to. Znovu jsem se tedy rozloučil s Mikkou a zavřel bránu.

XXXXXX

Do města jsem dorazil večer. Několikrát jsem musel zastavit, abych se vybrečel a abych se zastavil u míst, kudy jsme tenkrát procházeli pěšky.

Ráno jsem se rozhlédl po městečku a jasně spatřil obrys garáží, na kterých trůnil Leopard. Kroutil jsem nad tím hlavou, měli jsme veliké štěstí. Už jsem se ale na Mikku nezlobil, spíš jsem vzpomínal na jeho potřeštěné nápady.

Další den jsem si pořádně přebíral zásoby. Loď jsem vytáhnul zpod plachty a vyrazil na moře.

Chtěl jsem do Evropy, přesněji do míst, o kterých tak často vyprávěli rodiče.

Jednak jsem chtěl navštívit Prahu a hlavně se usadit v místě, kde byl dům Eleonory, dočasného pobytu mých rodičů.

Věděl jsem, že celou tu dobu budu muset jít pěšky, ale to mi bylo jedno.

Čekalo mě širé moře. Možná, že potkám i nějaké přeživší černochoy a mohl bych je překvapit, rodiče přece říkali, že bubáci mají rádi teplo.

Vzal jsem si s sebou autoatlas Evropy, byl už celý zažloutlý, ale nebyl jako jediný sežrán od myší.

Knihkupectví ve městě bylo jedno velké hnízdo těchto malých a rychlých tvorečků. Když jsem tam vstoupil, tak se všichni rozutíkali pryč do všech koutů, byli jich stovky. Nechápu, jak se jich matka mohla bát, jsou tak malí...

XXXXX

Hned po vyplutí jsem narazil na ostrovy, některé jsou jen malá skaliska, nenápadně vyčuhující z vody a některé jsou obrovské, které mají rozlohu několika desítek kilometrů. Musel jsem to stočit více na volné moře, protože jsem několikrát málem najel na skálu. Jen díky perfektní obratnosti *Lady* jsem neztroskotal.

Spára v lodi, kterou jsem spravoval smůlou z borovice, začala lehce prosakovat.

Od teďka jsem musel sledovat obzor a opravenou díru. Táta ale taky musel čas od času spravovat radlici na svém nákladáku. Rodiče často mluvili o nebi a o Bohu, zajímalo by mě, jestli se tam dostali, nebo jestli se na mě dívají.

Kličkování mezi ostrovy bylo unavující, ale díky mapě Finska, kterou měl Mikka pověšenou na zdi jídelny, jsem našel cestu, která byla asi hlavní tah pro velké lodě. Tam už to bylo v pohodě.

Zase jsem se uvelebil na zadní sedačce a pozoroval okolí. Na moři jsem se cítil svobodný a volný. *Lady* se mi moc líbila, je to skvělé plavidlo a perfektně se s ním manévruje. Jen jsem dost vystaven větru, ale na plavbu kolem pobřeží je asi to nejlepší, co jsem mohl sehnat.

Večer jsem zakotvil u největšího ostrova zvaném Ahvenanmaa u stanice Lannngas, je to přístav pro dopravu mezi ostrovy a pobřežím. Je zde velké betonové molo, kde kotví plno turistických trajektů, některé jsou převrácené na bok. Ve všech je plno vody a jsou nepoužitelné. Chodím po přístavu a koukám, co by se mi mohlo hodit. Fouká zde velký vítr, doufám, že zítra bude líp. Nerostou zde žádné stromy, vítr jim to nedovolí. Přespál jsem v informačním středisku na plátěném lehátku. Je obdivuhodně zachovalé.

Noc byla děsná, foukal vítr a do baráčku pěkně táhlo, je vidět, že se o něj léta nikdo nestaral. Ještě že jsem měl spacák, jinak bych tam nevydržel.

Ráno bylo ošklivo a já se rozhodnul projít se po ostrově. Došel jsem až do osady Granboda, tady už rostly zakrslé borovice a břízy. Granboda je naplno vystavena větrům jdoucím od moře. Na domcích to bylo vidět, ani jeden neměl v pořádku střechu a některé byly větrem smeteny, takže po nich zůstala jen základová deska.

Musela tu zuřit asi nějaká větrná smršť. Vítr trosky rozházel po celém okolí, bylo to nehostinné místo.

Na ostrově jsem zůstal ještě jeden den, než se počasí trochu umoudřilo. Nachytil jsem nějaké ryby a škeble, moře bylo studené, ale jednou jsem se musel vykoupat, protože jsem už hodně smrděl. Je pravda, že mě studená voda moc nevadí, ale žádná slast to taky nebyla.

Před sebou mám dlouhou, asi dvě stě kilometrů dlouhou plavbu, zajímalo by mě, jak bude v příštích dvou dnech. Kdysi prý existovala služba, která předpovídala počasí, to by se mi dnes hodilo.

XXXXX

K nejbližšímu estonskému ostrovu je to dvě stě a k Lotyšsku tři stá kilometrů, jak jsem vyčetl z mapy. Za jeden den bych to mohl zvládnout, proto jsem vyplul hned za svítání, vítr byl vcelku příznivý. Zásobu jídla a vody mám na tři dny a to by mělo stačit. Už mě ta cesta dost vyčerpává, taky není moc jisté, že na ně ještě narazím. Musím pořád na jih a doufat, že moje instinkty mě povedou.

Za hodinu plavby mi pobřeží zmizelo z dohledu, ocitnul jsem se sám na volném moři. Plul jsem pomocí kompasu pořád jižním směrem. Vál příznivý vítr a já napjatě pozoroval oblohu, pořád byl čas se vrátit do bezpečí ostrova.

Lady plula jakoby ji někdo namazal spodek, liboval jsem si, jak už jsem daleko, jediné co bych nechtěl, bylo potkat v tomto okamžiku jejich loď. To by byl nerovný souboj, na obzoru však nebylo nic vidět. Když se blížilo poledne, tak jsem zašpéroval kormidlo a vybalil svačinu.

Grilované ryby nechutnaly vůbec špatně, dostal jsem ale po nich velkou žízeň a vypil třetinu zásob pitné vody. Mířil jsem stále jedním směrem a k pobřeží doplul asi ve čtyři hodiny odpoledne. Křičel jsem radostí jako táta, když prvně uviděl břehy Norska. Často mi s mámou o tom vyprávěli.

„Země!!!“

Podle kompasu by to mělo být Lotyšsko. Uvidíme až přistanu.

Zdejší pobřeží bylo samá skála, proto jsem se musel trochu stáhnout víc na moře, abych do nějaké nenarazil. Plahočil jsem se takhle další tři hodiny. Byl jsem hodně zvědavý kde jsem a chtěl jsem přistát, ale nekonečné skály mě nepustily. Už jsem myslel, že budu nocovat na moři, což by nemuselo dopadnout nejlépe, když se konečně objevila klidná zátoka a v ní řady domů.

Přístav.

Namířil jsem si to rovnou k molu, městečko to bylo na první pohled poměrně malé. Zakotvil jsem dál od hlavního mola, které se zdvihalo tři metry nade mnou. Bylo to evidentně pro velké lodě. Já se svojí plachetnicí jsem musel jinam.

Vylezl jsem ven na břeh. Byla tma a já neměl možnost zjistit, kde jsem. Musel jsem to nechat na ráno. Ke spánku jsem se uložil na nákladové rampě u nějakých skladů. Bylo to nejbezpečnější. Vedla sem jen jediná přístupová cesta a na ní jsem rozmístil staré rezaté plechovky od rybích konzerv. To proto, aby případný narušitel musel přes ně přejít a já měl tak dostatek času na probuzení.

Noc ale proběhla klidně, hned ráno jsem se jal zjišťovat kde jsem. Po hodinovém běhání po přístavu a městečku jsem zjistil, že se to tu jmenuje Luidja. Byl jsem tedy v Estonsku, lépe řečeno na jednom z tamních ostrovů.

Ten den se mi podařilo zastřelit tři zajíce, kteří tu byli přemnoženi a s lidskou přítomností si nedělali žádnou starost. Chutnali skvěle. Po snídani jsem se vydal na obhlídku města, zda by se mi něco nehodilo. Navštívil jsem několik obchodů s oblečením, ale všechno bylo sežrané od myší. Těch tu byly zase strašné spousty. Poděšeně přede mnou utíkaly. Na podobné obrázky jsem si ale už zvyknul, opět mě fascinovalo, že tu žilo tolik lidí pohromadě. Máma mi vyprávěla, že v jejím rodném městě žilo přes milion lidí, to jsem vůbec nechápal. Máma říkala, že to bylo celkem fajn, ale táta to taky nemohl pochopit, on by, jak sám říkal, v takovém mumraji žít nemohl.

Luidja bylo sice celkem malé městečko, ale i tak tu žilo asi tři tisíce lidí, to je určitě mnohem víc, než má dnes Země obyvatel.

Nic zajímavého jsem nenašel až na jednu nerozkousanou čepici, byl to pěkný zimní kulich a já ho šoupnul do baťohu, protože takový bych už nemusel objevit. Vrátil jsem se zpátky k molu, odvázal *Lady* a vydal se na další cestu.

Musím najít ty vrahy, co mi zabili rodinu. Tahle myšlenka mě pořád hnala kupředu a pomáhala mi překonávat útrapy posledních dnů. Tak jsem strávil na moři další tři dny. Nejdříve jsem obeplul další z velkých estonských ostrovů Saaremaa a plul kolem lotyšského a litevského pobřeží. Nikde jsem nenacházel stopu po těch, které tak usilovně hledám.

V plachtaření jsem se zdokonalil a už mi nedělaly problémy větší vlny. Křižoval jsem proti větru a užíval si svobody. Důležité je pořád sledovat moře, vlny a vítr. Pak to jde samo. Rodiče by ze mne měli určitě radost.

XXXXX

Plul jsem těsně kolem pobřeží a snažil se najít nějaký kouř nebo něco, co by upozornilo na činnost mých nepřátel. To už jsem plul kolem Polska a pořád nic. Dny se vlekly jeden za druhým, pořád to samé. Ráno brzo vyplout, k večeru přistát u břehu, nejlépe v nějakém přístavu a bezpečně zakotvit loď. Zastřelit nějakého psa nebo zajíce, rychlá večeře a spát. Ráno to samé, pořád dokola. Kdyby alespoň byla nějaká známka po nějaké lidské činnosti, ať jakéhokoliv druhu, ale nic, pořád jen opuštěná města a nikde nikdo.

Jednoho dne se však stala věc, která znamenala zásadní převrat v mé další cestě.

Byl jsem zrovna v jednom polském městě, asi sto kilometrů od hranic s Německem, myslím, že se jmenovalo Kolobrzeg. Hledal jsem užitečné věci v jednom velkém betonovém hangáru, asi to byl dok na ponorky, protože měl asi pět metrů tlustý železobetonový strop, když tu jsem uslyšel nějaký podivný hluk. Okamžitě jsem spadnul na zem a kryl se za kontejnerem se špinavými hadry. Byl to zvuk nějakého stroje, asi letícího. Srdce mi tlouklo ostošest, krčil jsem se za tím kontejnerem a pozoroval okolí před dokem. Nikde jsem však nic neviděl, když zvuk začal slábnout, tak jsem opatrně vylezl a šel ke kraji doku. Vykoukl jsem ven a podíval se směrem odkud zvuk přicházel. Viděl jsem jen v dálce takový zvláštní trojúhelníkový tvar asi nějakého letadla.

„Lidi! Musí žít další lidi!“ Byl jsem úplně omámen při zjištění, že žijí další lidé a že ovládají starou techniku přenosu, tj. létání. Navíc takový tvar letadla musí být velmi pokrokový, protože v knížkách se nic podobného nevyskytovalo.

Začal jsem litovat, že jsem se jim neukázal, určitě mají na palubě mnoho citlivých přístrojů, aby mě mohli zaznamenat. Vztekle jsem kopnul do nějakého plechového koše a udělal jsem do něj díru. Pak mě ale napadlo, jestli lidé, ti, co lítají vzduchem, jsou hodní. Vzpomněl jsem si na rady mých rodičů, že ne všichni lidé jsou hodní. O černochoy tu jít ale nemohlo, ti takovou techniku neovládají. Musí tu jít o někoho dalšího, ale o koho? Letadlo mělo na sobě nějaké výsostné znaky, ale nemohl jsem si vzpomenout, o jakou se jedná zemi. Nedalo mi to, pořád jsem na to myslel, večer jsem se převaloval sem a tam a nemohl usnout. Ráno jsem se probudil celý rozlámaný a bolela mě hlava. Chtěl jsem za každou cenu zjistit, kdo pilotoval ten vzdušný prostředek. Najednou to bylo pro mě důležitější než honba za vrahy mých rodičů. I když jsem si to zdráhal připustit, tak myšlenka nalezení dalších lidí mě nenechala na pokoji. Letoun letěl směrem na východ a já opustil *Lady* a vydal se na cestu do polského vnitrozemí. Loď jsem předtím vytáhnul na sucho a přikryl ji dvojitou plachtou, tu jsem pevně uvázal k hákům, které koukaly ze země a *Lady* tak dostala docela dobrý přístřešek. S těžkým srdcem jsem se s ní rozloučil, bylo to, jako bych tam zanechával svého přítele a kamaráda.

Cesta

V hlavě mi hučelo jako v úle, procházel jsem opuštěným městem a ani jsem mnoho nevnímal okolí. Silnice byly zarostlé trávou a všude bylo spousta listí. Auta už byla hodně zrezivělá, vlhký a slaný vzduch nedělal slabému plechu dobře. Musel jsem přelézt několik spadlých stromů. Potřeboval bych nějaký dopravní prostředek jako měl před lety můj otec, ale chtělo by to asi tank, abych mohl projet tím nepořádkem, kterému se dřív říkalo silnice. V tašce jsem měl jenom malý atlas světa, chtělo by to sehnat něco lepšího, ale mapy jsou mi stejně k ničemu, když nemám jasný cíl kam jít. To opuštěné město bylo deprimující, všude se válela spousta nepořádku, už jsem se těšil, až se dostanu do otevřené krajiny. Pak mě napadlo, že bych mohl běžet, pořádně jsem si upevnil batoh na záda, aby mi neházel. Pušku jsem připevnil k baťohe a máminu pistoli jsem dal do stehenního pouzdra, aby byla po ruce. Rozběhnul jsem se, směr: jihovýchod. To jsem si určil jako základní směr mého hledání, protože letadlo, když mizelo z dohledu, nabralo velkou rychlost, právě tímto směrem.

Běh mi ani v nejmenším nevadí, ještě když žili rodiče, tak jsem je udivoval jak umím rychle a dlouho běžet. Říkali, že bych to určitě dotáhl na olympiádu. Asi po půlhodinovém běhu jsem město nechal za sebou a dostal se tak konečně do otevřené polské krajiny. Všude samá zarostlá pole a mladé háječky plné bříz, mladých buků a javorů. Po hodině běhu za mnou vystartovala smečka asi čtyř psů, hnali se po mě. Nebyli to žádní známí psi z atlasu, ale byli to podivní kříženci s dlouhýma nohama a chlupatým tělem. Zrychlil jsem, psi také, běžel jsem vysokou trávou a bylo těžké dávat pozor, abych někam neopatrně nešlápnul a nepodvrkl si tak nohu. Otočil jsem se proto k nim čelem a aniž bych zabrzdil nebo zpomalil v běhu, tak jsem do každého psa, kteří už byli asi pouhých pět metrů od mne nasázel dvě kulky. Všichni skončili v šílených kotrmelcích a zaryli se do trávy, já jsem se zase bleskově otočil a běžel dál. Celé to netrvalo ani pět vteřin. Hlad jsem neměl. Tušil jsem, že tato země bude doslova přetékat hojností potravy a proto nebylo potřeba pojídat hned to, co mohou sníst jiní. Ve vzduchu poletovala spousta dravců a ti si už s mršinami jistě poradí. Po dalších dvou hodinách běhu, kdy už jsem mohl být vzdálen od moře asi čtyřicet kilometrů jsem málem šlápnul na jezevce, chňapl po mě, ale to už jsem byl zase pryč, jen jsem slyšel zvuk jeho čelistí.

Najednou jsem spatřil to, co jsem ještě neviděl. Tři sta metrů přede mnou bylo stádo podivných živočichů.

„Krávy!“ Vykřikl jsem. Byl to skot, co lidi původně chovali na maso a mléko. Stádo asi třiceti kusů se páslo ve vysoké trávě. Když mě zahlédly, tak začaly bučet a velké kusy se začaly stavět do kruhové obrany. Měly na sobě hustou dlouhou kožešinu a byly pěkně vypasení, zahlédl jsem i několik telat. Na chvíli jsem se zastavil, abych si je prohlédl. Několik samců začalo bojovně hrabat kopyty, šel z nich strach, nabral jsem dech a rozběhl se zase dál. Kdybych se zastavil na další dobu, už bych se nemusel přinutit k dalšímu běhu.

Dál jsem potkal veliké stádo srnek, čítající asi sto kusů, utekly přede mnou. Vzpomněl jsem si na Mikku, jak je lovil tankem..., zase se mě zmocnila taková melancholická nálada. Musel jsem se z toho dostat, zrychlil jsem a běžel co to šlo. Pak jsem opět zahlédl něco, v čem měl určitě prsty můj otec. Byla to prasata. Několik desítek kusů podivně strakatých prasat, rylo na sousedním kopci, se mnou si nedělala vůbec žádnou starost. Byli to asi kříženci těch prasat, co otec pustil na svobodu v tom prasečáku u Prostějova. Dokážu si představit co by na tohle řekl mámě, zase by se spolu pěkně pohádali...

Prasata dělala po okolí pěknou spoušť. Musel jsem dávat pozor, abych si nevymknul kotník. Běžel jsem dál, zvěře v lesích bylo všude plno, možná víc než u nás ve Švédsku. Zase jsem vyplašil stádečko srnek a zahlídl i nějakého jelena. Zvěře tu bylo plno, protože kromě vlků a psů jim neměl kdo škodit.

Běh mi dělal dobře, byl to povznášející pohyb oproti sezení na lavičce na lodi. I když jsem se už trochu víc naučil ovládat plachetnici, stejně mám raději pevnou půdu pod nohama.

Pak jsem narazil na nějaké městečko, nevím jak se jmenovalo a já to nehodlal ani nijak zjišťovat. Byla zde obrovská hala a před ní asi tisícovka automobilů. To mě zajímalo, co se tu mohlo prodávat? Na čele budovy byl veliký nápis IKEA. Vzpomínám si, že jsem to už někde viděl, ale nemohl jsem si vzpomenout kde. Šel jsem tam.

Prošel jsem parkovištěm, žádný z automobilů by už nešel opravit. Začalo vydatně pršet, byl jsem rád, že se mám kde schovat. Vešel jsem ke vchodu, bolely mně dost nohy, nebyl jsem zvyklí takhle běhat. Sednul jsem si proto na jednu vystavenou židli a pozoroval okolí. Jaké bylo ale překvapení, když se židle pode mnou začala pozvolna bortit. To se mi nikdy nestalo, když jsem ji blíž prozkoumal, zjistil jsem, že to není dřevo, ale papír. Nemohl jsem pochopit, jak takhle mohl někdo šidit.

Židle vypadala navenek pěkně, byla ale vyrobená z nekvalitního materiálu.

Pak se mi zase chtělo na záchod. Vyhledal jsem si příhodné místo a za plentou jsem vykonal potřebu. Když jsem přemýšlel, čím si utřít zadek, tak mi do oka padla právě ta židle, na které jsem seděl. Popadnul jsem ji a... šlo to krásně.

„Alespoň na něco seš dobrá.“ Prohodil jsem se smíchem k židli.

Přeháňka brzo odezněla a já se mohl vydat dál. K večeru jsem urazil asi čtyřicet kilometrů a cítil jsem se docela v pohodě. Ke spánku jsem se uložil na jedné skalce skryté v malém lesíku. Lehl jsem si na záda a koukal na hvězdy. Takhle jsme často leželi s rodiči na dece před domem, jen tak, koukali jsme na oblohu a snažili se je dopočítat.

Otec s matkou se často kvůli tomu hádali, ale jen tak na oko. Pak se v noci složitě udobřovali a nadělali kolem toho spousty povyku. Mysleli, že je neslyším, ale já slyšel všechno...Nevím proč ztráceli takovou zbytečnou činností čas a nevěnovali se raději meditaci, nebo přemýšlení proč se svět změnil. Nechápu také, že se nesnažili zjistit, kdo má na svědomí všechny ty lidi.

Alfred Largusson tvrdil, že za vším stojí ta tajemná japonská společnost Hikari. Znovu jsem se snažil rozpomenout na to, co Largusson přesně říkal. Otcovy zápisky jsem nechal v Umee a tak jsem lovil v paměti. Říkal, že několik indicií ukazovalo na japonskou stopu. Mluvil s nějakým japonským genetikem, který podezřele změnil téma rozhovoru, potom o nějakém uprchlém vědci, který byl brutálně zavražděn..., že to je všechno politika...Genetickou zbraň!

„Hovořil o genetické bombě, nějaký aerosol!“ Vykřikl jsem. Jestli ten stroj letěl k Japonsku, tak by to potvrdovalo, že v Japonsku žijí lidé... Ale co když je to všechno jenom náhoda?

Přemýšlel jsem o tom celém až do rána. Spal jsem necelou hodinu. Pak jsem si vzpomněl na ten atlas a ještě po tmě rozbalil batoh.

„Japonsko!!!“ Vykřikl jsem do noci. Ty výsostné znaky na letadle patřily Japonsku. Řekl jsem si, že se tam budu muset nějak dostat a možná, že cestou ten stroj nebo nějakou jinou stopu po lidech najdu. Nemá cenu nad tím moc přemýšlet, protože stejně nic nevymyslím. Jedna věc mi ale vrtala hlavou dál. A sice to, co ten stroj, nebo lépe řečeno, co ti lidé v tom stroji zde hledali?

Celý den, kromě asi třech přestávek, jsem strávil během, odhadem jsem mohl uběhnout asi tak sedmdesát kilometrů. Pro někoho neuvěřitelný počín, ale pro mě to byl docela přirozený pohyb. Už rodiče jsem tenkrát překvapil, jak brzo jsem se dokázal postavit na nohy a začal chodit. Máma mi prý zakazovala chodit, abych si nezničil kyčelní jamky... Chudák, měla o mě pořád starost, nezapomenu na tu facku, kterou otec dostal, když matce ukazoval, jak rychle dokážu vyšplhat na strom...

Běžel jsem zarostlými poli a vzpomínal na rodiče. Cestou mě zase napadla skupinka psů, takže jsem s nimi musel skoncovat jako minule.

Země byla plná zvěře, strakatý prasata, krávy a srnčí zvěř všude kolem. Ulovil jsem jednoho zajíce a opekl ho k obědu. Soustředěně jsem pozoroval oblohu a naslouchal, jestli se neobjeví zase ten stroj. Sice jsem nevěděl, co bych dělal, kdyby se objevil na obloze, něco mi říkalo, že by to nemuselo dopadnout dobře. Rodiče mě varovali, abych byl na nový lidi opatrný a jestli ti v tom záhadném stroji mají na svědomí zbytek lidstva... Raději nepomyslet.

XXXXX

Běžel jsem pořád na východ, už se to pro mě začalo stávat denní rutinou, když tu jsem získával čím dál tím divnější pocit. Nebyl to špatný pocit, ale jen divný... Jakoby mi něco říkalo, abych šel pořád jedním směrem. Nevím, jak to nazvat, ale něco mě tam pořád táhlo. Bylo to jak říkala matka sladké pokušení, otec na to vždycky nadával, jakmile máma o takových věcech začala mluvit. Nevím sice pořádně o co šlo, ale já najednou cítil, že tím směrem prostě musím. Táta by to připodobnil, že mě lákala vůně z pekárny. Ale tohle nebyla vůně, jen výzva. Zkrátka běžel jsem tím směrem, věděl jsem, že tam nebude nic špatného, na tyhle věci jak se říká mám „čuch“.

Druhý den jsem se dostal do oblasti, která musela být opuštěná dávno před tím, než se **To** stalo. Tam byl ten pocit daleko intenzivnější. Všude kolem opuštěné domy, v jednom z nich jsem přespal. Přímo z podlahy zde vyrůstal pěkný strom, měl neuvěřitelně málo sluníčka, přesto rostl.

Vyspal jsem se na přímo na podlaze, protože postele a skříně, na kterých by se dalo přespat byly dávno ztrouchnivělé.

Co se tady muselo stát jsem netušil, ale tato oblast byla dávno neobydlená. Bylo to všude vidět. Ráno jsem se vydal zase dál, dýchal jsem z plných plic ten čerstvý vzduch. Všude bylo plno krtinců, ale ne takový malý jako u nás, tohle byly veliké

hromady, přes půl metru vysoké. Krtek musel být značně veliký aby takovou hromadu vytvořil. Nejsem si ale vědom, že by krteků bylo více druhů...

Zanedlouho už jsem pomalu začal cítit tu „vůni“, nebo co to bylo. Bylo to čím dál tím víc intenzivnější. Běžel jsem po prázdných asfaltových cestách, až jsem doběhl k jednomu vysokému plotu. Kupodivu byl téměř nedotčen a v dobrém stavu. Byla to jedna z mála věcí, v této zemi, která byla postavena poctivě. Na plotě byly jakési podivné značky, nevěděl jsem ale co znamenají.

Přehoupl jsem se přes plot a běžel k velké betonové stavbě, asi dva kilometry od plotu. Byl jsem úplně dezorientovaný, tak krásně mi nikdy nebylo. Sprintoval jsem ke svému cíli, protože jsem teď poznal, že jsem našel to, co mě sem tak silně vábilo.

Byla to veliká stavba a já nevěděl vůbec co to je. Bylo to několik budov, různě pobořených a v různém stavu. Nejvíce mě ale zajímal prostřední objekt, byl celý z betonu a já z něj cítil sílu, která z něj unikala. Postavil jsem se k patě budovy a roztáhnul ruce. Cítil jsem jak mnou proniká neznámá síla a já jí intenzivně nasával. Věděl jsem, že to je pro mě dobré, posilovalo mě to. Chvilí jsem tak stál a nechal se ovívat tou neznámou silou, když mě napadlo, že bych měl najít zdroj té síly a dostat se k němu.

Začal jsem šplhat nahoru po betonových stupních, které tu vyhlodal čas. Jak jsem zjistil nebyl to kvalitní beton, drolil se mi pod nohama. To mě ale nezabránilo k dalšímu postupu vpřed. Síla ukrytá uvnitř mě volala k sobě.

Prozkoumal jsem celý betonový komplex a objevil jedno místo, kde síla byla největší. Byla tam asi půl metrová prasklina a já se snažil jí protáhnout, moc to nešlo, protože se škvíra začala zase zavírat, ale, tušil jsem, že dál bude zase otevřená víc. Musel jsem prasklinu rozšířit, byl jsem nedočkavý a rychle jsem seběhl dolů, málem jsem se při tom poranil, protože jsem zakopl o jeden železný drát, který koukal z betonu. Musel jsem dávat pozor, protože se mi z toho všeho motala hlava.

Seběhl jsem dolů a začal hledat, čím bych prasklinu, která vedla dovnitř té betonové hory, rozšířil. Nakonec se mi podařilo objevit jednu polorozpadlou plechovou boudu, nebyla zamčená. Sundal jsem si pušku a odepnul si pistoli, nějak jsem věděl, že mi nic nehrozí. Uvnitř boudy jsem našel spoustu krumpáčů, lopat a různých páčidel. Nejvíce mě zaujal jeden pár, nebyla to klasická páčidla na otevírání beden, nebo vytahování hřebíků, tyhle byly něčím zvláštní. Nejednalo se o páčidla která byla koupena v obchodě, protože byla zhotovena z nějaké tlusté tyče a dost hrubě vykována a taky na druhé straně, kde měl být plochý bodec, tak tam byla gumová rukojeť. Vzal jsem jedno do ruky, bylo dost těžké, spíše než nástroj, mi spíš připomínalo zbraň. To ale nebylo to, co bych zrovna nyní potřeboval. Začal jsem se přehrabovat a našel ještě několik kladiv a sekáče. Popadnul jsem je a vydal se s nimi zpátky k prasklině.

Začal jsem bušit do betonu, šlo to poměrně dobře a já asi po půl hodině sekání konečně rozšířil vstupní otvor na tolik abych se jím mohl protáhnout. Vůbec jsem se za tu dobu neunavil, síla která procházela prasklinou mě doplňovala energií. Beze zbraně, jen s matčiným nožem jsem se vydal dál. Protáhnul jsem se až k nějaké plechové plošině, od ní vedl žebřík dolů. Opatrně jsem po něm slézal, byl ve špatném stavu, nechtěl jsem se zřítit do té hloubky a napíchnout se na nějaké železo. Po deseti minutách namáhavého lezení, jsem konečně zase botou nahmatl

pevnou zem. Rozhlédl jsem se kolem. Zdroj té energie byl kousek ode mne, cítil jsem jí. Šátral jsem po zdi, byla tu absolutní tma a já nic neviděl, škrtnul jsem drahocennou sirkou, abych si posvítíl na cestu, litoval jsem, že nemám s sebou nějaký hadr, který by mě posloužil jako louč.

Nacházel jsem se v kruhové místnosti, která měla asi deset metrů v průměru, na podlaze povylezlé podivné tyče, ze kterých proudila ta síla ukrytá v zemi. Jedné jsem se opatrně dotknul, teplo a mocná energie mě celého naplnily. Cítil jsem se silnější, obejmul jsem tyč a zachytával tak energii, která volně unikala do prostoru. Bylo mi krásně, chtělo se mi zpívat a smát se zároveň, radostné stavy se střídaly s stavy plné euforie. Byl jsem nadšen, to bylo to místo, které jsem hledal. Rovněž jsem si uvědomil, že pode mnou je zdroj celé té obrovské síly, ale kdybych se k němu náhodou dostal, tak bych to taky nemusel přežít. Tyto tyče mě bohatě uspokojovaly. Pak jsem přišel na to, že když se chytnu obou tyčí najednou, tak mnou probíhá taková energie, že to bylo na hranici mých schopností to vůbec přežít. Musel jsem se chytout jen na chvíli, protože bych to taky nemusel vydržet.

Po hodinovém pobytu v té místnosti s tyčemi, jsem se cítil mnohem silnější než kdykoliv před tím. Začal jsem si taky postupně zvykat na temnotu před sebou, viděl jsem nejasně obrysy okolních tyčí vedle sebe. Byla to zvláštní místnost, všem bych přál takový pocit který jsem tu měl. Rozhodl jsem se že tu přespím, lehl jsem si na podlahu a zkusmo se dotknul oběma nohama a rukama tyčí. To co se pak stalo, bylo neuvěřitelné. Mým tělem proběhl takový záchvěv síly, že mě to vymrštilo asi pět metrů na podlahu. Jen tak tak jsem se nenabodnul na některou tyč vystupující z podlahy. Praštilo mě to o zem a já unaveně oddechoval. Fantastické. Znovu jsem to zopakoval a pak ještě jednou. To mě tak unavilo, že jsem okamžitě usnul.

XXXXX

Nevím jak dlouho jsem spal, vím jenom to, že když jsem se konečně probudil, tak už jsem bez problému se mohl dotknout obou tyčí najednou, vychutnával jsem energii, která mnou procházela. Pak jsem znovu vyzkoušel co se stane, když se dotknu tyčí nohama a rukama. Už mě to nevyhodilo pět metrů, jen jsem ležel na zádech a síla ukrytá v tyčích se mnou mrskala a házela o zem. Zatnul jsem pevně zuby a pevně se držel, chtěl jsem přemoci tu sílu, ale nedařilo se. Pořád si to se mnou dělalo co chtělo. Pak jsem znovu usnul, když jsem se probudil tak jsem nevěděl jestli je den nebo noc. Cítil jsem, že bych už měl odsud odejít, síla, která tu dřímala, by mě mohla brzo zcela ovládnout. Došel jsem k žebříku, v tom mě něco napadlo.

Rozhoupal jsem se a zkusmo se odrazil nahoru, vyskočil jsem asi deset metrů nad podlahu, jen tak tak jsem se chytnul žebříku. Bylo to neuvěřitelné, jen lehce jsem se odrazil a taková výška!!! Pak jsem vystoupal posledních tři metry, kde byla spára vedoucí ven.

Svívalo.

Sluneční kotouč pomalu vystupoval na obzor a já hleděl k němu s porozuměním, tušil jsem že z něj vychází podobná síla jako z té hory za mými zády. Chtěl bych se

dostat k jeho blízkosti. Sestoupil jsem pomalu dolů. Cestou jsem zkusmo vzal do ruky jeden z drátů trčících z betonu, přetrhnul jsem ho jak provázek.

Stal jsem se mnohem silnějším než dřív. Sluneční paprsky se dotýkaly mého těla, po těch dnech strávených v podzemí to bylo jako pohlazení.

Ohlédl jsem se k zpátky k té betonové hoře. Co to bylo za dílo? Postavili to lidé? K jakému účelu? Hrozně rád bych to věděl. Musel jsem ale dál, vím že tohle bylo jen takové zastavení nad mým největším cílem. Zjistit kdo vlastní ten létající aparát co jsem viděl v Polsku. Vydal jsem se k boudě pro zbraně. Možná že bych už je ani nepotřeboval, ale nechtěl jsem se rozloučit od věcí, které mi připomínali minulou dobu.

Na záda jsem si nasadil batoh a malorážku, ke stehnu opět připnul matčinu pistoli. Je to tak dávno... Pak mi zrak padnul na ty dvě páčidla, usmál jsem se. Vzal jsem jedno do ruky a zkusmo s ním zašvihal ve vzduchu. Držadlo bylo sice trochu velké, ale spíš mě překvapilo s jakou lehkostí jsem je ovládal. Jakoby nic nevážilo. Než jsem vstoupil do hory, tak mi připadala dost těžká.

Musel jsem vyzkoušet v praxi jakou jsem tam vlastně získal sílu, ten pokus s drátem co koukal z betonu se mi nezdál moc věrohodný. Vybral jsem si na zkoušku kus betonového panelu co ležel přímo před boudou. Měl odhadem asi dvacet kilo. Vzal jsem ho do ruky, byl lehký. Rozhlížel jsem se kam ho mám hodit. Vybral jsem si jednu polorozpadlou maringotku co stála ode mne asi padesát metrů...

Hodil jsem.

To co se stalo, jsem nečekal. Maringotku balvan naplno zasáhl a vyletěl na druhou stranu, tam dopadnul asi po sto metrech do velké kaluže a k obloze vyletěl ohromný gejzír.

Zůstal jsem stát jako opařený a chvíli a vejral na zničenou maringotku, pravda nebyla nejpevnější, ale já taky nehodil úplně naplno. Hledal jsem, co bych mohl zkusit dál. Všechno se mi zdálo moc velké, pak mě napadlo že bych mohl nadzdvihnout ten velký panel vedoucí k hoře. Panel byl asi sedm metrů dlouhý a tři široký. Sehnul jsem se, prsty zajel do tvrdé hlíny a nahmatl konec panelu, zabral jsem. Panel, který byl doslova přirostlý k podkladu jsem bez problému zdvihнул až nad hlavu a převrhl ho ke straně. Se žuchnutím dopadl na zem. S obdivem jsem se podíval směrem k betonové hoře, zajímalo mě, jestli to stvořil člověk nebo ten bůh, o kterém často rodiče mluvili.

Vrátil jsem se k buňce a vzal obě páčidla, přemýšlel jsem, kam je dát, pak jsem na bařohu objevil dvě poutka, která byla přímo stvořená pro nošení takových věcí. Dovnitř, do hory, jsem se už nechtěl vracet, myslím, že můj organizmus byl přímo přesycen tou zvláštní energií a další den bych nemusel přežít. Něco, jako když se člověk přejí dobrého jídla.

Ještě jsem se porozhlídnul po něčem, co by se mi mohlo hodit, objevil jsem velké páčidlo, asi dva a půl metru dlouhé, hodilo by se jako oštěp, ale zase by mě vadilo při běhu. Na zkoušku jsem ho vzal do ruky a hodil ho vši silou do dálky. Narazilo do kilometr vzdálené budovy a prorazilo dovnitř, vzhledem k tomu, že budova byla zděná, to byl úspěch.

Ještě jsem se naposled rozhlédl po tomto místě a vydal se dál.

XXXXX

Rozběhl jsem se ven z areálu, běžel jsem mnohem rychleji. Mnohem rychleji. Na celkem rovné asfaltové cestě jsem nabral neuvěřitelnou rychlost, měl jsem ale problémy s koordinací pohybů, proto jsem neběžel úplně nadoraz. Odhadem jsem se pohyboval asi osmdesátikilometrovou rychlostí, což nebylo o mnoho pomaleji co dosahovali rodiče po transformaci organismu. Cítil jsem však, že bych mohl i rychleji.

Přede mnou byl nekonečný kontinent, zvaný Asie. Byl jsem zvědavý, co mě tam čeká, taky jsem ještě nepotkal žádného člověka na své cestě na východ. Tušil jsem, že by tam mohl někdo přežít.

XXXXX

Běžel jsem asi čtyři dny, podivné bylo, že jsem vůbec neměl hlad ani žízeň. Matně si pamatuji, že táta v tom svém deníku psal taky, že s matkou skoro nejedli a když, tak jim stačilo kousek syrového masa.

Svou rychlostí jsem plašil zvěř v okolí. Zkusil jsem běžet na plný výkon, nevím kolik jsem asi tak mohl mít rychlost, ale bylo to určitě přes sto kilometrů v hodině. Bylo to senzační, řítil jsem se po zarostlých polích a když jsem chtěl, tak jsem si vyskočil, abych měl pořádný rozhled. Do výšky vyskočím asi dvacet metrů, pak chvíli plachtím s roztaženýma rukama a když dopadnu zase na zem, tak okamžitě běžím stejnou rychlostí, jakou jsem měl těsně před výskokem. Páčidla, co jsem objevil, jsem si přidělal na záda, křížem přes sebe řemeny, co jsem našel v jednom dodávkovém voze. Byly z nějakého silonu, protože nebyly vůbec zplesnivělé. Na bařohu se mi pořád kinklaly a co chvíli mě praštily do hlavy.

Běžel jsem i v dešti a ani v noci jsem se nezastavil, pořád jsem utíkal na východ. Necítil jsem žádnou únavu, spát, jako dřív bylo...nudné. Byla to ztráta času, prostě jsem to nepotřeboval. Bylo toho tolik, co mě fascinovalo, že jsem neměl potřebu žádného spánku a taky ve tmě jsem viděl mnohem lépe než dřív.

Mé nové možnosti byly fascinující, nejenom rychlost a skoky do výšky nebo do dálky, ale i síla, kterou jsem měl, byla neuvěřitelná.

Když jsem probíhal jedním městečkem, tak mě zaujal kamenný pomník kousek od cesty, nenápadně skrytý v jednom březovém háji. Doběhl jsem k němu, byl uložen v betonovém loži, ale to nezabránilo tomu, abych ho nevytrhnul. Pak jsem kámen, který měřil co do výšky asi tři a půl metru zdvihnul a oběma rukama ho mrštil vší silou před sebe. Kámen, balvan, letěl asi tři sta metrů než se zaryl do betonové silnice a celou jí rozryl. Pak jsem vzal druhý, menší (asi metr a půl vysoký) a hodil ho zase vší silou proti dřevěné roubence co stála na náměstí.

To bylo něco.

Kámen vletěl velikou rychlostí do chalupy, celou jí prolétl a když vylít druhou stranou ven, vzal s sebou celou zadní stěnu ze silných trámů. Šel jsem se podívat dovnitř. Byla to totální spoušť, příčky, které byly ze stejných trámů jako obvodové zdi, byly rozlámané, spolu s kamennou zdí kolem kamen. Domek, který už na tom nebyl staticky dobře se sesunul na jednu stranu.

Veliká síla dříme v betonové hoře. Co to muselo dát práce a důvtipu spoutat takovou věc. Musel jsem se v duchu poklonit lidem, kteří vládli takovým silám.

Docela v jiné náladě jsem se rozběhl. Směr – Japonsko.

XXXXXX

Nevím, jestli běžím správně, mohu spoléhat, akorát na své instinkty. A ty mi velí: na východ, kompas mi v téhle veliké zemi je k ničemu. Má rychlost ještě trochu vzrostla, všechno se mi klidilo z cesty. Přeskočil jsem několik řek, proběhl jsem i několik požárů, které tu zuřily. Nic mě nezastavilo. V jednom městečku jsem si sehnal náhradní obuv, byly to takové veliké neohrabané boty. Nepodlehly zkáze jen proto, že visely na rybářském vlasci ve výloze. Špičku jsem si vystlal ponožkami a běžel jsem dál. Cesta ubíhala rychle, každý den jsem urazil odhadem pět set kilometrů.

Viděl jsem obě vnitrozemská moře, podle atlasu z domova jsem věděl že jedno se nazývá Černé a druhé Kaspické.

Okolo toho druhého je mírná rovina a neúrodná zem. Ve vzduchu jsem cítil toxiny a jiné chemikálie. Moc života tu nebylo. Musela se tu stát nějaká velké ekologická katastrofa. Zahlídl jsem jenom pár koní a nějakého velblouda, nevypadali, že se jim daří zrovna nejlépe. Za celou dobu své deseti denní cesty jsem nepotkal žádného člověka a ani nenarazil na stopu, která by o nějakých lidech vypovídala. Chtěl jsem si zoufale s někým popovídat a nakonec jsem si začal, jak otec, povídat sám se sebou.

Bylo mi smutno, kolem jen pustina a nic co by stálo za prohlédnutí. Prázdna krajina a prázdný pocit ve mně.

Byl jsem už na dohled dalšího vnitrozemského moře, když mě udeřil do nosu hrozný puch, který vanul od vody. Pro normálního člověka by to byla smrtelná dávka, mě se jen udělalo nevolno, zahrnul jsem trochu dolů, směrem k městu Ašchabád.

Do města jsem dorazil druhý den odpoledne. Tady se mi běželo nejlíp a asi jsem udělal rychlostní rekord. Nevím jakou rychlostí jsem běžel, ale myslím, že bych předhonal i lovícího sokola.

Ašchabád mě už tolik nepřekvapoval jak ostatní města, která jsem doslova proletěl. Spousta rozpadlých hliněných staveb, starých snad i tisíc roků. Na kraji města velké betonové ubytovny pro lidi a všude telegrafní sloupy a prach. Prach, který lezl všude a nebylo před ním úniku.

Začínal jsem dostávat pomalu hlad, na cestě jsem už dlouho a od doby, co jsem vylezl z betonové hory jsem nic nejedl. Šel jsem krokem a rozhlížel jsem se, pak jsem konečně pod sebou ucítil zajíce. Byl schovaný asi třicet centimetrů pod zemí. Krčil se tam. Došel jsem nad něj a zakleknul. Vyhrnul jsem si rukáv a zaryl rukou do země.

Zajíce jsem vytáhnul za hřbet na denní světlo, byl docela překvapen. Máminým nožem jsem mu useknul hlavu a nechal vykapat krev. Pak jsem ho jedním trhnutím stáhnul z kůže a zakousl se do něj.

Byl ještě teplý.

A voněl.

Nová síla se mi rozlila po těle, bylo mi dobře. Lehnul jsem si do stepi a díval na oblohu. Po deseti minutách se začali na nebi objevovat první ptáci. Pozoroval jsem

je a záviděl jim, sice běhám rychleji než oni, ale oni mají větší rozhled a za den dolítnou dál.

Bylo jich asi třicet, kroužili pořád dokola nade mnou a já se na ně díval. Pak začali kroužit čím dál tím níž a níž. Došlo mě, proč jsem si zasloužil jejich pozornost. Po chvíli začali vedle mne přistávat, zavřel jsem oči a číhal. Cítil jsem jejich nejistotu a drobné krůčky a skoky, kterými se přibližovali ke mně. Když se jeden z nich přiblížil na dohmat ode mne, tak jsem po něm šáhnul, chytnul ho za křídlo, které měl rozevřené. Vstal jsem a kolem se zvedla černá krkavců. Ptáka jsem chytnul oběma rukama a vyhodil ho do vzduchu. Chudák vystřelil jak raketa k nebi a přitom nabral i několik opozdílů. Do výšky tři sta metrů dolétl jako první. Ustál to.

Rozhlédl jsem se kolem a uviděl i několik podivných hubených psů na vysokých nohou. Chrti.

Rozběhl jsem se k nim, psi vzali do zaječích...

Nebylo pro mne problém tyto pejsky doběhnout, vždyť pádili sotva čtvrtinovou rychlostí jak já. Jednoho jsem chytnul do náručí, zkoušel po mně chňapat, ale neměl šanci. Podrbal jsem ho a zase pustil. Záviděl jsem jim, mají svou rodinu a já jsem o ni přišel. Stál jsem tam v opuštěné stepi docela sám, stýskalo se mi. Kdyby se mi podařilo alespoň jednoho pejska ochočit... Ten den jsem běžel celou noc a celý následující den. Terén se začal nenápadně zvedat, nejdříve to byly jen zaoblené kopce, pak mírné svahy a nakonec kamenité dlouhé pusté stráně. V dáli jsem viděl štíty vysokých hor.

Hindúkuš.

XXXXX

Byl jsem zhruba v polovině své cesty. Cesty o které nevím jestli má smysl. Přemýšlel jsem, jestli bych se neměl vrátit a vyhledat zbytek té bandy, co zabila mé rodiče. Se svými schopnostmi by to neměl být problém, ale když už jsem se dostal až sem, tak vrátit se by nemělo moc smysl. Běžel jsem zas dál. Kamenné stráně vystřídaly velké hory, ve vzduchu jsem cítil sních. Věděl jsem že tohle bude nejpomalejší část cesty, ne snad nebezpečná, ale nejpomalejší. Hory byly tak veliké, že se nedaly nijak obejít, musel jsem přes ně. Rozloha Hindúkuše a přilehlých horstev je několika násobně větší než celá Skandinávie.

Č- tag

Po třech dnech cesty přes průsmyky a horská sedla, kdy mne jednou smetla lavina (které jsem nestihl utéct!!!), jsem vycítil něco divného.

Přítomnost ještě někoho v této oblasti. Nebyl jsem si jist o koho se jedná, ale byl jsem rozrušený. Na lidi bych to netipoval ale o zvířata se také nejednalo. Poprvé jsem se uložil ke „spánku“ a necestoval tak v noci. Ve dne jsem jak doufal dozvím víc.

Nemýlil jsem se.

Hned po svítání jsem se rozběhl ze sedla, na kterém jsem spal v malé boudě pro poutníky. Když jsem seběhl dolů, tak jsem málem vrazil do hubeného chlapíka v purpurovém rouchu. Měl šikmé oči a usmíval se. V jedné ruce držel prazvláštní mlýnek a ve druhé měl dlouhou hůl. Vlasy měl vyholené a bylo mu kolem šedesáti roků. Tajemně se na mě usmíval.

„Blapfff!“ Leknul jsem se. Nechápu, jak jsem ho mohl přehlédnout, kde se tady vzal? Chvíli jsme na sebe zírali, ale on se jen usmíval.

„Co, co...“ Zakoktal jsem. On mě však přerušil a začal mi povídat něco ve své řeči, které jsem vůbec nerozuměl. Chvíli jsme mluvili oba současně a pak se nahlas rozesmáli. Chytnul mě za rukáv a táhl mě za sebou šikmo do svahu. Nevím proč, ale důvěřoval jsem mu. Občas se otočil a usmál se na mě. Šli jsme asi hodinu pořád vzhůru, ale ne dost, vedle nás se tyčily ohromné skály pokryté sněhem, které byly o dobrých tisíc metrů nad námi. Stařík se pořád povzbudivě otáčel a usmíval se. Do toho točil tím svým mlýnkem a něco si pořád broukal pod fousy, které neměl.

Další hodinu jsem šli hlubokým údolím, dvě stě metrů pod námi tekla řeka. Je to neuvěřitelná a divoká krajina. Jako bych se ocitl v jiném světě. Po stranách cesty kvetly modře a fialově keře a krásně tu zpívali ptáci.

Začli jsme zase stoupat, pak údolí skončilo a před námi byla jen téměř kolmá stěna. Najednou mi došlo že mě stařík dovedl do pasti, teďka se na mě nepřátelé sesypou ze všech stran. Hmátnul jsem dozadu pro svoje páčidla a vytrhnul je z pochvy. Stařík se otočil, usmál se na mě a pak vyskočil asi do pěti metrů, kde byl takový kamenný schod. Vlídne mi pokynul, abych ho následoval. Nedůvěřivě jsem se kolem rozhlédl, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by se někdo chystal zaútočit. Ještě jednou jsem se rozhlédl. Nic. Tak jsem vyskočil za dědou. Děda se otočil zatočil mlýnkem a vyskočil na další plotnu asi deset metrů šikmo nad námi. Uznale jsem pokýval hlavou a taky jsem vyskočil. Děda se pořád usmíval a točil si mlýnkem. Plotna vedla hlouběji než bych čekal. Byla to sluj, nebo chcete-li jeskyně. Vešli jsme dovnitř hory.

Mlýnek začal vydávat namodralé světlo. Všechno bylo dost podivné, rodiče mi nikdy o takových zařízeních a o takových podivných lidech nevyprávěli. Znova jsem se ujistil zda mám obě páčidla opravdu na zádech a napínal všechny svoje smysly. Jeskyní jsme šli asi půl hodiny, když se tu začalo vracet zase denní světlo. Pak jsme vyšli zase ven, byli jsme asi na druhé straně hory.

XXXXX

Vzduch byl nádherně čistý a před námi se rozprostíralo krásné údolí. Děda zamířil doleva a já ho opatrně následoval. Lezli jsme po velice prudké stěně, nebylo tu moc chytů, nebýt mých nových schopností, nevím jestli bych se dostal až na další platičko na kterém už stál ten podivný chlapík. Došel jsem k němu. Pokynul mi, abych ho následoval. Došel až na konec platička, pod námi asi sedmset metrů bouřila řeka v těch nejdivočejších peřejích, děda se na mě usmál. Zatočil mlýnkem, odrazil se a doskočil asi čtyřicet metrů na protější stranu údolí. Zatajil se mi dech. „Čtyřicet metrů! To nepřeskočím.“

Děda se otočil a vybídl mě abych šel za ním, aniž by čekal na odpověď, otočil se a zase šplhal nahoru. Vzteky jsem dupnul do země.

„Tam nedoskočím!“ Zakřičel jsem na dědu, ten se však neotáčel a šplhal dál nahoru. Začal jsem nervózně chodit po podestě. Byla asi dvacet metrů dlouhá a šest metrů široká. Nebylo tu moc místa k rozběhu. Kdybych měl alespoň padesát metrů na rozběhnutí, tak bych to možná přeskočil, ale takhle...

Znovu jsem zavolal na dědu. Zastavil se a kouká na mě. Pokynul mi, abych šel za ním.

„Nemůžu!“ Zakřičel jsem.

Dědův veselý obličej zmizel, místo toho se na mně smutně koukal.

„Jak se tam mám dostat?!“ Zvolal jsem, děda ale jen koukal, v očích podivný stesk.

„Sakra!“ Použil jsem otcovo zaklení. Znova jsem zkoumal podestu na které jsem stál, pak jsem vytáhnul z pochvy obě páčidla.

„Uvidíme!“ Zasyčel jsem. Děda se pořád na mně smutně koukal.

„Sakra! Dědku!“ Zanádal jsem. Vylezl jsem kousek nad plotnu, abych měl rozběh co největší. Obě páčidla jsem pevně svíral ve svých rukou.

Rozběhl jsem se, konec podesty se rychle blížil, odraz a skok. Věděl jsem, že to bude málo, ale nedalo se nic dělat. Letěl jsem prostorem jako pták...pak jsem začal padat jako kámen. Druhá strana údolí měla nepravidelný sklon, rychle se ke mně začala blížit. Vší silou jsem švihnul oběma páčidly, prohnul se jak luk a páčidla se zaklesla do stěny.

Visel jsem asi pět set metrů nad peřejemi. Neměl jsem žádný druhý pokus, protože stěna se těsně pode mnou začala uhýbat na druhou stranu. Jinými slovy, kdybych teď spadnul, už bych se neměl čeho chytit. Víím, že bych se mohl páčidel držet neomezeně dlouhou dobu, ale to jsem nechtěl. Jedno železo jsem uvolnil, trochu se vyšvihl a znovu ho zasekl výše. Bude to nepohodlný výstup.

Byl.

Byl a trval dlouho. Teda dlouho moc ne, asi pět minut, ale i tak bych ho znovu nechtěl absolvovat.

Vylezl jsem na doskočiště na druhé straně. Děda stál kousek stranou a zase se na mě usmíval. Taky jsem se na něj usmál. Když jsem se otočil na druhou stranu, vůbec žádné platičko, ze kterého jsem se odrážel, tam nebylo. Byli jsme na osamocené hoře a pod námi netekla žádná řeka... Křiknul jsem na dědu, že chci nějaké vysvětlení, ale on šel dál, až narazil na úzkou cestičku, která sledovala vrstevnici s neuvěřitelnou přesností, šli jsme téměř pořád rovně. Pak byla cesta zase širší. Šel jsem vedle dědy, ten si stále mumlal nějaké modlitby. Najednou před

námi vyskočil lev. Byl obrovský. Vysoký asi tři metry a dlouhý minimálně sedm. Zavzpomínal jsem na tátův revolver. Matčinu čezetu jsem měl strčenou chytře v baťohe a batoh zabalený do nepromokavého vaku...

Odstrčil jsem dědu stranou a vytáhl oba pajcry.

„Tak copak to tu máme?“ Zašvihal jsem ve vzduchu sovětskou ocelí. Lev-obr po mě seknul prackou, byl hrozně rychlý, nečekal jsem to. Vyrazil mi pajcr z pravé ruky, ten zazvonil o skálu a odkutálel se stranou. Začal jsem couvat, ohlídnul jsem se na dědu, ale ten někam zmizel. Chytrák!

Lev po mě skočil. Uhnul jsem se stranou a zasáhl ho páčidlem do hlavy. Zařval. Až jsem se lekl. Asi ho to bolelo. Ještě jsem mu přidal jednu na cestu, ale ani on na nic nečekal a švihnul po mě zadní nohou. To jsem pro změnu nečekal zase já, odletěl jsem asi pět metrů dozadu. Roztrhl mě bundu a jeho drápy pronikly do živého, bolelo to. Lev se otočil, jeho čelisti byly vskutku impozantní, nevěděl jsem, že by něco takového kdy kráčelo po zemi. Přikrčil jsem se. Šel pomalu ke mně. Napřáhnul jsem se a švihnul po něm páčidlem, dostal jí do levého oka, pak jsem bleskurychle vyndal matčin nůž a skočil na lva. Rychle jsem mu rozříznul hrdlo a nechal na sebe proudit jeho krev.

Potom jsem se vyprostil a šel si pro obě páčidla. Zastrčil je do pochvy na zádech, najednou kde se vzal tu se vzal, stál přede mnou zase ten děda.

Docela mě to rozčílilo, že mi nepomohl. Ukázal na lva a něco zabrebenil. Nevím co chtěl, ale měl jsem dojem, že to mám uklidit.

„A co poděkovat?!“ Křikl jsem na něj. Usmál se na mě...

Lva jsem chytnul za ocas a roztočil ho, chtěl jsem ukázat dědovi jakou mám sílu. Pak mě něco napadlo. Jak jsem točil tím obrem, tak jsem ho dostal do pěkných obrátek, pořád jsem to měl ale pod kontrolou, místo abych lva poslal daleko do údolí pod námi, jakoby nedopatřením jsem ho poslal na milého dědu... Mohl bych ho tím i zabít, ale když tak krásně zmizel... Lva jsem pustil a ten těsně podzvukovou rychlostí si to namířil na dědu. On však jenom zvednul pravou ruku do vzduchu a lva asi deset centimetrů od sebe zastavil. Ten se nehybně vznášel ve vzduchu, pak děda začal otáčet pravou rukou směrem do údolí. Trochu roztáhl prsty a lev odletěl asi deset metrů od svahu a volným pádem spadnul dolů. Uznale jsem pokýval hlavou. Děda se na mně zamračil, otočil se a šel dál po cestě. Vydal jsem se za ním. Cítil jsem, že jsem ho našťval a bylo mi nějak divně.

„Neměl mě tam nechávat!“ Ospravedlnil jsem své chování.

XXXXX

Cesta to byla klikatá a samá zatáčka. Chvilími mi děda zmizel a pak se zase na delší rovince objevil. Přemýšlel jsem kde jsem a kam jsem se to vlastně dostal, vede mně člověk, který si nic nedělá z fyzikálních zákonů, jen si točí tím svým pitomým mlýnkem... Když se zase cesta stočila za další zatáčku a děda mi zase zmizel, dostal jsem šílenou ránu do obličeje. Viděl jsem jenom černou šmouhu, která se mi mihla před očima. Instinktivně jsem se přikrčil, nade mnou zasvištěla ocel, ale né ledajaká. Už z toho hvizdu jsem poznal že mám co do činění s opravdovými mistry. Děda byl asi našťvaný a chtěl mi dát lekci, to ale netušil, že i já nejsem žádné ořezávátko...

V mžiku jsme měl v rukou obě železa a jen tak mimochodem jsem se ohnal a nabral tak dva válečníky, co na mě útočili z boku. Bylo jich asi třicet a byli velice dobře sehraní.

Jen tak tak jsem kryl jejich smrtelné seky a sem tam někoho nabral pajcrem. Situace byla dost patová, jich bylo stálo víc a víc. Přitiskl jsem se ke zdi, v domnění zdánlivého bezpečí. Pak se to stalo, přišel útok ze strany, odkud bych ho nečekal. Seshora.

Jen tak ta jsem uhnul hlavou, rána šla do ramene. To mě rozčílilo, někde ve mně se začala vařit krev (nebo co to vlastně mám). Chvilková nepozornost, mě stála naseklou holeň a propíchlé stehno.

Zařval jsem jak ten lev a páčidla roztočil ve vzduchu. Že to je smrtící zbraň jsem věděl, ale že nadělá takovou zkázu, jsem nečekal. Vletěl jsem do řad útočníků, čekající můj blízký konec s takovou razancí, že jsem byl až sám překvapen. Těla, kusy těl se začaly namotávat na konec zbrání. Byl jsem v nepřítčném stavu, kdesi v hloubky ve mně bouřily síly, o kterých jsem dosud nevěděl. Během čtyřech sekund jsem prolítnul mezi útočníky a všechny je rozmáznul o stěnu. Otec by to zase pojmenoval tím svým slovem: Masomlejn. Všude kolem se povalovaly lidské končetiny a přelámané meče. Nevím proč, ale páčidla byla docela zahřátá.

Zařval jsem na dědu, měl jsem na něj hrozný vztek. Měl jsem dojem, že to všechno zpískal on. Běžel jsem směrem, kterým jsme původně šli a řval jsem jak tur. Po kilometrovém běhu, jsem se dostal do malebného údolí, po stranách byly vysoké smrky a borovice. Vonělo to tu.

Děda stál na rovince asi dvě stě metrů ode mne.

Vykročil jsem k němu. Najednou on zvednul svojí pravou ruku a neznámá, neviditelná síla, se mě pokoušela zadržet na místě. Bylo to, jako bych se pokoušel projít silným protiproudem. Zaskřípal jsem zubama.

„Ty!!!“ Zahrozil jsem k dědovi.

„Ty mě nezastavíš!“ Pomalu jsem postupoval ku předu. Děda zvednul i druhou ruku, cítil jsem jak proud energie letí proti mně a pokouší se mě zastavit.

„Dost!!!“ Zařval jsem.

„Nic jiného neumíš?!“ Dodal jsem si odvahy, pravdou bylo, že bych možná k dědovi došel, ale docela mě to vyčerpávalo. Začínal jsem mít taky docela hlad. Pak děda rychle dal ruce zase k tělu a já málem zakopl. Podíval jsem se na něj. Měl zavřené oči a něco potichu drmolil, při tom divoce točil tím svým mlýnkem. Najednou jsem uslyšel praskot z obou okolních svahů. Viděl jsem jak se ohýbají stromy, některé se i zlomily.

Zase jsem zalitoval, že nemám u sebe nějaký větší kalibr.

Z lesa se vynořily podivné bytosti. Napůl prase, napůl člověk a napůl nosorožec. Že těch půlek je tam nějak víc? Není, byli to příšery, které musela vymyslet chorá hlava nějakého genetického šílence.

Bytosti držely v rukách veliké kyje a kladiva, nebo spíše palice. Rozdíl mezi kladivem a palicí je, doufám každému jasný. Bylo jich dvanáct a rozběhly se ke mně. Zem se otrásala. Pevně jsem sevřel páčidla a přimhouřil oči. Lehkým krokem jsem se rozběhnul k prvnímu z nich, máchnul po mě kyjem, ale já se sehnul a vyskočil, prudkým švihem jsem mu rozťal „tvář“ nebo jak tomu jeho hroznému ksichtu říkat. Prasonosočlověk divoce zařval a svalil se na zem. Dalším jsem se

doslova prosekal na druhou stranu, střeva a jiné vnitřnosti z něj lítaly na všechny strany.

Myslel jsem, že ostatní tím nějak vyděsím, ale opak byl pravdou. Pustili se do mně všichni najednou. Palice dopadaly s velikou silou vedle mně a já měl co dělat, abych se jim vyhýbal, naštěstí v malém prostoru se jeden druhému pletli a já jim zatím způsoboval těžké rány. Vyskočil jsem na jednoho prasonosočlověka a udeřil ho pácidlem do hlavy, lebka praskla pod tíhou mých argumentů a vyvalila se z ní bílo-šedo-rudá hmota. Další prasonosočlověk po mě hrábl svými obrovskými pazoury, ale byl jsem rychlejší a pajcrem mu urazil půl dlaně. Pak jsem se zase roztočil jako vír a vletěl přímo do jejich středu. Pravda, šlo to trochu ztuha, ale i tak jsem poměrně s úspěchem dělil nohy od zbytků těl a naopak.

Zůstal jsem sám v hromadě mrtvol. Dva nebo tři tvorové ještě sténali, ale já je nechal být, chtěl jsem na dědu udělat dojem.

Šel jsem zase k němu, tomu na hlavě vyrůstaly kapky potu a jak mě uviděl, zavřel oči a zase rychle točil mlýnkem. Rychle jsem sundal ruksak z ramen a rozvázal pytel. Kvapně jsem se štrachal v baťohu.

„Tady je!“ Vyndal jsem matčinu pistoli a tři zásobníky.

Rozhlížel jsem se kolem, ale nikde nikdo. Opatrně jsem se přibližoval k dědovi.

Když jsem byl vzdálen od něho asi třicet metrů, něco zasvištělo vzduchem. Padnul jsem na zem a převrátil se na druhou stranu. Rychle jsem vstal do polodřepu a spatřil útočníka. Byla to ta nejbizarnější bytost, co si lze představit.

Létající netvor, by byl jeho stručný a nepřesný popis. Byl to vlastně takový veliký netopýr s dlouhým ostnatým ocasem a velkým nebezpečným zobanem. Na koncích křídel měl kostnaté dlouhé drápy, jeho tělo hrálo všemi barvami.

Jejich těla.

On totiž nebyl sám. Bylo jich mnoho. Přesněji šedesát.

Možná i víc.

Uvědomoval jsem si že tohle asi nezvládnou. Nalítávali ze všech stran. Utekl jsem do lesa a zapřel se o strom.

„Abyste na mě moc nemohli.“ Prohodil jsem k vampírům. Zamířil jsem na prvního z nich, SP-01 zaštěkala, neměl jsem namontovaný tlumič, tak dávala o sobě docela vědět. Do jednoho jsem musel nasázet pět kulí, než se odporoučel k zemi. Táta měl pravdu, velký kalibr, je velký kalibr. Hodila by se brokovnice, to by pak vypadalo, že střílím na hliněné holuby...

Než se „ptáčci“ vzpamatovali, tak jsem jich čtrnáct poslal na zem. Přesně jsem do každého nasázel pět kulek a bleskurychle měnil jeden zásobník za druhým. Celé to trvalo asi minutu. K jejich smůle to jsou velice hloupá zvířata a než jim došlo že nad nimi mám převahu, tak jejich řady notně prořídly. K mé smůle bylo, to, že batoh s náhradními zásobníky zůstal na cestě. „Ptáci“ kroužili mimo dostřel, děda mumlal nějaké zaklínadla a já přemýšlel co udělám. Rozhodnutí přišlo jako obvykle rychle a nevymyslel jsem ho já...

Pozoroval jsem napjatě „ptáky“, dědu a toužebně slintal po baťohu. Myslel jsem že jsem v bezpečí, ale to byl omyl. To křupnutí větvičky za sebou jsem slyšel na poslední chvíli.

Bylo to o fous.

Strom, o který jsem byl opřen, odlétl někam stranou a já se válel bezbranný na zemi, před nejohavnějším zvířetem co chodilo kdy po zemi.

Tvor chodil po dvou končetinách. Byl asi tři metry vysoký, velice horký, měl šupinaté tělo, smrděl sírou a měl velice dlouhé průhledné zuby. Ze zubů kapalo cosi a nevypadalo to, že by to bylo zdravotně nezávadné...

Udělal jsem několik kotoulů do strany, bylo to jen tak tak, protože pekelník měl ještě ocas a na něm ostnatou kouli.

Prásk!

Velice dlouhý ocas a těžkou ostnatou kouli.

Skočil jsem zase bokem a nade mnou praskaly větve a kmeny, jak si koule razila cestu stoletými stromy. Ne že bych se bál, ale tak nějak jsem nevěděl co mám dělat. Proti tomuhle nemám moc šancí. Zase jsem si vzpomněl na tátova slova...I když tady by selhali i oba tátovi oblíbenci.

Abych se aspoň trochu vyhnul té jeho smrtící kouli, musel jsem se stáhnout hlouběji do lesa. Né že by to moc pomohlo, ale bylo to jediné co jsem mohl dělat. Na cestě by mě spolu s „ptáky“ jistě dostal. Musel jsem něco vymyslet.

Kousek stranou jsem uviděl několik vzrostlých dubů, nebo co to tu rostlo. Byly to stromy několik set let staré a jako takové i pěkně tlusté. Házel jsem po tvorovi kameny, ale on je jen neškodně odkláněl mohutnou rukou od sebe. Některé prošly, ale nijak mu viditelně neubližovaly.

Pomalou jsme se přibližovali k sobě, v rukou jsem měl obě sovětská želízka a čekal na vhodnou příležitost. Ta přišla znenadání.

Pekelník se ke mně přiblížil velice blízko, zmámen tím, že jsem předstíral kulhání. Poslal za mnou tu svoji kouli a já „jen tak tak“ zapadnul za strom. Byl to habr.

Velký habr.

I já bych měl co dělat abych ho vyvrátil.

Vyšvihl jsem se na strom a oběma nohama se držel obvodu stromu. Visel jsem hlavou dolů. Pekelník si zřejmě (podle plánu) myslel, že se válím na zemi za stromem a zkusmo za mnou poslal kouli. Jakmile jsem viděl, že koule „dorazila na místo“, seknul jsem vší silou oběma páčidly a kouli jsem přišpendlil i s ocasem ke stromu. Trochu mě louplo v zádech.

Na nic jsem nečekal a popadnul jeden kámen co jich tu bylo po zemi spousta a vyřítit se na „čert'áka“, ten zmateně škubal zadečkem a mě si všiml v poslední nano sekundě (měl na to dost času). Narval jsem mu kámen do nebezpečné huby a vzal mu tak jeho největší trumf. Nůž by na něj asi moc neplatil, tak jsem ho popadnul a hodil na druhou stranu stromu, obtočil se dvakrát kolem něj a utrhнул si ocásek. Z jeho zadnice cákala krev a lezly kusy masa. Příšerně u toho ječel. Skočil jsem po něm, chytnul ho za nohy a mlátil s ním tak dlouho o strom, než se skácel. Pak jsem si došel pro páčidla, byla docela ohnutá, ale zase dostala takový zajímavý ergonomický tvar... Zastrčil jsem je do pochvy na zádech.

Pekelník nevypadal zrovna nejlíp, popadnul jsem ho za nohu a vláčel ho směrem k cestě.

Vyšel jsem z lesa,,Ptáci“ byli bůhví kde, šel jsem rovnou k dědovi. Ten pořád něco mumlal a když jsem k němu došel, otevřel oči a s úsměvem na líci mi čistou angličtinou řekl:

„Výborně, chlapče! To jsem nečekal, musíme si spolu promluvit.“ Zůstal jsem stát jako opařený.

„Co, co?“ Vzal mě za rameno, došli jsme k ba'ohu.

„Prošel jsi zkouškou. Jsi vyvolený.“

„Jak vyvolený? Co?...“ Ohradil jsem se.

„Na někoho tvých schopností tu už léta čekáme.“ Povídá děda.

„Kdo čeká?“

„Kolegium.“ Odpověděl.

„Kolegium?“ Nechápatě jsem se zeptal. Přikývl. Pak dodal.

„Pojď, vše se dozvíš.“ Laskavě se na mě usmál.

„Kde to jsem?!“ Zeptal jsem se.

„Kde? Uvidíš. Pojď za mnou.“ Otočil se a vydal se po cestě.

Prerovnal jsem si věci z baťohu a popadnul poslední tři zásobníky do čezety.

Jistota je jistota.

Děda byl už asi dvě stě metrů přede mnou. Doběhl jsem ho.

Za další zatačkou stála nádherná sedmipatrová pagoda, byla hrozně stará. To se prostě pozná. Stará a nádherná, vyřezávané hlavice a hřebeny na střechách, spolu s vkusně provedenými okny a krásnou zahradou, tvořily nejhezčí místo, které jsem dosud navštívil. Bylo to tu okouzující. Na šňůrách se třepaly pestrobarevné látky, na sloupech byly zavěšeny lampiony a všude byl krásný svěží vzduch.

Došli jsme k budově. Přede dveřmi stál další pán, zhruba stejně starý, jako můj dosavadní průvodce. Možná trochu víc buclatější. Měl rovněž purpurové roucho, se zlatou stuhou. Neměl mlejnek.

Děda s mlejnkem mi pokynul, abych vešel dovnitř a následoval tak tloušťka, který tam už zmizel.

Čezetu jsem si strčil do kapsy a ze zad sundal oba pajcry. Bůhví, co mě tam zase čeká. Děda se na mě pohoršeně podíval a zaprotestoval, něco v tom smyslu, že to není nutné. Ale já jsem věděl o místní pohostinnosti své.

Opatrně jsem vstoupil do přítmí, moje oči z nějakého neznámého důvodu, nebyly schopny zvyknout si na zdejší tmu a některé tmavé kouty zůstaly tmavými kouty po celou dobu mého „pobytu.“

Nacházel jsem se ve velké místnosti, byla to zároveň předsíň, přijímací pokoj a obývací dohromady. Kolem vnitřního prostoru sálu byla řada sloupů, které nesly tíhu celé stavby. Naproti vchodu seděl pán v modrém rouchu, dlouhý šedivý vous mu visel až na prsa. Měl záдумčivý pohled, okolo něj seděli naproti sobě další pánové v purpurových tógách a netečně se dívali jeden na druhého. Opatrně jsem se tu rozhlížel. Pánové v tógách točili mlýnky, asi je to tu populární...

Naproti fousáčovi se najednou zjevil bílý polštář, mělo mě to asi vyzvat abych se sednul.

Já jsem si však sednout nechtěl, chtěl jsem vědět kde to jsem.

„To se hned dozvíš.“ Řekl hlas za mnou, když jsem se otočil, zjistil jsem, že ten hlas patří fousáčovi. Šel jsem k té sedící skupince.

„Posaď se.“ Pokynul mi.

„Jak víte co si myslím?“ Fousáč se usmál.

„Není to tak těžké.“ Sednul jsem si na polštář. Byl měkký. Rozhlídnul jsem se po ostatních pánech, ti ale ti civěli do prázdna. Kouknul jsem se fousáčovi do očí.

Usmál se na mě.

„Řekněte mi, pane, kde to jsem a co jste zač?“

„Správná otázka, chlapče.“

„Podívejte se.“ Odmlčel jsem se a zpříma mu pohlédl do očí. „Možná, že jsem mladý, ale nejsem pro vás žádný chlapec!“ Šáhnul jsem na čezetu.

Najednou páčidla, matčin nůž a čezeta, všechno to vylétlo vzhůru doprostřed našeho sezení a zůstalo to viset asi v třímetrové výšce. Fousáčovi na to stačilo jediné gesto zápěstím.

Chtěl jsem vstát. Nešlo to.

„My ti neublížíme.“ Řekl klidně fousáč.

„Né, o to jste se několikrát pokoušeli! Proč vám mám věřit?“ Vzpouzel jsem se na polštáři.

„Myslím, že oba máme stejný cíl.“ Pověděl fousáč.

„Jaký cíl?“ Zeptal jsem se.

„Japonsko.“ Zarazil jsem se.

„Jak víte že mířím do Japonska?“ Křiknul jsem.

„Máš to napsané v knize osudu. Hochu.“ Zase jsem s sebou zamlel, ale nějaká podivná síla mě držela na tom pitomým polštáři a já se nemohl postavit. Fousáč pokračoval:

„Na někoho s tvými schopnostmi jsme tu léta čekali.“

„To už jsem slyšel! Puste mě!“ Rozkřičel jsem se. Najednou jsem vylítnul ze svého místa, nic mě už nedrželo. Zbraně pořád visely ve vzduchu a fousáč se usmíval.

„Proč si do Japonska nedojdete sami? Jste mnohem schopnější než já!“

„Protože se naše schopnosti omezují pouze na toto území. Proto jsme taky přežili. Tvoje schopnosti jsou sice menší, zato s nimi můžeš disponovat na všech místech. Na pana Ku-siho si zapůsobil i na mne některé tvé schopnosti zanechaly dojem. To už se léta nestalo.“

„Co mám v Japonsku udělat?“

„Zničit zlo.“ Odpověděl fousáč.

„Zničit zlo? Jak to mám udělat?“ Usmál se na mně. Pak povídá:

„Projdeš tréninkem.“ Zase se usmál, začínal jsem z nich být poněkud nervózní.

„Jakým tréninkem?“

„Tréninkem, ve kterém zdokonalíš svou mysl. Své schopnosti válečníka budeš muset rovněž vypilovat, nemysli si, že ti bude stačit jen hrubá síla, kterou jsi byl obdařen.“

„Nepotřebuji nic zdokonalovat!“ Prohlásil jsem zpupně. Fousáč se jen usmál a pokynul rukou. Z tmavého kouta proti mně vylétla asi dvoumetrová dřevěná tyč. Chytnul jsem ji do ruky. Za sebou jsem uslyšel kroky. Otočil jsem se. Stála tam žena, spíše dívka. Fousáč za mými zády promluvil.

„Toto je Zaja, bude tě trénovat.“

„Holka?“ Otočil jsem se na fousáče. „Nebudu bojovat proti holce!“

„Ne, nebudeš s ní bojovat, budeš se od ní učit.“ Odpověděl klidně fousáč.

„Hajjj!“ Vykřikla Zaja a pustila se do mě svým dlouhým bidlem. Jen tak tak jsem stihnul vykrýt první tři údery a pak už jsem dostával jeden za druhým. Nejdřív šly dva silné údery do hlavy, jeden do krku a jeden do rozkroku. Pak, když jsem klečel na zemi a zmítal se bolestí, která mě celého pohltila, dostal jsem další herdu do zad a dvě zezadu do temena.

„Hajjj!“ Vykřikla Zaja a dupla nohou do země.

Všechno mě bolelo. Byl jsem naštvaný, že mě tak rychle dostala. Popadnul jsem konec tyče a rozmáchnul se a zaútočil na dívku. Ta se před mým prudkým sekem sehnula, trhla se svojí tyčí do stran, tím jí rozložila na tři díly spojené řetězy. Tak

mi namlátila, že jsem s sebou fláknul na zem, stočený do klubíčka jsem trpně snášel její rány.

„Dost!“ Zvolal fousáč. „Stačilo.“ Pomalu jsem se zvednul.

„Tak už víš, proč se musíš ještě hodně učit?“ Sklopil jsem oči. Zaja si mě netečně prohlížela. Pak něco zabřebentila ve svém jazyce. Fousáč jí napomenul:

„Nesluší se Zajo, abys tady před mladým pánem mluvila řečí, kterou nerozumí.“

„Prosím za prominutí, pane.“ Omluvila se Zaja fousáčovi. „Nic neumí, toho mám učit od začátku?“ Koukala mým směrem.

„Já že nic neumím?! A co tam venku?“ Rozčílil jsem se. Opovržlivě se na mě usmála.

„Mohl si být tisíckrát mrtvý! Vůbec si se nekryl!“

„Ty!“ Zahrozil jsem jí tyčí. Bojovně se mě postavila.

„Dost!“ Zamezil dalšímu našemu střetu fousáč.

„Zaja má pravdu. Tam venku, bys mohl být mrtvý hned. Vše byla jen zkouška tvojí síly.“

„A co ti mrtví?“ Ohradil jsem se.

„Jací mrtví, byla to jen zkouška. Nikdo nezemřel!“

„Co?“

„Dost! Vše se dozvíš. Jsi prchlivý, musíš se naučit sebekázni. Neumíš vůbec nic! A jestli se chceš něco naučit, tak budeš trénovat tady se Zajou.“

Moc se mi to nelíbilo, ale naučit se pár nových triků, by nebylo špatné.

Co mám udělat?“ Zeptal jsem se trochu neohrabaně.

„Začneš s meditací. Musíš se naučit se soustředit a ovládat svoje tělo.“

„S meditací? Proč né rovnou s bojem?“

„Protože jsi nedočkavý a nikam by to nevedlo. Dostal bys zase další výprask.

Ujme se tě

pan Hi-tao...“ Ukázal na tloušťka u vchodu. „... ten rozhodne, kdy budeš připraven pro boj. Běž a přemýšlej o sobě.“ Chtěl jsem ještě něco dodat, ale pohled do očí fousatého mnicha, mi napovídal, že bych taky nemusel skončit dobře.

Šel jsem za tlustým pánem. Procházeli jsme krásnými zahradami a já nevycházel z údivu, co že je to za krásný kout. Kamenné zídky a jezírka, v nichž se proháněli zlatí pstruzi. Krásné jehličnany, umě sestříhané do roztodivných tvarů, to vše spolu s rozkvetlými rododendrony tvořilo nejkrásnější místo na zemi.

Byl tu takový klid a mír. Občas jsme potkali nějakého jiného mnicha, nebo žáka, jak spěchá někam za svým cílem.

„Kde to jsme?“ Zeptal jsem se svého průvodce.

„To je Č-tag. V tvém jazyce to znamená: Místo.“ Odpověděl.

„Místo? Jaké místo?“

„Místo, nebo domov, má to více významů. Je jedno jaký si vybereš.“

„Hmm. A kolik tu žije lidí?“

„To je různé, lidi odcházejí a přicházejí. Každý s dobrými úmysly je tu vítán.“

Pokračovali jsme v chůzi a minuli poslední budovu Č-tagu. Stoupali jsme po horské cestičce, kolem nás voněla pryskyřice a spousta divokých bylin.

Údolí, kde se nacházel Č-tag bylo dlouhé a celé zarostlé vysokými borovicemi a smrky. Sem tam vykukovala špička jedle, nebo koruna nějakého vysokého dubu.

Jak jsme stoupali výš a výš, tak se nám otevíral čím dál tím víc působivější pohled.

Po dvou hodinách nepřetržitého stoupaní, jsme došli do sedla. Po levé straně byla vysoká stolová hora, celá pokrytá sněhem. V sedle už žádné stromy nerostly a bylo tu jen pár křovisek a lišejníků.

„Toto je sedlo La-ka.“ Pověděl Hi-tao. „Tady budeme meditovat.“ Rozhlédl se kolem, pak řekl:

„Pojď.“ Šel jsem za ním, nemělo smysl odporovat, další výprask bych nechtěl dostat.

Usadili jsme se zády k té stolové hoře. Hi-tao si sedl do tureckého sedu, jen kolena měl dál od sebe. Ruce si položil na nohy a zavřel oči.

„Co mám dělat já?“ Zeptal jsem se.

„Sedni si jako já.“ Odpověděl. Napodobil jsem ho tedy a zeptal se:

„A co teď?“

„Zavři oči, povedu tě.“ Moc jsem mu nevěřil, ale oči jsem přesto zavřel. Nejdřív jsem nic necítil, ani nic nevnímal, po chvíli mě ale začala ovívat taková neznámá síla, jakoby mě pomalu uchvacoval vodní proud. Byl bílý, místy přerušovaný a jemný. Celého mě obtáčel. Najednou jsem se odpojil od svého těla. Viděl jsem se s odstupem asi dvou metrů, jak tam sedím, vedle mě Hi-tao, v podobné pozici jako já. Letěl jsem do nebe, pode mnou zůstala moje tělesná schránka a já jí za chvíli ztratil z očí. Vedle mne letěl Hi-tao a usmíval se. Najednou jsme se ocitli ve žluté zahradě, všude bylo plno spadaneho listí (proto ta žlutá barva). Kamenné zídky a krásné mozaiky tvořily to nejkrásnější zákoutí, co jsem kdy viděl. Vše bylo jemně zpracované a kameník, co to tu stvořil byl pravý mistr. Uprostřed toho všeho byla studna a vedle ní prastarý uschlý strom. Jen jedna větévka byla ještě zelená. Byla tak křehká a zranitelná, že mi toho stromu bylo moc líto.

„Toto je strom života.“ Řekl Hi-tao. „Vidíš...uschnul. Zlo ho zahubilo.“ Musíme se zlu postavit, abychom mohli strom života zase oživit.“

„Jak to máme udělat?“ Zeptal jsem se.

„Musíš se řídit srdcem.“

„Srdcem? Jak?“

„Pojď.“ Řekl a vydal se z této smutné zahrady pryč. Následoval jsem ho. Zase jsme pluli krémovou oblohou, pod sebou jsem tušil nějakou zem. Vznášeli se prostorem, nevěděl jsem, kde je nahoře a kde dole.

Pak Hi-tao udělal ve vzduchu nějaké gesto a já se ocitl u překrásného vodopádu. Byl vysoký asi kilometr a řinul se z obrovské jeskyně. Na šířku měl asi tři sta metrů.

„Kde jsme? Takové místo na Zemi neexistuje.“ Řekl jsem udiveně a pozoroval ohromný proud valící se vody.

„Nejsme v reálném světě, tohle...“ Ukázal k vodopádu. „...znázorňuje sílu života.“ Byl jsem pohledem fascinován. Vodopád dopadal do obrovského jezera.

Dopadající voda tvořila nádhernou duhu.

„Strom života nemá žádnou vodu, přestože jí je spousty. My musíme umožnit, aby prameny které napájí strom, se zase obnovily.“ Řekl Hi-tao.

„Ale jak?“

„To je na tobě. Jsi vyvolený. Ty volíš způsob, mi ti jen pomáháme.“ Jeho slova mě vylekala. Já, malý kluk, je mi sotva devět roků a mám zachránit zbytky lidstva? Můj průvodce mi zase pokynul a my se zase vznesli do prostoru.

Ocitli jsme se na pusté pláni, kolem nás byla pouze mlha. Nevěděl jsem zda jsem na horách, nebo v nějaké sopečné planině. Ležel jsem na zemi a vstřebával do sebe sílu, která proudila ze země. Zprvu jsem ani nic nevnímal, ale Hi-tao mi nařídil, abych se soustředil. Zavřel jsem oči a soustředil se. Po chvíli jsem skutečně cítil energii. Nebylo jí moc a nabíjela mě velmi pozvolně. Nevím jak dlouho jsem v té poloze setrval, protože jsem úplně přestal vnímat čas. Musela to být, ale dlouhá doba. Na konci jsem se cítil mnohem lépe.

Otevřel jsem oči.

Hi-tao stál vedle mne, na sobě měl blankytně modrou tógu, se širokou zlatou stuhou. Za jeho zády vycházelo slunce. Mlha zmizela. Na planině kde jsme stáli začala růst nízká tráva. Měl jsem báječný pocit. Už jsem nebyl tak prchlivý a nedočkavý, jak předtím. Můj průvodce se na mne usmíval a pokynul mi. Přistoupil jsem k němu, tu nás obklopil zase ten mléčný vír a cuchal mi vlasy. Pak jsem se zase ocitnul v sedle, kde začala naše cesta.

„Jdi a bojuj!“ Řekl mi Hi-tao a naznačil mi abych se vydal zpět do Č-tagu.

Rozběhl jsem se tam.

XXXXXX

Jako vítr jsem tam proletěl během dvou vteřin.

Čekala na mě.

Zaja.

Hodila mi tyč a než jsem ji stačil chytit, tak se do mě pustila. Nejdříve jsem schytl pár nepříjemných úderů, ale pak jsem se začal lépe krýt. Ne že bych měl šanci prorazit její

obranu, (její tyč byla všude) ale občas jsem i zaútočil.

Mlátili jsme se tak celý den, běhali po stráních, jednou jsme se dostali i na střechu pagody. A já už jí nejenom rány odvracel, ale i rány sám zasazoval. Když nedokázala odvrátit sérii asi šesti úderů, řekla:

„Stačí. Vezmi si své zbraně.“ Ukázala rukou k zídce u jezírka, tam byly opřeny obě páčidla. „A zkus s nimi porazit Ku-torga.“

„Kdo je Ku-torg?“ Zeptal jsem se. Posměšně se na mě usmála.

„To poznáš.“ Řekla, dotkla se svého čela a byla pryč. Vzal jsem si páčidla a sedl si na zídku.

Najednou mě čísi silné ruce popadly zezadu, za ramena a strhly do jezírka. Nečekal jsem to. Vypil jsem asi dva litry vody. Ten někdo byl silný.

Velmi silný.

Nemohl jsem se vyprostit z jeho sevření. Pak mě zase chytnul a mrštil se mnou o zem. Oklepal jsem se a pohlédl vzhůru.

Přede mnou stál velký chlapík, asi dva a půl metru vysoký, ramena měl neuvěřitelně široká a byl celý chlupatý. Přes sebe měl kovářskou zástěru. V rukách držel dva velmi těžké meče.

Udělal výpad, zaječel jsem a převrátil se na bok směrem kde jsem měl oba pajcry.

Už mě to všechno hrozně vytočilo.

„Nikdo mě tu už více neporazí!!!“ Zařval jsem a popadl obě železa. Najednou jsem cítil, jakoby to byly moje prodloužené ruce.

Další výpad hromotluka jsem vykryl, natočil zápěstí a zahákoval mu meč. Švihem své pravé ruky jsem mu rozdrtil zápěstí a zaháknutý meč mu vyletěl z ruky. Ku-torg strašlivě zařval.

Usmál jsem se.

Né na dlouho.

Chlupáč se po mně zběsile ohnal svým druhým mečem, rána byla tak veliká, že mi páčidlo odletělo asi kilometr daleko. Úder střídal úder, naše zbraně o sebe zvonily v šíleném rytmu. Pomalu jsem si ale zvykal. Boj probíhal až do večera a celou noc. Druhý den navečír se zdál Ku-torg nějaký unavený, jeho údery ztrácely na razanci. Pak to přišlo.

Šikmým úderem jsem mu zahákoval zbraň, přestože měl větší ruce než já, tak v nich měl menší sílu. Musel si pomoc levou rukou. To byla moje chvíle. Zvednul jsem svojí levou nohu a stoupl si na jeho zkřížené zápěstí. Použil jsem je jako schod, druhou nohou jsem se mu vyhoupl na rameno a při tom mu vyháknul pajcr. Obr se vztyčil, to mě akorát pomohlo udržet rovnováhu, stál jsem mu oběma nohama na ramenou v dosti nepohodlné poloze. Jak se zdvihнул, chytnul jsem oběma rukama pajcr a fláknul ho vši silou do jeho čela. Luplo mi v zádech, jako když jsem zatínal páčidla do toho habru s pekelníkem.

V Ku-torgovi něco zakřupalo, padnul na kolena a nakonec se svalil do prachu na zemi. Sednul jsem si na jeho mrtvolu a čekal.

Během několika vteřin tu byl: fousáč, Hi-tao a Zaja.

„Cos to udělal?! Tys si zabil Ku-torga!!“ Osopila se na mě Zaja.

„Neřekli jste, že to má být jenom jako!“ Ohradil jsem se.

„Za to tě rozsekám na kousky! Skrčku!“ Křikla a hrnula se na mně s týčí v ruce.

„Počkej!“ Okřikl jí fousáč.

„Tady chlapec nemohl vědět, že Ku-torg je náš člověk.“

„Člověk?“ Podivil jsem se. Z mého hlasu byla cítit ironie až se doposud klidnému Hi-taovi zablýsklo v očích. Zamrazilo mě.

„Dovol, mistře, abych tady učedníkovi dal lekci.“ Řekl tiše Hi-tao a já se začal shánět po čezetě. Fousáč kývl a spolu se Zaou chytli bezvládné tělo Ku-torga za ramena a vláčeli ho do pagody.

„Vyber si zbraň.“ Promluvil Hi-tao.

„Mé pajcry.“ Řekl jsem tiše.

Když bude mluvit tiše on, tak já taky. Hi-tao vztyčil ruku a páčidlo, které skončilo někde na druhé straně údolí přilétlo k němu. Chytnul ho do ruky.

„Hmm. Zajímavý.“ Zase se mu zablýsklo v očích. Cítil jsem ve vzduchu problémy. Po chvíli, co jsme na sebe s Hi-taem koukali přilítnul i druhý pajcr. Hi-tao ho nechal dopadnout přede mne do prachu. Opatrně jsem se pro něj ohnul, nespouštěl jsem z něj oči. Pevně jsem ho chytnul do ruky, starý známý pocit sucha i bezpečí mě celého prostoupil. Ještě se uvidí.

Hi-tao dal ruce za záda a když je vyndal tak v obou rukách držel dvě zahnuté kosy. Pustil se do mě ještě s větší vervou než Zaja a Ku-torg dohromady. Útok stíhal útok a já se jen kryl. Po nějakém čase jsem konečně rozpoznal v Hi-taových úderech jisté opakování. Když udělal krok dozadu a já vykročil levou nohou, tak jeho kryt šel vždy napříč přes. A když jsem já zaútočil levou rukou z boku, tak on se kryl pravou svisle. Dělal to automaticky a dělal to setsakramentsky rychle. Ale dělal to pořád a nijak to nekombinoval. Byl rychlý (až moc), ale měl pořád jeden

postup. Nezačal jsem s ním bojovat doopravdy, ale jen jsem se učil a zdokonaloval se na něm. Den byl neskutečně dlouhý, čas jakoby vůbec neplynul a než přišla noc, tak uplynula celá věčnost. Ale ani v noci mi nedal pokoj, střídal jednu zbraň za druhou. I já jsem občas zvednul ze země, co mu upadlo, abych si vyzkoušel i něco jiného, než ty dvě železa. Nejlepší se mi zdála taková dlouhá, široká šavle spolu s krátkým trojzubcem. Běhali jsme po lesích i po střeších budov a prováděli neuvěřitelné kousky. Perfektně jsem si osvojil koordinaci pohybu, nic jiného mi taky nezbývalo, protože bych jinak přišel o hlavu...

Druhý den boje jsem věděl, že bych to mohl kdykoliv ukončit. Nevím jestli si toho byl vědom i Hi-tao, ale některé jeho zbrklé výpady hovořily o tom, že něco tušil. Pokoušel se za každou cenu souboj ukončit. Pak na mě vytáhl poslední trumf. Vrhnu po mě dvě své poslední zbraně, dva krátké trojzubce, kterými mi pořád

chtěl ublížit (Proč?). Dal ruce za záda a vytáhl zase dvě (jak jinak) oboustranné sekery. Roztočil je do takové rychlosti, že z toho šel takový odporný kvílivý zvuk.

„Jsem v prdeli!“ Řekl jsem v duchu a začal pomalu ustupovat. Za sebou jsem ucítil nějaký kámen, dělal jsem že jsem spadnul a při tom zaryl rukou do tvrdé země. Nahmatal jsem konec kamene a vyrval ho ze země a vší silou ho mrštil po Hi-taovi. Tomu jsem narušil ten jeho mlýnek na maso, co se mi pořád točil před obličejem. Skočil jsem po něm, né že bych si rád hrál na sebevraha, ale nechtěl jsem připustit, aby ty dvě hrůzy zase proti mně roztočil.

Kov třísknul o kov.

Železo o železo.

Železo o maso.

Hi-tao měl na čele velikou bouli a já kulhal na jednu nohu. Po třech dnech šíleného a nekonečného boje, kdy mě to spíše už nebavilo, než abych byl unaven, to skončilo nerozhodně. Hi-tao byl už unavený, já měl prakticky nekonečnou zásobu energie, ale taky veliký hlad.

„Končíme!“ Zvolal Hi-tao.

Byl jsem tomu docela rád.

„Teď zavři oči a soustřeď se.“ Přikázal mi.

Zavřel jsem oči.

„Vrať se na své místo v La-ka.“ Jak to dořekl, tak se kolem mě zase rozvlnil ten bílý vír a mlha. Otevřel jsem oči. Seděl jsem na kameni, zády k té stolové hoře. Vedle mě seděl Hi-tao. Kolem nás tál sníh.

„Co se...Co se to stalo? Myslel jsem, že...“

„Nebyl to jen sen, byl to trénink. Tady čas plyne rozdílným způsobem.“ Rozhlédl jsem se kolem a nevěřil svým očím. Zatímco jsme bojovali, tak se tu vystřídalo několik ročních období. Jsme ve velké výšce, musela to být hrozná zima. Zeptal jsem se na to Hi-taa:

„Jak to že jsme nezmrzli?“ Hi-tao se usmál a povídá:

„Starali se o nás a odhrabovali z nás sníh, mráz nám nevadí, ale toho sněhu bylo hodně...“ Znovu se usmál. Závidím jim tu jejich životní rovnováhu. Vstali jsme a já pořád nevycházel z údivu. Hi-tao pokračoval:

„Tohle je nejlepší forma tréninku.“ Nechápatě jsem se na něj podíval. Pokračoval: „Ve skutečnosti si se mnou nebojoval tři dny, ale celé dva roky!“ Usmál se.

„Naučil si se toho daleko víc, než kdyby si trénoval normálním způsobem. A taky

zranění tady mnoho neznamenají, prostě bychom tě z hypnózy zase vzbudili. Celkový čas, kdy jsme byli mimo reálný svět, byl šest roků.“ To mě ohromilo. „Šest roků?“

„Ano. Bylo to nutné. Nutné proto, aby si pochopil, jak se věci mají. Nyní jsi ještě mnohem silnější, než, když si k nám přišel.“ Byl jsem fascinován.

XXXXX

Scházeli jsme dolu do Č-tagu. Zeptal jsem se na Ku-torga. Hi-tao odpověděl, že je v pořádku, prý měl jen lehký otřes mozku...

Naproti nám šel můj průvodce Ku-si. Uklonil se a povídá:

„Jistě máš hlad.“

„Ano, veliký...“ Kručelo mi v břiše, že to muselo být slyšet až sem.

„Následujte mě.“ Řekl a vedl nás do jedné z postraních budov, byla hned za hlavní pagodou, ale na rozdíl od ní, tak nebyla patrová, ale přízemní. Byla to kuchyně a jídelna zároveň. Nikdo kromě nás tu nejedl. Sedli jsme si na zem a jídlo nám začala nosit Zaja. Usmál jsem se na ní. Trochu stydlivě, ale úsměv mi vrátila. Byl jsem rád, že se na mne nezlobí.

Jídlo bylo dobré. Měli jsme vařené jačí maso v kapustové omáčce a nějaký chléb. Po obědě mě propustili s tím, že večer se sejdeme u mistra Fua, to je ten fousatý mnich.

Vyhledal jsem Zaju, seděla za kuchyní a malovala takovou zvláštní krajinu. Byly na ní hory, ale jiné než co jsem viděl okolo. Zeptal jsem se jí:

„Ty už si takové hory viděla Zajo?“ Pohlédla na mně a přikývla.

„Pocházím z jižní Číny, z provincie Yunnan, to je... to byl můj domov. Teď jsem tady...“

„Jak jsi se sem dostala?“

„Ještě není vhodná doba, aby jsi to věděl... jen to bylo podobné jako s tebou.“ Cítil jsem, že by nebylo vhodné vyzvídat, tak jsem přešel k jinému tématu.

„A kde si se naučila tak skvěle bojovat?“

„Hi-tao mě učí a Ku-torg.“

„A to jste tu všichni, víc lidí tu nežije?“ Sklopila oči. Po chvíli řekla:

„Žije, ale nesmím nic říct, možná se dozvíš víc večer... Promiň, musím už jít...“ A vytratila se zpátky do kuchyně.

Bloudil jsem po okolí a přemýšlel o Zaje. Něčím, nevím čím mě upoutala.

Z kuchyně jsem šel po proudu řeky a přemýšlel o věcech, co jsem doposud prožil.

Plavba na **Lady**, cestování Polskem, pak to zvláštní místo doslova nabyté energií a nakonec nekonečné pláně a stepi Kazachstánu.

Bloumal jsem dolů a občas hodil do řeky kámen, nebo se jen tak zastavil a vychutnával chvíli klidu.

Asi kilometr odsud jsem objevil neuvěřitelnou pevnost. Dvojitě hradby a vysoké věže jí činili naprosto nedobytnou.

Když jsem se k ní přiblížil, začala po mě místní stráž střílet šípy. Byly obrovské, jeden zůstal vězet ve smrku, skoro jím prolítnul. Rychle jsem se vzdálil a pozoroval opevnění z dálky. Mohlo se tam naráz ubytovat odhadem až šest set mužů. Na co potřebují místní lámové takovou armádu? Vrtalo mi to hlavou, ale

zkoumat blíž jsem se neodvážil. Vydal jsem se zpátky do Č-tagu. Bylo to akorát, na schodech do pagody už na mne čekal můj průvodce a kynul mi, abych šel dál. Usadil jsem se zase na své místo, na bílém polštáři a čekal. První promluvil Fua, alias fousáč.

„Rádi bychom o tobě věděli víc...“ Nechápatě jsem se zatvářil. Fua pokračoval: „Především, jak...Kde si přišel k takové síle?“

Přemýšlel jsem kde začít a nakonec jsem jim odvyprávěl celý svůj příběh. O barvitě minulosti mých rodičů jsem pomlčel... Když jsem skončil, Fua povídá: „Víme asi kde se nachází to místo... Je...bylo velmi známé. Bohužel musím říct, že nechvalně známé, ale jak se zdá, tak lidé z něj přeci jenom budou mít užitek.“ Fua se mi přitom díval do očí. Zeptal jsem se:

„Co je to za místo?“

„Nazývá se Černobyl. Lidé se tam pokoušeli zkrotit nebezpečnou a silnou energii, ale nevyšlo jim to... Zemřelo spousty lidí, nakonec celou oblast museli evakuovat a to místo kde hrozilo největší nebezpečí, zalít betonem.“ Smutně pokýval hlavou. „Divné je...“ Pokračoval... „že na tebe to mělo zcela opačný účinek.“ Pokrčil jsem rameny.

„Můžu se pro změnu zeptat na něco já?“ Otázal jsem se. Fua pokýval hlavou, něco mu dělalo zřejmé starosti.

„Co je to za pevnost, tam po pravé straně údolí za řekou?“ Hi-tao svraštil čelo a Fua se zamračil.

„Neměls tam chodit! Proč si tam šel!?“ Otázal se Hi-tao.

„Nevěděl jsem že tam nesmím. Co tam je?“ Odpověděl Fua.

„Možná, že bys to měl vědět... Jsme ve válce, Martine. V hrozně válce...“ Bojujeme na dvou frontách. Není to jednoduché.“

„A s kým?“ Vyhrkl jsem.

„Se silným nepřítelem, denně umírají ti nejlepší lidé...Ale to se tebe netýká, ty máš jiný úkol. Ty musíš zjistit, kdo za tím vším je a to je důležitější.“

„Moment!“ Zvolal jsem. „Spoustu jsem se toho u vás naučil, chtěl bych vám nějak pomoci. Umím slušně bojovat...“ Hi-tao mě přerušil.

„To je nemyslitelné!“

„Proč?“

„Protože se nikdo nesmí dovědět, že jsi tady. Proto!“ Usadil mě Fua.

„Vy mi něco tajíte! Proč mi nechcete říct celou pravdu?! Mám vám pomoci, ale nevím jak! Mám zachránit lidi, nevím jak! Bojujete na dvou frontách, nevím s kým! Chcete ode mne pomoc, nevím jakou! Proč mi nic nechcete říct?!“ Fua s Hi-taem se na sebe podívali. Fua řekl:

„Sem to nemělo zajít. Měl si se jen učit! A ne vyzvídat!“

„Nejlíp se budu učit v opravdovém boji! A ne v nějakém snu!“ Křičel jsem na ně. Nikdo mi ale neodpověděl. Jen hučení mlýnků ostatních mnichů vydávalo stále stejný zvuk. Mezi Fuem a Hi-taem probíhala nejspíš nějaká telepatie, protože oba měli zavřené oči a pomrkávali. Asi se o něčem spolu přeli, protože Hi-taovi vystupoval na čele pot. Po chvíli Fua promluvil:

„Dobře, řekneme ti pravdu, ale bude tě to zbytečně odvádět od učení...“

„Nevadí, rozhodně to bude lepší, než když mi budete pořád něco zatajovat a já nebudu vědět co.“ Fua pokýval hlavou na znamení souhlasu. Spustil velice poutavou řeč, která mi tak trochu brala dech:

„Od pradávna na tomto světě zápasí dobro se zlem. Schematicky je to zaneseno ve všech dávných příbězích, ať je to indická Brahatma upanišáda, nebo bible, vždy se jedná v podstatě o jedno. Ďábel, zlo, nebo jak tomu říkat se chce zmocnit tohoto světa. Toho reálného světa. Světa skrytého, nebo imaginárního se už dávno zmocnil.“ Fua se na chvíli zastavil a pohlédl na mne jestli rozumím. Kývnul jsem.

„Když žili lidé, tak to mělo zlo velmi těžké, žilo tu sice mnoho lidí, kteří byli zlí, ale i lidé kteří zlí nebyli. Pak tu byli svatí muži, ti nejvíc drželi zlo na uzdě. Nejvíc jich žilo v Indii a v Tibetu, někteří v Číně a další i u vás v Evropě. Byla to patová situace, když bylo hodně válek a vraždění, tak zlo na tom bylo paradoxně hůř, protože o to víc bylo svatých mužů, kteří s tím nesouhlasili. A pak tu byla, jak už jsem říkal Indie, kde bylo spousty a spousty lidí, kteří byli, když už ne svatí, tak velice zbožní. Zbožní nemyslím tím způsobem, že by chodili každý den do chrámů a modlili se tam, tím myslím to, že žili prostě a s láskou.

Když se **To** stalo...“ Fua dal velký důraz na slovo To. „...tak najednou nebyl nikdo, kdo by zlo zastavil. Nevíme co se děje v Japonsku nyní, ale vlády se tam prý ujmula hrozná diktatura. Začalo hrozné zatýkání a popravy... Mnoho dobrých lidí zemřelo. Zlo ovládlo i reálný svět. Začali čmuchtat po Zemi a hledat, jestli někdo nepřežil. Nás objevili těsně než jsi přišel, dostali jsme však znamení, že se objeví někdo, kdo by se zlem mohl svést bitvu. Budoucnost neznáme, ale víme, že tě čeká nelehký úkol, Martine.“ Zase se odmlčel a napil se vody z dřevěné misky. „Když zlo objeví, že jsi tady, tak do boje vrhne své největší síly a zničí tě. Proti zlu nemůžeš bojovat přímo, ale musíš zlo vykořenit a to tak, že pojedíš do Japonska a zbavíš svět těch lidí, kteří mají na svědomí tu hroznou pohromu.“ Hlas se mu chvěl a přesakoval. Všichni byli nesmírně napjatí a i mniši, kteří točili těmi svými mlýnky, jakoby ještě více strnuli. „To, co mi povídáš, mistře Fuo, je sice hezké, ale když prohrájete, tak už nebude nikdo, kdo by zlo zadržel. Proto ti navrhuji tento postup.“ Odmlčel jsem se, abych své řeči dodal dramatickou pauzu a přived je do většího očekávání.

„Když se do nich pustíme spolu, máme větší šanci zvítězit. To za první. Za druhé, když necháš se mnou jít Hi-taa, tak naše šance značně vzrostou. A zatřetí...“ Už mě nic nenapadalo, proto jsem udělal pauzu... Pak jsem si vzpomněl.

„Za třetí máme bojové heslo.“ Odmlčel jsem se. Hi-tao, když pauza byla dost dlouhá, se zeptal:

„Jaké heslo?“

„Černobyl!“ Zazubil jsem se, nic blbějšího mě nenapadlo.

„Černobyl?“ Otázali se Hi-tao a Fua současně.

„Černobyl!“ Potvrdil jsem. „Když to způsobilo takovou zkázu a tolik obětí, i zlo se před tím bude třást.“ Fua se usmál.

„Zlo se třást nebude. Zkáza a zmar, to je jen ve svém živlu.“ Mávl rukou Fua.

„No právě! Překvapíme je! Nesmíte bojovat podle zažitých představ, když zlo činí příkoří, tak mu způsobíme větší! Když je zlo hrozné, my budeme ještě horší! Věř mi, mistře Fuo, mám k tomu ty nejlepší předpoklady...“ Zarazil jsem se. Mistr Fua na mne podezřívavě pohlédl. Musel jsem něco říct

„Opravdu si myslíte, že zlo porazíte, když budete jen koukat, jak vám decimuje armádu? Vsadím se s vámi, že jdete od porážky k porážce.“ Oba mniši se na sebe podívali.

„Připouštím...“ Řekl Hi-tao „... že naše situace není nejlepší... ale na druhou stranu, když ty půjdeš do Japonska a napadneš zlo v jeho týlu...“

„O tom už jsme mluvili Hi-tao.“ Přerušil jsem ho. „Zatímco já vpadnu do Japonska, tak vy tu zemřete! Musíme udělat něco, co zlo nebude čekat. Kolik lidí máte k obraně?“

„410.“ Řekl smutně Fua.

„Myslel jsem že kasárna pojmu více lidí...“

„Bylo jich víc...ale...“

„Musíme s tím něco udělat, nebo nás tu vyvraždí jak dobytek!“ Hi-tao zvednul obočí.

„Jo, jak dobytek! Není se nad čím pohoršovat. Můj otec by vám to řekl ještě lépe.“

„Kdo je tvůj otec, Martine? Ještě si nám nic neřekl o své rodině...“

„To třeba jindy. Teď se musíme poradit s vaším velitelem. Kdy s ním mohu mluvit?“

„Není tu...je... v poli.“ Koktal Hi-tao.

„Kde?“ Rázně jsem zopakoval otázku.

„Asi sto mil jižně.“ Odpověděl Fua. Hi-tao se na něj vyčítavě podíval. Fua jen pokrčil rameny.

„Martine.“ Řekl. „Nechceme tě do toho nutit, je to nebezpečné, protivník je velice úskočný a zlý.“

„K tomu má velkou početní převahu.“ Dodal Hi-tao.

„Tak budeme vést partyzánský způsob boje! Budeme je napadat ze zálohy.“ Dodal jsem.

„Ale to není čestné!“ Řekli oba mniši současně a udiveně se na sebe podívali.

„To je dobře, alespoň je překvapíme.“

„To ale budeme bojovat stejným stylem jako nepřítel.“ Hrozivě povytáhl obočí Fua.

„Omyl!“ Řekl jsem já. „Budeme bojovat ještě strašlivěji!“ Dodal jsem. Fua se rezignovaně opřel o zadní stěnu pagody, Hi-tao zaprotestoval:

„Ale to je vymítání zla zlem!“

„Už se nemůžu dočkat.“ Hi-tao zalapal po dechu. A řekl něco v tom smyslu:

„Koho jsme to sem přivedli?“

Zachechtal jsem se. Hi-tao, se bezelstně pokřižoval. Fua, který si toho zřejmě nevšiml řekl:

„Dobře, stejně nemáme moc na vybranou. Hi-tao tě doprovodí do tábora velitele Činga. Je to dobrý velitel, pomůže ti.“

„Promiň mistře, ale potřebuji od tebe nějaké pověření, že mi je dovoleno jednat, tak abych zlo zastavil.“ Nechtěl jsem naznačovat jak, aby si to ještě nerozmysleli.

„Velitel mi musí uvěřit... že jednám v zájmu dobra.“ Naformuloval jsem požadavek.

„Hi-tao všechno vyřídí, na tobě bude jak to celé provedeš. A teď jděte spát.“ Řekl unaveně Fua.

„Nepotřebuji spát, můžeme vyrazit hned. Čím dřív, tím líp.“ Nechápatě zavrtěl hlavou a začal mi říkat nějaké rady do života. Moc jsem ho ale neposlouchal, protože se mi honilo hlavou jak to celé skončí. Když nás konečně Fua propustil, (to jsem taky nezaznamenal, Hi-tao mě nesměle poklepal na rameno) tak jsme vykročili do chladné noci.

„Chtěl bych se zastavit ještě za Zajou.“ Povídám mému novému průvodci. Kývnul, jako že rozumí a zůstal stát před pagodou. Šel jsem ke kuchyni, kde ještě do tmy svítil žlutý lampiÓN. Zaja umývala nádobí a byla ke mně zády.

„Věděla jsem, že budeš chtít jít do války.“ Řekla. „Všichni mužští jste stejný.“ Otočila se, oči měla podivně smutné. Došel jsem k ní.

„Zajo.“ Nenechala mě však nic říct.

„Stejně všichni umřeme.“ Dala se do pláče. Přitiskl jsem jí k sobě, sice byla asi o pět let starší, ale v téhle době se na věk moc nehledí.

„Neumřeme, neboj.“ Hladil jsem jí vlasy. Podívala se na mně a já poprvé viděl ubrečené dívčí oči. Už jsem pochopil, jaké to muselo být pro otce když matka brečela. Věděl jsem, že to je špatné, ale nevěděl jsem jak. Matka doma nikdy nebrečela, naopak otce jsem viděl brečet dvakrát. Samozřejmě tajně.

„Já neumřu Zajo. Opravdu.“ Zaja však natahovala čím dál tím víc a já nevěděl co si s ní počít. Hladil jsem jí alespoň po vlasech. Trochu ji to zklidnilo.

„Vrátím se.“ Zase pláč. Tak jsem řekl:

„Už kvůli tobě...“ Podívala se na mně a zase ten hrozný pláč. Oba jsme se k sobě tiskli. Bylo nám tak dobře.

„Občas se uvidíme.“ Řekla Zaja. Překvapeně jsem na ní pohlédl. „Jsem něco jako spojka, poslíček. Víš?“ Zakýval jsem hlavou.

„Musíš být opatrná.“

„Mám dobrého koně, ví kudy má běžet. On kopytnatce cítí na velkou vzdálenost.“

„Kopytnatce?“ Podivil jsem se. Přikývla.

„Těch je nejvíc. A pak Baldurů, ti jsou nejhorší.“

„Jak vypadají ti kopytnatci?“ Zeptal jsem se. Zaja se zamračila, pak řekla:

„Jsou hrozní.“

„Jak hrozní?“ Naléhal jsem.

„Asi tři metry vysokí, místo chodidel mají kopyta...proto kopytnatci... Z loktů jim koukají rohy, i z ramen...Mají strašlivé zuby...a velkou tlamu. Umějí rychle běžet, neutečeš jim, ani na koni... Člověka roztrhnou, jak nic, teda když má štěstí.“

Zamračila se.

„A ti druzí?“

„Balduři.“ Kývnul jsem.

„Ty ještě nikdo neporazil. Jsou odporní, jednoho jsem viděla a dva dny jsem z toho nespala, pořád se mi o něm zdálo. Vpíjí se ti do mozku a pak...“

„Noční můra, to na mě neplatí... Co dál?“

Dál? Dál? Jsi blázen, počkej až nějakého potkáš!“ Mračila se, asi jsem urazil její nové božstvo.

„Co Ku-torg? Myslíš že by byl schopen Baldura zabít?“ Zeptal jsem se.

„Ty ses zbláznil! Ku-torg není voják, je jen kovář! Ani Hi-pao není schopen Baldura zabít!“ Polknul jsem.

„Už si pochopil?“

„Nějak to jít musí!“ Nedal jsem se. Pokrčila rameny.

„Opatruj se.“ Řekla mi něžně.

„Budu.“

„A teď už běž!“ Otočila se na patě a já cítil, že kdybych neodešel nyní, tak později asi sotva. Něco, nevím co, ale něco v té dívce je, co mě moc přitahuje. Možná ten její exotický zjev, nebo prostořekost, energie... nevím.

Šel jsem zpátky za Hi-taem. Seděl na lavičce před velkou pagodou a meditoval. U nohou měl můj batoh s věcmi.

„Půjdeme?“ Zeptal jsem se. Otevřel oči a pokýval hlavou. Dal jsem si batoh na ramena a čezetu do stehenního pouzdra. Puška byla stále přidělena popruhy na batoh a podle toho jak chrastil, tak tam byly i náboje.

Šli jsme mlčky ke kasárnám. Když už byly na dohled, Hi-pao promluvil.

„Vezmeme si koně...bude to rychlejší. Došli jsme k bráně, která se doširoka otevřela. Vrata otvírali dva tvorové podobní pekelníkovi, akorát že tihle neměli ocas. Kývnul jsem jim na pozdrav, neodpověděli, jen si mě podezřívavě prohlíželi. Kasárna-pevnost měla dvě řady opevnění. První, asi dvacet metrů vysoké tlusté duby, věky ztvrdlé jako žula na jejíž konci byly ostré špice háků, mířících na nepřítele. Pak padesát metrů samé špičaté kůly vztyčené ze země a za nimi druhá řada opevnění. To bylo dokonce vysoké třicet metrů. Do kasáren se chodilo jen jedinou úzkou bránou, po které by mohl přejet jen jeden jezdec na koni. Navíc cesta byla všelijak zatočena a z boku jsem cítil, jak se na nás dívají ukrytí lidé. To znamená, že to byla další past na nepřítele. Po celém obvodu byly padesát metrů vysoké věže. Nějak mi nedocházelo, proti komu je to tak předimenzované.

Komentoval jsem to:

„Ty hradby se mi zdají poněkud přehnané...“

„Naopak, tohle by neodolalo ani prvnímu úderu. Máme na jihu v horách pevnost, která jim vzdoruje už půl roku. Přitom jí brání jen padesát mužů.“

Padesát mužů?“ Zeptal jsem se. Hi-tao jen kývnul a vedl mě do konírny. Nedovedl jsem si představit, když tohle by podlehlo prvnímu útoku, jak musí vypadat ta pevnost.

Došli jsme do konírny.

Smrdělo tu syrové maso. Zkažené syrové maso.

Pak jsem uviděl „koně“.

Šel z nich docela strach.

„Na tomhle pojedeme?“ Chtěl jsem se ujistit.

„Ano.“

„To nejsou normální koně, že ne...?“

„Ne...ukořistili jsme je.“ Řekl Hi-tao.

„Dá se jim věřit? Nesežerou nás?“ Znovu jsem se zeptal.

„Když mají žrádlo a plný břich tak ne.“ Pokoušel se mě uklidnit Hi-tao.

„Neshodí mě?“ Hi-tao pokrčil rameny. „Koně“ totiž byli vysocí dobré tři metry, měli, i když to zní blbě, ohnivě černou barvu, chlupatý krk a měli opravdu velké zuby. Temně vrčeli.

„Já myslel, že koně řehtají?“ Hi-tao opět pokrčil rameny.

„Dali jste jim nažrat?“ Otázal se Hi-tao „štolby“. Ten kývnul a řekl, že jsou přežraní a že by teda cesta měla být celkem bezpečná...

Vyskočil jsem na zvíře a čekal co se stane. „Kůň“ na mě otočil hlavu, s hrůzou jsem zjistil že jí může dát v klidu o sto osmdesát stupňů. Tvor pootevřel čelisti, příšerně mu táhlo z tlamy.

Hi-tao honem reagoval:

„Nesmíte před ním ztratit tvář, nesmíte se ho bát!“

„Kůň“ zafrkal (zamručel) /zařval!!!/. Jeho zuby byly na můj vkus nepříjemně blízko mé hlavy. Jak zařval, tak mi nalítaly zbytky potravy co mu už týden hnula mezi zuby na tvář.

Flusnul jsem mu za to do „obličejů“. Hi-tao zatajil dech.

Když umřít, tak ne v posteli. Zatvářil jsem se drsně a přesto, že jsem seděl rozkročmo na koni, tak zadek jsem měl hodně stažený.

Tvor udiven mojí reakcí, zastříhal ušima (tohle mají všichni koně společné, viděl jsem to v Polsku a pak na Ukrajině) a zase zařval. Asi spokojeně, protože se vzepjal na zadní nohy, vyrval obrovský řetěz ze zdi a i s kusem konírny jsme vyrazili ven. Hi-tao se vyšvihl na toho svého a za chvíli nám byl v patách.

Proběhli jsme vnitřním opevněním a brankou (do těla se mi zabodalo několik dlouhých třísek). „Kůň“, pořád zakopával o řetěz i konírna se mu pletla mezi nohama, tak řetěz překousl... Teď už jsme mohli běžet tryskem. Vlál jsem na něm, jak fábor ve větru. Hi-tao, protože byl lepší jezdec, tak nás brzy předebral.

Bohužel k nelibosti mého „koně“, který si nechtěl nechat líbit, že ho někdo předjel. Jízda se změnila v peklo. Hi-tao měl ale navrch, já se jen tak tak byl schopen držet se „ohlávky“, která spíše připomínala postroj pro bojové plemeno psa, než postroj na koně. Díky tomu jsem se však udržel na hřbetě, toho stokrát proklínaného tvora. Řítili jsme se noční tmou neznámo kam. Když po asi miliónu let, „kůň“ zpomalil a já se začal podrobně zaobírat otlaky od sedla, Hi-tao mi dal znamení.

„Blížíme se do nebezpečné zóny.“ A jako na potvoru, „koně“ zastříhali ušima.

Pohládl jsem čezetu. Pácidla jsem nemohl použít, protože by bylo pak obtížné se držet postroje.

Hi-tao jel první. Bedlivě jsem se rozhlížel, ale nic kromě mlhy jsem neviděl.

Najednou se na nás sesypali z okolních stromů podivní tvorové, byli dost podobní opicím, ale na rozdíl od nich, tihle měli větší zuby a v ruce klacky. Bylo jich...spousty. Jeden přistál na hřbetě mého „koně“, dal jsem mu loktem, až to zakřupalo. Další mě tahali za nohy na zem. Naštěstí každý za jednu nohu, tak jsem nespádl. Můj „kůň“ si už na jednom (nebo na dvou?) pochutnával, když jsem dostal příšernou ránu zezadu do hlavy. Zatmělo se mi před očima, narazil jsem do hřbetu „koně“, ten zpozoroval, že se něco vzadu děje, otočil se a opovážlivce kousnul. Vyrazili jsme kupředu, zase jsme letěli jako prvně a já se jen držel silou vůle. Po dalším miliónu let strávených v sedle, jsem konečně začal přicházet k sobě.

Dojel jsem Hi-taa.

„Co to bylo zač, ty opice? A proč na nás útočili?“ Zeptal jsem se.

„Měli hlad. A nejsou to opice, ale Kmouři.“ Odpověděl.

„Kmouři?“ Pokýval hlavou.

„Jsou to spojenci zla, takový vedlejší produkt, taková kávová sedlina. Někdy se dá s nimi jednat. Pokud má člověk dost masa... Kolik si jich zabil?“

„Já...nevím, možná...jednoho.“ Podíval jsem se na něj. Ten se jenom mračil. Byl jsem zahanbený a proto jsem už dál mlčel.

Začalo se rozednívat, naši „koně“ jeli bez zastávky dál, asi se nažrali. Zeptal jsem se Hi-taa:

„Jak se vůbec jmenují?“ A ukázal jsem na náš dopravní prostředek.

„Jsou to Xaltekové, prý tu žili před dávnými časy. Zlo je oživilo a trochu uzpůsobilo pro jeho potřeby. Jsou to jediná zvířata, která nejsou přímo vázána na zlo. Slouží tomu, kdo jim dává najíst.“ Odpověděl.

„Mají jména?“ Zeptal jsem se, jen pokrčil rameny.

„Asi ne.“

„Tak to můj se bude jmenovat Carlos. Vid' Carlosi.“ A poplácal jsem ho po hřbetu. Carlos se otočil a zafrkal. Poprvé.

„Líbí se mu to.“

„Před námi je Kulu-ta. Tam by měl být velitel Čing.“ Řekl Hi-tao.

Jeli jsme polootevřenou krajinou. Údolí bylo doširoka otevřené a stromy dělaly krajinu nepřehlednou. Vyšlo slunce a vál mírný vítr. Nic nenasvědčovalo, že by se to mělo změnit. Hověli jsme si na hřbetech Xalteků, když tu Hi-tao strnul, jeho „kůň“ rovněž stál jak socha. Nechápal jsem jednak co se děje a jak může Hi-tao udržet.....tak strnulého. Bedlivě jsem se rozhlížel po nebezpečí. Pak jsem uviděl v roští asi padesát metrů před námi něco neuvěřitelného. Nevěděl jsem co, nebo kdo to je, ale vyvstalo mi jediné jméno:

„Baldur.“ Jak jsem to vyslovil, tvor se na nás otočil. Byl celý v černém plášti a na hlavě kápi, z ní svítily dvě červené oči, jak dva lasery. Zpod rukávů mu koukaly dlouhé nazelenalé kloubnaté prsty, jež na konci měly hrozitánské drápy. Ty byly celé od krve našastníka, který ležel přivázan na takovém podivném prkně. Celou hrud' měl stáhnutou z kůže, její cary, volně visely ve vzduchu. Chudák přivázaný na prkně srdceryvně sténal. Baldur si nás se zájmem prohlížel, až na jeho výšku a zjev jsem na něm neviděl nic hrozného. Hi-tao se na mě otočil a povídá:

„Já ho zdržím a ty to objed' doleva, pak se vrať zpátky na cestu a tryskem pokračuj do ležení. Tam jim řekni, že Baldur je nedaleko odsud!“ Hi-tao se pomalu rozjel k Baldurovi, zíral jsem na něj s otevřenou pusou.

Pak jsem bodl Xalteka do slabin a vytáhnul čezetu. S rykem jsem se vyřítit proti Baldurovi, jednou rukou jsem se držel oháňky a druhou držel čezetu a sázel jeden výstřel za druhým Baldurovi do tváře.

Baldur takový přímý útok zjevně nečekal, vytrhnul ze křoví svojí zbraň. Byla to obrovská kosa. Musela mít snad sto kilo.

Pamatuji si, že takhle si dřív lidé představovali smrt a já se jedné řítit přímo do spárů. Ještě jsem stihnul bleskem vyměnit zásobník, když Baldur byl asi sedm metrů od nás. Udělal krok, ale já střílet nepřestal, do té jeho kápi jsem nasázel poslední náboj z druhého zásobníku a „koně“ jsem strhnul doleva. Nohy mě vypadly ze třmenů a já se kutálel Baldurovi mezi nohama k nešťastníkovi. Podíval jsem se mu do tváře.

Kdesi ve mně se rozhořela síla Černobyly. Sundal jsem si ze zad oba pajcry a pořádně je zmáčknul. Cítil jsem, jak se pod mým stiskem formuje ocel a gumová držadla.

Baldur naprázdno máchnul svou kosou do vzduchu a setrvačnost ho otočila ke mně. On plynule pokračoval v úderu a neuvěřitelná síla mi vyrazila jedno páčidlo z rukou. Z kápi na mě nenávisťně svítily ty dvě oči. Ale taky z nich kapala jeho krev, musel schytat plno přímých zásahů a ty si teď vybírali svojí daň, protože byl Baldur o něco pomalejší.

Přes tmu, kterou měl v kápi, jsem neviděl ani náznak jeho obličeje, ale rozhodně by to nebyl příjemný pohled.

Musel jsem vyskočit asi metr nad zem, jak Baldur máchl kosou na druhou stranu. Měl jsem čas asi jednu milisekundu, než se bude připraven zase krýt a náležitě jsem toho využil. Zaútočil jsem na něj z vrchu a vší silou jsem ho třísknul do těch jeho prstů, ve kterých držel svou zbraň. Baldur příšerně zařval a jednou rukou pustil kosu. Myslel jsem, že mám vyhráno, ale kopnul do mě. Letěl jsem asi pět metrů vzduchem a dopadl zády do křoví. Pajcr mi ulítnul někam pryč. Baldur zahodil kosu a hrnul se na mě, jeho přihrbená postava se ke mně rychle přibližovala. Hmátnul jsem rychle po čezetě a přebil poslední zásobník. Když už byl ode mne asi pět metrů a připravoval se že po mě skočí, zmáčknul jsem spoušť pistole a všech osmáct nábojů mu skončilo v kápi. To muselo zanechat nějaký dojem, protože Baldur klekl na kolena.

Přiskočil jsem k němu a vytáhnul matčin Kukri. Chytnul jsem ho zezadu a podříznul ho jak podsvinče. Vztek se mnou cloumal a tak jsem pokračoval v řezání, dokavad jsem nedržel v rukou jeho hlavu. Byla odporná, byla to hlava kostlivce, navíc příšerně znetvořeného. Její světle šedivá barva a výraz šílenství z ní dělaly strašáka nejenom pro malé děti.

Byl jsem unavený, Hi-pao ke mně došel. Chtěl něco říct, ale posunkem jsem ho poslal k chlapíkovi trpícím na prkně.

Doklopítal jsem ke Carlosovi a napil se z připravené láhve. Poplácal jsem ho po hřbetě a opřel si o něj hlavou.

„Pašák, seš pašák Carlosi.“ A drbal ho za uchem. Už mi nepřipadal vůbec zlý a strašný. Carlosovi se to zřejmě líbilo, protože držel a tak nějak podivně mružel. Když jsem se vydejchal a uklidnil z té řeže, která netrvala ani minutu. Tak jsem došel zpátky k Hi-taovi. Ten už odvázal chudáka z prkna a dával mu pít. Chlapík něco mumlal a já se podíval na Hi-taa v očích otázku. Ten však jenom zakroutil hlavou.

„Potřebuji lano.“ Řekl jsem Hi-taovi.

„Lano? Na co?“ Nechápvavě se zeptal.

„Uvážeme tady toho parchanta za zadní a dovláčíme ho k veliteli. Ať všichni vidí, že se i Baldur dá zabít!“

„Ale to, to je...znesvěcení těla...Nemůžeme...budeme jako oni!“

„Ne, milý Hi-tao, my budem ještě horší!“ Zalupal po dechu. Chtěl něco namítnout, ale usadil jsem ho.

„Nejvyšší čas začít jednat s těma hajzlama jak zasloužej!“

Baldura jsme uvázali za nohy k sedlu a hlavu jsem napíchnul na kopí, které jsem si provizorně zhotovil z jednoho mladého stromku. Rozjeli jsme se směrem k modrým kopcům, kde jak říkal Hi-tao, by měl tábořit velitel Čing.

Po asi hodině jízdy, kdy se z Baldura stávala krvavá kaše jsme zahlédli kouř stoupající z lesa.

„Tryskem!“ Popohnal jsem Carlose. Baldur začal za mnou nepříjemně nadsakovat. Svojí trofej jsem držel pěkně vysoko a pádili jsme stepí.

Bitva

Jeli jsme asi hodinu. Hi-tao udával směr, nevím jak se tu orientoval, ale evidentně se tu vyznal. Za chvíli jsme v dáli uviděl mračno zvednutého prachu. A pak se vpravo od nás objevily vozy se zásobami co táhli podivní čtyřnozí ještěři.

Projeli jsme řídkým hájem a vjeli na další planinu. Naskytl se nám fantastický pohled. Veprostřed planiny na mírném kopci stála ohromná pevnost. Měla trojitě opevnění, ještě vyšší než pevnost u Č-tagu. Věže byly kamenné a byly zhotoveny z velikých balvanů. Jeli jsme blíž. Kolem nás samí nepřátelé, byli ale tak konsternováni naší opovázlivostí a především fascinováni Baldurovu hlavou že po nás nikdo nestřílel, ani se nás nikdo nepokoušel zastavit. Poprvé jsem uviděl kopytnatce. Zaja nelhala, byli hrozitánští. Na ramenou obrovské kyje, nebo palcáty, obličej pomalovaný na červeno.

Řítily jsme se s Hi-taem k pevnosti. Teprve nyní jsem si všiml, že první opevnění je pobožené a druhé k tomu nemá daleko. Ze třetího se povážlivě kouřilo. Po obou stranách jsem viděl obléhací stroje, nad jejichž velikostí zůstával rozum stát. Napravo od nás byl asi patnáct metrů dlouhý samostříl, nebyl ale namířen na hradby, byl postaven trochu bokem.

Mírně jsem změnil směr jízdy, Baldur hodil efektivní salto přes kámen a těm co se pusa ještě neotevřela, tak to honem napravili.

Vytáhnul jsem čezetu a třemi výstřely přestřelil napínací lano samostřílu. Jestli by se o našem příjezdu dlouho diskutovalo, tak o tom co se stalo po výstřelu katapultu, se bude vyprávět po večerech ještě za několik desítek let. „Šíp“ (měřil asi sedm metrů a měl metr v průměru) vyletěl z „kuše“ a narazil do obrovské, třicet metrů vysoké obléhací věže, kterou připravovali k útoku. Muselo tam být něco speciálního, protože když se věž s kraválem zřítily na zem, tak se z ní rozlilo něco moc výbušného a hořlavého.

Výbuch byl tak mocný, že i Hi-tao měl co dělat, aby se udržel v sedle a nespadnul. Já protože už jsem byl o dalších padesát metrů vepředu jsem to moc neodnesl. Když jsem se rozhlédl kolem, viděl jsem spousty hořících kopytnatců utíkajících po táboře a zapalující tak vše, co jim přišlo pod ruku. Od výbuchu chytly další tři věže a zahynulo několik stovek obléhatelů.

Projeli jsme prvním dobytým opevněním. Brána se začala přibližovat a bylo na čase, aby ji někdo otevřel. Za sebou jsem uslyšel Hi-taa, jak něco zakřičel, pohledem jsem hypnotizoval branku, ta se skutečně začala pomalu otevírat. Naštěstí mají Xaltekové silná kopyta, tak se branka rozletěla na všechny strany a my vjeli do druhého opevnění. Tam bylo několik zpomalovacích retardérů, ale Carlos se chtěl asi před místníma trochu blýsknout, tak je všechny přeskočil. Po dopadu se mi začal kývat jeden zub.

Projeli jsme i třetí brankou. Na nádvoří stálo několik desítek vojáků a fascinovaně civělo na mojí trofej.

Seskočil jsem z koně, vojáků jsem si nevšiml a vrhnul jsem se na hradby. Vylezl jsem po žebříku na ochoz, každý se mi klidil z cesty.

Na ochozu jsem mezi dřevěné trámy, co byly na podlaze, zapíchnul hlavu Baldura a zařval pln nenávisti na obléhatele:

„Černobyllllllllll!“ Viděl jsem, jak v davu pod hradbami to zašumělo. Znovu jsem zakřičel naše nové bojové heslo. Útočníci dole se trochu stáhli od hradeb.

Otočil jsem se na obránce pevnosti, všichni na mě s úctou hleděli. Řekl jsem:

„Naše nové bojové heslo je Černobyll!“ Horečně zakývali hlavami a už všichni společně jsme volali na ty dole:

„Černobyllllllllll!“ Útočníci se dali na ústup a obléhačí stroje nechali na svém místě. Musel jsem využít situace a kout železo, dokud bylo ještě žhavé. Postavil jsem se na zábradlí a spustil proslov.

„Chcete tady chcípnou jak prašiví psi?“ Zeptal jsem se davu. Odpovědí mi bylo nesouhlasné kývání hlav. Zopakoval jsem otázku:

„Chcete tady chcípnou jak prašiví psi?!“ Teď už s větším důrazem na konci.

„Né, né.“ Křičeli jeden přes druhého.

„Chcete chcípnout, jak starý dědkové, kteří se pochcávají a lžou svým vnukům jak v mládí byli stateční?!“

Zase nechápavé obličejové a kroucení hlavou.

„Chcete, aby si nepřítel navždy pamatoval váš obličej než zemře? Aby se třásl hrůzou jakmile zaslyší naše bojové heslo?“ Viděl jsem, že jsou už na mé straně.

„Takže se teďka seberete a oplatíte všechna ta příkoří, co vám nepřítel způsobil!“ Souhlasný povyk propukl ze všech hrdel co jich tu bylo. Hi-tao se usmíval a taky radostí křičel, unesen pro něj neznámou silou ničení a chaosu.

„Tak všichni za mnou!“ Zavelel jsem a skočil na Carlose. V patách jsem cítil hučící dav a nepřál bych nikomu, aby ho honil.

Proběhli jsme všemi třemi opevněními a vtrhli na planinu před námi. Nepřítel se začal pod ranami karabáče pomalu vracet k opuštěným strojům, když jsme se na něj vyřítili. Přestože jsem Carlose moc neovládal, vrhl jsem se na kopytnatce a řezal je nalevo napravo do jejich tupých hlav. Za sebou jsem cítil zuřící vojáky, volně puštěné ze řetězu. Pomalu jsem se odpoutal od hlavní vlny a odchytnul jednu naši skupinku a přikázal jim, aby všude rozdělali oheň a zapálili všechny stroje co tu nepřítel nechal.

Vydal jsem se zase k vojákům a nařídil jim krytý ústup. Poslouchali mě na slovo a já nechtěl, abych přišel zbytečně o mnoho vojáků. Nepřítel měl stále početní převahu.

Dokonce jsem zahlédl, že někteří kopytnatci se zorganizovali a začali nám zatápět. Rozjel jsem se tam a vystřílel po nich dva zásobníky z čezety. Stejně tam pár našich vojáků zůstalo. Kopytnatec je děsivý nepřítel a není snadné ho zabít. I tři vojáci mají s jedním problémem. Vraceli jsme se zpátky k opevnění, naštěstí na hradbách zůstal Hi-tao a několik lučištníků, kteří teď dělali „pořádek“ v útočnickových řadách.

Největší radost jsem měl z toho, že hořely všechny obléhačí věže a dokonce i jedno beranidlo i s opancéřovaným ještěrem. Ten se kroutil a příšerně u toho řval. Nemohl ale nic dělat, protože jeho postroje byly zatlučeny mohutnými kůly k zemi. Hrůzná podívaná.

Vylezl jsem zpátky na hradby a teď už spolu s ostatními křičel naše nové bojové heslo na nepřítele, který dnes utrpěl značnou porážku.

Pak jsem se otočil zpět na nádvoří pevnosti.

„Tohle, Martine je velitel Čing.“ Představil Hi-tao podsaditého chlapíka, který si mne se zájmem prohlížel. Uklonil se a řekl:

„To bylo na poslední chvíli. Už jsme se loučili se svými životy...Díky.“ Zase se uklonil. Usmál jsem se.

„Není zač, Čingu.“ Taky jsem se uklonil. „Dovolíš, abychom spolu a s Hi-taem a s tebou probrali situaci co dělat?“ Zase jsem se uklonil.

„Ovšem.“ Řekl Čing a zase se uklonil. Znamením nám naznačil, abychom šli za ním. Špitl jsem Hi-taovi:

„Nemůžeš mu nějak naznačit, aby nechal toho klanění, akorát to zdržuje...“ Hi-tao nevěřícně nadzdvihl obočí, ale pak se usmál.

„Ovšem, ale to že se ti klaní a ty jemu, značí, že si vyznáváte vzájemnou úctu.“

„Na to teď není čas, teď musíme jednat!“

Vešli jsme do malé místnosti, která sloužila jako velitelský stan. Za námi šli i další dva chlapíci. Velitel Čing je představil:

„Toto je velitel Kam-sa, velitel druhého opevnění a toto...“ Ukázal na druhého.

„...to je velitel třetího opevnění He-tu. Ještě jednou bych vám chtěl poděkovat, že jste nás zachránili, vaše...akce, byla...neobvyklá...odvážná“ Velitel těžko hledal slova a já tušil, že nebude jednoduché ho přesvědčit na změnu strategie.

„Veliteli Čingu.“ Neuklonil jsem se. „Situace je zoufalá, a v zoufalé situaci je potřeba činit mimořádná opatření.“ Kývnul, že rozumí. Pokračoval jsem.

„Teď jde o čas...Jste tu všichni odsouzeni k smrti!“ Lhal jsem. Hi-taovi se rozšířili zorničky, už chtěl něco říct, ale usadil jsem ho pohledem. „Všichni už na vás zapomněli a nikdo vám nepřijede na pomoc! To je realita.“ Čing a jeho dva podřízení na mne hleděli nechápavými obličejí.

„Hlavní boj se bude bojovat jinde.“ Řekl jsem.

„Jinde? Kde jinde?“ Zeptal se velitel.

„To vám nemohu říct. Vy jste tu jako vějička.“

„Vějička?“ Otázali se všichni tři současně.

„Ano, jako vějička, návnada, jestli jste nerozuměli.“ Odpověděl jsem jim klidně. Z mých slov musela být cítit jistota a nespochybnitelnost.

„Máte povoleno od samotného mistra Fua nakládat s nepřítelem tím nejhorším možným způsobem jaký znáte!“ Hi-tao zamžikal. Já jsem se však pokračoval:

„Máte tu nějaké zajatce?“ Čing zakýval hlavou.

„Fajn. Co dělá nepřítel s našimi zajatci, když jim padne někdo do rukou živý?“ Čing zblednul.

„Ehmm... stahuje je z kůže a pak je narazí na kůl.“

„Dobře. A co děláte s vašimi zajatci vy, Čingu?“

„Jsou zavřeni ve sklepeních, pod námi... Co chcete...Snad nechcete...“

„Chci!“ A bouchnul jsem do stolu. Pak do místnosti vpadnul jeden voják. Uctivě se na mě podíval a při tom dával veliteli hlášení.

„Pane, obsadili jsme zase naše první hradby! A provizorně je opravili. Myslím, že by to chvíli mělo vydržet.“ Velitel se na mě podíval. Usmál jsem se. Sklopil oči a propustil vojáka. Zeptal jsem se:

„Znáte ve svých řadách někoho, kdo by zvládnul funkci kata?“ Jak Čing slyšel to slovo, tak se štítivě zakřivil a rozkřičel se.

„Co si myslíte, moji vojáci nejsou žádní...vrazi! Nic takového!“ Velitel Kam-sa se k němu naklonil a začal mu špitat něco do ucha.

„S tím nechci mít nic společného!“ Zase se rozteklil velitel. „Jestli s tím souhlasí mistr Fua?“

„Souhlasí.“ Řekl jsem rychle, protože Hi-tao už, už chtěl něco říci. Uklonil jsem se mu.

„Dokonce to schvaluje. Prý to bude výchovné.“ Usmál jsem se na Činga.

„Výchovné...? Mistr Fua...výchovné...Mistr Fua?“ Stále opakoval velitel.

„Co jste říkal, veliteli Kam-so?“ Zeptal jsem se vyčouhlého chlapíka, který na mne působil ze všech nejlépe.

„Říkal jsem, že mám tady pár vojáků, kterým zahynuli takovým způsobem kamarádi. Myslím, že by nebyl problém, kdyby...“ Podíval se na Činga, který hleděl do prázdna před sebe. „...dokonce si myslím, že těm hajzlům bysme to měli oplatit. Pane.“ Čing zalapal po dechu.

„S tím já nechci mít nic společného.“ Řekl Čing a zvedl se ze židle. Pak řekl:

„Velení předávám tady Hi-taovi, sám se vzdávám velitelských...“ Všichni povstali. „...závazků a budu bojovat na druhém opevnění.“ Naposledy se rozhlédl, na mně svůj pohled nechal o malinko dýl... pak odešel.

„Veliteli Kam-so, připravte nějaké zajatce, abychom jim předvedli něco, až na nás zase vyrazí.“ Řekl jsem vyššímu z velitelů, druhý velitel, He-tu se jenom potil a celou dobu byl zticha. Kam-so pohlédl na Hi-taa, ten jenom neznatelně kývl a otočil se.

„Myslím, pánové, že už toho bylo řečeno dost. Je čas vydat se na hradby.“ Řekl jsem a všichni jsme se vydali z místnosti ven. Bylo tam docela horko...

Když jsme vylezli zase na opevnění, naskytl se nám pohled na tisíce obléhatelů. Většinou to byly kopytnatci, trochu stranou od nich byli lidé. Otroci. V ležení jsem zahlédl i jednoho Baldura. Pak tam bylo dost Kmourů, kteří sháněli pro kopytnatce potravu. Hi-tao poznamenal, že spíš parazitují na systému.

„Nemůžeme je nějak využít?“ Zeptal jsem se.

„Těžko, jsou příliš nespolehliví, nedají se...ovládat.“ Odpověděl, mě však se už v hlavě honilo, jak porazit tuto armádu, která se zjevně porazit nedala. Vzpomněl jsem si na otce. To, že se nám sem podařilo dostat a že jsme jim pěkně zatopili, bylo způsobeno pouze tím, že byli překvapeni našimi činy. Chceme-li dál přežít, musíme, musíme...“

„Hi-tao?“ Zvolal jsem do davu na nádvoří pevnosti.

„Tady jsem.“ Volal na mne mnich, který stál u vozíku s raněnými. Najednou se ozval šílený ryk a jekot. Jakoby se na nás valily tisíce balvanů, ozývalo se hromové dunění. Země se třásla pod kopyty útočníků. Vykoukl jsem mezerou mezi hradbami a za žádnou cenu bych nechtěl bránit první hradby. Pak to přišlo. První útočník se odrazil a skočil plnou silou do hradeb. Jeden za druhým dopadali kopytnatci do stále stejného místa. Nic s tím nešlo dělat. Provizorně opravené hradby se začaly opět hýbat. Naši lučištníci pouštěli na kopytnatce jeden šíp za druhým, ale marná byla jejich snaha. Každý z těch tvorů měl pevné brnění a jen šťastná trefa do krku nebo do oka ho mohla trvale vyřadit.

Pak tu byli další útočníci, které jsem dosud nespatriil a myslím, že jsem nebyl sám. Byli to podivní malí hbití lidé s vodnatým tělem, v ruce dva dlouhé nože. Skákali do neuvěřitelných výšek a s noži, jako opory šplhali po hradbách nahoru. Bylo jich stovky...

„Hi-tao!“ Křičel jsem všude kolem a běhal po pevnosti. Mnicha, ale nikde nebylo vidět. Pak jsem uviděl Carlose, jak žere nějakému mrtvému vojákovu nohu, tak jsem ho rychle odklidil stranou a přivázal řetězem (který by už neměl překousnout)

ke zdi. Nedůvěřivě se na mne podíval. Sundal jsem mu ze zad můj batůžek a odkurtoval pušku. Byla zabalená v igelitu a hadrech a zdálo se že byla v dobrém stavu. Rychle jsem ji popadnul, spolu s dvěma krabičkami patron a čtyřmi zásobníky.

Běžel jsem zpátky na hradby, první opevnění bylo v troskách a jen ojedinělé zbytky obran na nich doposud odolávaly. Těm už nikdo nepomůže.

Soustředil jsem se na druhé hradby.

Namířil jsem svou zbraň na kopytnatce, kteří obsadili východní část hradeb a probíjeli se kupředu.

Cvak. Znamý zvuk úderníku a zaražený obličej útočníka, to byl první můj vjem. „Funguje!“

Pak jsem si bral další na mušku, ne vždy se mi podařilo trefit do černého, ale z východního úseku jsem kopytnatce dostal. Naši vojáci jen kroutili nechápavě hlavami, nevěda, odkud jim přišla pomoc. Na malorážce jsem měl totiž stále namontován tlumič. Zbraň je s ním mnohem přesnější, protože tlumič prodlužuje hlaveň. Vzpomněl jsem si na tátového Manlichera a stýskalo se mi. Nebyl by špatný ani ten náš kulomet, co jsme měli v....

„Hi-tao, Hi-tao!“ Křičel jsem po okolí.

„Pane, Hi-tao je v nemocnici, stará se o raněné.“ Řekl mi jeden z vojáků, který právě běžel obvázan z marodky.

„Pojď sem. Budeš mi nabíjet!“ Zakýval hlavou a rozhlížel se kolem.

„Kam koukáš!? Tady máš, cpi do toho tyhle náboje.“ Okřikl jsem vojáka a předvedl mu jak se nabíjí zásobník do malorážky.

„Ale pane s tím nikoho nemůžete zabít...to, to je moc malé...“ Namítnul. Usmál jsem se. Trochu mu zatrnulo.

„Podívej. Vidíš toho prevíta, jak se drápe na hradby? Ten vlevo, s tou červenou kožešinou.“ Zakýval hlavou.

„To je kožešina samotného Ugura, musí to být vynikající válečník, aby zabil Ugura, pane.“

„Hovno! Koukej!“

Namířil jsem na „Ugura“ a posadil mu jí mezi oči. „Ugur“ se zvrátil z hradeb a vzal s sebou několik dalších kolegů. Mému nabíječi se doširoka otevřela pusa.

„Pane?!“ Vypravil ze sebe.

„Nabíjej a nečum! Musíme pohnout. Táhle zase prolomili hradby. Dělej!“ Okřikl jsem ho a začal lovit mezi útočníky „Ugury“. Malorážka měla za tu hodinu žně jak nikdy, musel jsem se vrátit dokonce pro další dvě krabičky a střílel jenom tehdy pokavaď jsem si byl naprosto jistý. Na kontě jsem měl přes sto osmdesát kopytnatců, z toho asi deset „Ugurů“. „Vodnatce“, tak jsem překřtil, ty nahatý chlapíky, kteří se svižně šplhali po hradbách, jsem nestřílel. Nechával jsem je vojákům, byli snadný terč a laciný úlovek.

Po hodině bojů se útočníci stáhli zase k lesíku. Voják všude roztroubil, co jsem dokázal s malorážkou a že on mi pomáhal. Nikdo tomu nechtěl věřit, že taková divná věc, má takovou sílu, ale stačilo ukázat na hlavu Baldura a už mi všichni věřili.

Rozkázal jsem jim, ať urychleně opraví zbytek hradeb a ať neobsazují první opevnění. Pak jsem vyhledal Hi-taa.

„Mám na tebe velikou prosbu, Hi-tao.“ Začal jsem. Udiveně se na mne obrátil.

„Dokážeš... dokážeš mě odsud dostat na jiné místo?“ Hi-tao mi pohlédl do očí, v jeho pohledu bylo něco...něco...

„Chápu.“ Sklopil zrak, pak povídá:

„Nemáme šanci vid'?“ Zakroutil jsem hlavou. Zase pokýval hlavou.

„Máš pravdu, už tak si nám pomohl dost...“ Už jsem věděl, co měl v těch očích. Stesk.

„Ale...“ Začal jsem.

„Nemusíš nic říkat, není to tvoje věc, vím a...“

„Poslouchej mě, já vám chci pomoc, ale k tomu potřebuju tebe! Rozumíš?!“

Nechápavě se na mne podíval. Řekl jsem:

„S tímhle...“ Ukázal jsem na Winchestrovku. „... moc dlouho nevydržíme, mám jenom pár nábojů. A pak...“ Nedokončil jsem.

„Musím se odsud dostat do Švédska, do jednoho zbrojního skladu. Tam naložit pár věcí a s nimi se vrátit zpátky. Chápeš? Zvládneš to?“ Hi-tao se rozzářil jak sluníčko. Pak povídá:

„Dokážu, ale nebude to snadné, přijdu o...ale to snad...“

„O co přijdeš?“ Nervózně jsem se zeptal.

„Ale.“ Mávnul rukou. „Pojď, musíme o tom zpravit velitele Kam-su.“ Došli jsme za velitelem a tam mu Hi-tao všechno řekl. Velitel povídá:

„Ale pospěšte si prosím.“

„Nebojte veliteli, vy byste mohli zatím napíchnout pár zajatců na kůly, aby se sem ostatní moc nehrnuli. Když jim u toho budete pálit trochu chodidla, tak to taky nebude na škodu. Myslím, že pár lidí má na ty hajzly dole pifku.“ Kam-sa, se na mne usmál a vykřikl na pár svých lidí ať přinesou zajatce. Nebyl to vřelý úsměv. My jsme s Hi-taem odešli do jedné místnosti v pevnosti, aby se Hi-tao mohl plně a v klidu soustředit na přenos. Ukázal jsem mu na které místo se chci dostat, naštěstí pořád jsem měl u sebe tu podrobnou mapu celé Skandinávie. Hi-tao se koukl na danou oblast a soustředil se na ní. Pak povídá:

Pamatuj si, že každá minuta strávená mimo tuhle místnost, znamená jednu hodinu pro obránce. Proto spěchej!“ Kývnul jsem, že rozumím.

Sedli jsme si na podlahu, nohy do tureckého sedu, jako tenkrát v La-ka. Zavřeli jsme oči a Hi-tao začal odrecitovávat nějaká slova, pak svůj hlas zvyšoval a zvyšoval. Nakonec celým pokojem otřásal vítr a hrozný hluk. Ten s námi házel ze strany na stranu. Z boku jsem slyšel křik racků. Otevřel jsem oči. Pluli jsme na takové zvláštní šedivé hmotě volným prostorem. Pod námi bylo pobřeží.

„Támhle je Umea!“ Vykřikl jsem.

„Jseš skvělej!“ Chtěl jsem mu dát pusu, ale on dál nepřítomně civěl před sebe.

Začali jsme se otáčet nad pevninu. Šlo to docela rychle. Hi-tao měl v ruce mojí mapu a nad daným místem držel palec. Viděl jsem svrchu jak je Umea očouzená a dokonce jsem zahlédl i ten most, kde jsem se ukrýval v těch zelených lampách...

„Jak je to dávno...“ Vzdychnul jsem. Hi-tao nabral směr severozápad a letěli jsme velkou rychlostí. Z Hi-taa se řinul pot, přestože tu panovala dost zima...

Pod sebou jsem viděl zkázu, co napáchala ta větrná spoušť těsně po mém narození. To už se otec nikam nedostal. Sice měl v plánu se pro pár věcí k vojákům vrátit... Pak jsem zahlédl ten vojenský prostor. Nikdy jsem tam nebyl, ale poznal jsem ho podle veliké betonové plochy, kde vojáci cvičili pochodování. Otec tomu říkal

„buzerák“. Takové divné slovo. Řekl jsem Hi-taovi aby opatrně přistával a navigoval ho kam přesně dosednout.

Seskočil jsem na zem a běžel k prvnímu baráku. Byl zamčený a zámek nebyl porušen. Proto jsem se vydal jinam, dobře jsem věděl, že čas pracuje proti nám. Další dveře byly taky zamčené, tak jsem zámek prostě utrhнул a vletěl dovnitř. Ukázalo se že to je nějaký výstrojný sklad. Namátkou jsem popadnul jedny boty, zhruba mé velikosti, protože ty moje se už zase rozpadaly. Ukrajinci zřejmě nešili kvalitní boty. Zabouchl jsem za sebou dveře a „mastil“ jinam. Konečně jsem objevil to co jsem hledal.

Stál uprostřed místnosti.

Plamenomet.

Nejdřív jsem si myslel že to je nějaké dělo, protože to mělo takovou divnou hlaveň, ale podle nádrží vedle mi to došlo, že to nic normálního nebude. Zbraň byla složená a připravená na cestu, to musel dávat dohromady otec. Zahlídl jsem i otcovi poznámky na stole, bylo na nich napsáno:

Miny

Granáty

Náboje!!!! Nezapomenout!!!

Pastu na zuby+vložky do bot

Pro mrňouse nějakou hračku (vojenskou)

Konzervy!!!!!!!!!!

Dojetím jsem se nad tím rozbrečel.

Typický otec, ve všem měl chaos. Jak rád bych chtěl, aby zase přišli zpátky a pomohli mi. Hlavně máma, táta samozřejmě taky...

Musel jsem ale dál. Plamenomet jsem popadnul oběma rukama (měl slabejch osmdesát kilo) a vyrazil k Hi-taovi. Když jsem k němu doběhl, tak jsem se zděsil. Hi-tao, byl starší tak o dvacet roků.

„Ty vole!“ Uklouzlo mi. „A já blbec se tam dojímám.“ Neměl jsem ještě žádné náboje. Tryskem (až se za mnou zvedl prach) jsem utíkal nazpátek a popadnul lahve s hořlavinou, navrch bedničku granátů a padal jsem za zpátky. Věci jsem hodil do toho šedivého oblaku a řekl k Hi-taovi.

„Dobrý! Můžem zpátky!“ Nic se však nedělo. Úplně jsem se opotil

„Hi-tao! Můžem zpátky, už mám všechno co potřebujem!!!“ Křičel jsem. Něco slabě mumlal, ale nerozuměl jsem mu. Nevěděl jsem jestli to není moc těžký, ale každý náboj byl potřeba.

Zavřel jsem oči a usedl vedle něho do tureckého sedu. Soustředil jsem se, jak nejvíc to šlo na jeho mysl. Pak ke mně někdo slabě volal:

„Mapu...mapu“ Nerozuměl jsem. A pak: „Pryč, pryč.“ Pochopil jsem, rychle jsem otevřel oči, málem mě to zabilo. (Dopřavdy) Takový útěk z hypnózy ještě nikdo nezažil. Vyškubl jsem Hi-taovi z rukou mapu a zase zavřel oči a soustředil se.

Nejprve se nic nedělo, ale pak mě obklopil ten stejný pocit, jako tenkrát v La-ka a už jsme „startovali“. Kolem nás zase foukal vítr a najednou se vše uklidnilo. Pomalu jsem otevřel oči. Hi-tao ležel s očima zvrácenýma v zad a byl k nepoznání. Stal se z něj stařec...nemohoucí stařec. Byl úplně seschlý. Vyřítel jsem se z místnosti.

„Doktora! Doktora!“ Křičel jsem po chodbách, překvapila mě tma která tu panovala. Asi jsme se vrátili za delší dobu než jsem čekal.

„Bože, kdy ten den skončí!“ Uvědomil jsem si, že za jediný den se toho tolik událo. Nejdřív ten Baldur, pak cesta do pevnosti, na to odrazit dva útoky a pak ještě výlet do Švédska a zpátky! Hrůza.

Na hradbách bylo napícháno asi třicet kopytnatců, byl to děsivý pohled. Polovina ještě kopala nohama.

Zaběhl jsem do naší provizorní nemocnice. Bylo tam plno...

„Doktora! Mistr Hi-tao potřebuje pomoc! Jeden starý pán v zelené tóze, který zrovna amputoval nohu jednomu svíječícímu se vojákovvi vstal. Pohlédl na mne a řekl jednomu vojákovvi co držel nebožáka na posteli:

„Dodělej to.“ Ten jenom zalapal po dechu a něco zakoktal.

„Když můžeš nohy sekat, tak jednu odřízneš!“

Spěchali jsme za Hi-taem. Cestou jsem doktorovi vysvětlil co se stalo. Kýval hlavou a pak povídá, že neví jestli bude umět pomoci, protože není příliš vzdělán v magii. Vešli jsme dovnitř. Hi-tao ležel tam, kde jsem ho nechal. Byl opřený zády o lavici a nepravidelně dýchal. Mužik, když ho viděl mě pravil:

„Pošli pro otce Janga, je to místní kuchař, ten se v těchto věcech vyzná nejlépe.“

„Kuchař?“ Stařík mi dal pohlavek a pravil:

„Dělej, tady jde o minuty.“ Zase jsem běhal po pevnosti a řval do noci jméno otce Janga. Nakonec mi jeden voják poradil, že „otec“ Jang bude někde, jak on pravil „vykropen“ pod stolem. Tušil jsem co znamená slovo vykropen a neměl jsem z něj dobrý pocit.

Otce Janga, jsem skutečně našel (pod židlemi) v kuchyni. Tu jsem prohledal sice jako první, ale nikdy bych nepředpokládal, že otec Jang bude ten opilec co se válel na zemi. Nakonec jsem se dozvěděl, že právě on napichoval všechny ty kopytnatce a v pití hledal útěchu.

Nešetrně jsem ho vzbudil. Popadnul jsem ho za kůži na břicho a běžel s ním k Hi-taovi. Řval jak pavián, ale nepustil jsem ho. Vojáci se začali shlukovat. Když se otec Jang probral, stručně jsem mu vylíčil co se stalo. U Hi-taa byly už oba velitelé hradeb a hlasitě diskutovali nad plamenometem. Nechal jsem otce Janga pracovat a věci nechal vynosit na nádvoří, všichni je bázně okukovali. Tušili, (velmi dobře) že se v nich ukrývá veliká síla.

Za chvíli přišli i oba velitelé.

„Pánové mám k vám prosbu.“ Spustil jsem.

„Co si jen budete přát.“ Řekl He-tu.

„Potřebuji, aby vaši vojáci urychleně vybudovali padesát metrů od prvního opevnění dva metry hlubokou díru. Musí být široká tři metry.“ Oba příkyvovali, už byli na neobvyklé rozkazy zvyklí.

„A potřebuji to co nejdřív!“ Zase zakývali. Kam-sa začal vydávat jeden rozkaz za druhým a ani He-tu nezůstával pozadu.

Z opevnění se pod rouškou tmy vydalo asi deset kopáčů a za absolutního ticha hloubili pro mě to co jsem jim nadiktoval.

Mezitím jsem snesl plamenomet a tlakové lahve s hořlavinou dolů před hradby. S tím nechtěl mít nikdo nic společného. Ani Kam-sa, který z nich byl asi nejstatečnější, nechtěl jít sám s těmi věcmi po tmě. Když jsem mu nabídnul, že ponese jenom granáty, tak se vymluvil, že musí řešit něco neodkladného.

Zůstalo to zase na mě. Plamenomet byl ale v dost žalostném stavu, tak jsem ho musel nejdřív promazat máslem. Nic lepšího zde neměli. Na WD-40 by bylo zbytečné se ptát. Jeden voják mě upozornil, že v táboře nepřítele se děje něco neobvyklého. Když jsem se pozorně podíval tmou do jejich tábora, tak mě vstaly vlasy hrůzou. Nepříteli přišly posily.

Mazal jsem za hradby a nevybíravými způsoby začal pohánět vojáky k činnosti. V rychlosti jsem hodil plamenomet do díry, přikázal dvěma vojákům, ať před dírou navršej val z hlíny. Pak jsem se začal urychleně napojovat nádoby s hořlavinou. Chtělo by to někde odzkoušet, ale nebyl čas.

Bylo to na infarkt. Za tu noc jsem o pár roků zestárl, ne tak jako chudák Hi-tao, ale i tak jsem byl zase unavený. Byl jsem ale připraven, žhavým uhlíkem jsem zapálil věčný oheň pod hlavní.

Potřeboval jsem si na chvíli odpočinout, ale nebylo kdy. Když vojáci konečně vypadli, dal jsem ještě poslední rozkaz oběma velitelům.

„Střílet až budou deset metrů před mojí linií, jinak vás stihne hrozný trest!“

Zahrozil jsem jim. Chtěl jsem, aby se nepřítel co nejdříve na mne natlačil a nemohl couvnout. Pak jsem dodal:

„Všichni, opakují všichni obránci co budou moc chodit, tak se nachystají hned za druhým opevněním. Kromě lučištníků! Ty budou hlídat, kdyby se někdo dostal blíž než těch povolených deset metrů! Jasně?“

„Jasně!“ Zvolali oba.

„Fajn. Budu potřebovat pomocníka.“ Oba se snažili koukat jinam, jen né na mne. Pochopil jsem.

„Někoho, kdo je pokud možno slepý, nebo má zafačované oči. Jo a kdyby byl i hluchej, to by bylo taky dobrý.“ He-tu se ozval:

„Vím o jednom takovém vojákovi, oči má zavázané, protože dostal od kopytnatce do hlavy, zrak sice poškozen nemá, ale skrze obvazy nic nevidí.“

„Přivést. Rychle!“ He-tu se rozběhl k pevnosti a já zůstal sám s velitelem druhého opevnění. Zeptal se:

„Proč nám pomáháte?“

„Protože se potřebuji něco dozvědět a vy jste jeden z klíčů. Víš, Kam-so, ty žiješ v jiném světě než já, ale oba čelíme v podstatě stejnému nepříteli.“ Velitel pokýval hlavou, asi mu má odpověď stačila, dál už jsme mlčeli. Za chvíli přiběhl He-tu, který za sebou vlácel maroda. Byl nejvyšší čas, protože nepřítel se pohnul směrem k nám.

Začalo svítat. Rozloučil jsem se s oběma veliteli a zopakoval jim poslední rozkaz. Nepřítel se zastavil asi kilometr od našeho stanoviště. Byl jsem přesně ve prostřed jeho případného útoku.

„Jak se jmenuješ?“ Zeptal jsem se chlapa, který stál v díře a držel se za plamenomet.

„Cu-su.“

„To tu všichni máte taková divná jména?“ Marod se na mě nechápavě otočil.

„No nic ve zlým kamaráde.“ Povídám mu. „Tohle...“ Podal jsem mu zmačkaný mech. „...to si nacpi do uší, tady kamarád dělá trochu bordel, tak ať neohluchneš.“ Natáhnul se pro mech a zeptal se:

„Proč jsme tady?“ Udivilo mě to, asi mu nikdo nechtěl nic říct.

„Uděláme tvojím kamarádům představením a trochu vyděsíme ty lotry co tě kopli do hlavy.“ Podle toho jak kýval hlavou, tak se mu to docela zamlouvalo.

„Dávej pozor.“ Povídám mu. „Šáhni sem.“ Dal jsem mu ruce na ventily. „S tímhle budeš točit, jak ti řeknu, jasné?“

„Co to...na co to je?“ Chtěl vědět Cu-su.

„To bys nepochopil, ale kamarádům se to bude líbit. Když to nezkurvíš, tak budeš slavnej.“ Povzbudil jsem ho. „Chceš bejt slavnej?“ Zeptal jsem se.

„Ano.“

Naivka. Bude rád, když to přežije...

Vedle plamenometu jsem si připravil čezetu a náhradní zásobníky. Nepřítel už stál dobrou půl hodinu před námi a připravoval se k rozhodujícímu úderu. Byly jich tisíce.

Nás taky. Pohledem jsem zkontroloval naše stanoviště.

Hleděl jsem na ně a hladil si přívěšek od matky.

„Kéž bys byla tady...“ Mladík přes špunty nic neslyšel, jen držel ty ventily. To čekání se mi nelíbilo.

Najednou se země pohnula. Úplně jsem cítil jak jí ta masa rozhýbala, bylo to jako bysme stáli na nějaké bažině. Sklopili se přední desky, které kryly hrot útoku. Tušil jsem tam nějakou sviňárnu.

Nemýlil jsem se.

Byli to obří tvorové podobní nosorožcům, akorát že mnohem větší. Na výšku měly asi šest metrů a zezdola se na ně nekoukalo zrovna nejlépe... Naštěstí jich nebylo moc, asi deset... Rozhodl jsem se, že se na ně nebudu extra zaměřovat, ty až propukne chaos, tak způsobí ve svých řadách víc škody.

Pak se ozval šílený jekot. Řev, až mi z toho zalehly uši. Na shánění špuntů nebyl čas. Nepřítel se hrnul proti nám.

Bylo jich víc než „nás“. Natáhnul jsem čezetu. Řady nepřátel se nasměrovaly do hrotu, na čele běželi „nosorožci“ a za nimi s řevem další. Zhlédl jsem i několik Baldurů... asi dvacet...

„Do prdele!“ Vzpomněl jsem si na Mikkův Leopard, to by bylo něco! Naládoval bych tříštivým a laserem určil vzdálenost. Pak bych vyrazil směrem k nepříteli, stačilo by jenom jezdit mezi nima. Z marných úvah mě vyrušil můj pomocník.

„Proč se ta země chvěje, pane?“ Zeptal se.

„Neboj, to nic není, to hlavní teprve přijde. Seš připraven?“ Zakřičel jsem na něj. Zakýval hlavou.

„Výborně, až ti poklepu na rameno, tak budeš opatrně otáčet, tady s těmi kohouty. A opatrně a v klidu! Kdyby se ti něco zdálo, jako že to je nebezpečný, tak se neboj, je to jenom neobvyklý, ale né nebezpečný. Chlapi na hradbách se na tebe koukaj, tak je nesmíš zklamat! Prý seš moc dobrej bojovník, tak si to nepokaz.“ Křičel jsem ještě na něj, zdálo se mi, že se z pod toho šátku na mne usmívá. V tu chvíli byl jediný, kdo měl veselou náladu. Nechápal jsem co mu He-tu nalhal.

Nepřítel byl vzdálený asi dvě stě metrů a skupinka „nosorožců“ se nepřijemně utrhla.

„Budu to muset spustit asi dřív.“ Prohodil jsem jen tak pro sebe.

Neuvěřitelný byl pohled na Baldury, byl kolem nich ostrůvek, kde nikdo neběžel, ale i tak se stalo, že Baldur, občas někoho napíchnul nedočkavostí na kosu.

Nešťastník byl pak vyhozen dozadu, kde ho ostatní rozdupali na kaši.

Sto metrů. Zem se chvěla jak při zemětřesení.

Naklonil jsem se k mladíkovi a křikl.

„Za chvíli to přijde, to bude švanda. Chachacha.“ Ale do smíchu mi nebylo. Cu-su se ale usmíval na celé kolo.

Padesát metrů.

Poklepal jsem mu na rameno. A zmáčkl spoušť.

Cu-su otočil ventily.

Nastal masakr.

Ne, masakr ne, ale apokalypsa.

Přes ten hluk nebyl plamenomet vůbec slyšet, ale dělal v řadách nepřátel nepředstavitelnou spoušť. „Nosorožce“ sežehl na čoudící škvarek, přes který ostatní proběhli. Kdo zakopl, byl ušlapán, řady ale stále držely. Dostřel plamenu byl asi osmdesát metrů, předemnou se rozpoutalo ohnivé peklo, do kterého se tlačili další a další útočníci. Zadní řady setrvačností tlačili na ty přední a ty se zase snažily utéct...

Byla to jatka.

Když jsem zlikvidoval útočné jádro, tak jsem to bral zleva doprava a zprava doleva. Z hořících těl šel neuvěřitelný smrad.

Cu-su se ksichtil a kýchal. Byl rád, že mi může pomáhat, já nebejt mých zbystřených smyslů, tak bych celou věc neustál. Pořád se na nás tlačili. Jednoho Baldura jsem viděl jak se plazí po rukou k nám, ale nemohl jsem nic dělat, protože levá strana byla poněkud „zanedbaná“.

Pak mi zase za hradbou těl zmizel, ale nakonec se objevil asi osm metrů před okopem. Plazil se fakt rychle, na to že přišel o zbytek těla.

Najednou mi chladivý stín přešel přes záda a krk. Asi padesát šípů se zabodlo do Baldurova těla. Přišpendlilo ho to právě včas, protože se mi „srala“ zase pro změnu pravá strana. Tam už útočníci pomalu sahalo na hradby. Tři vteřiny stačily, aby z nich nic nezbylo. Hradby ale žářem začaly doutnat. Levá strana se pod předchozí „péči“ už nevzchopila a já drtil zase jádro, kde zbylo nejvíc kopytnatců. Přestože jsme byli na kopečku, tak už jsem přes mrtvolu nic neviděl.

Přestal jsem pálit, z hlavně se kouřilo, vytáhl jsem plamenomet z díry a rychle si našel místo na hromadě z kopytnatců, byli zajímavě složení a měli spečená těla.

„Siamská paterčata...“ Usmál jsem se.

„A teď opatrně!“ Křiknul jsem na mého nabíječe. V lahvích toho už asi moc nezůstalo, pořád bylo ale do čeho „šít“. Pak se nepřítel dal konečně na ústup.

„Tak to bylo o fous...“

Z opevnění se s řevem vrhnuli vojáci, kámen mi spadl ze srdce. Musela to být větší rána, než u toho mostu v Umee...

Vojáci se kolem mě přehnali jak voda a vrhali se na ustupující jednotky nepřítele.

Otřel jsem si čelo.

„Dokázali jsme to!“ Povídám Cu-soovi. Ten se usmíval od ucha k uchu. Padnul mi kolem krku.

„Budu slavný? Že budu slavný?!“ Ptal se.

Najednou se ozvalo takové švihnutí, jako úder bleskem. V táboře nepřítele jsem něco zahlédl, ale nebyl jsem si jistej... Pot ze mě lil a horko spolu s únavou... byl jsem hrozně vyčerpaný.

Vojáci se dali na útěk.

„Co, co?“ Děs v očích vojáků byl jasný, nic neskončilo. Někteří bezhlavě pádili do pevnosti, jiní pryč do lesů a na skály za pevností.

Nebylo se čemu divit.

Mířil k nám samotný ďábel.

Vypadal jak Baldur, ale dvakrát tak větší, dělal rychlé kroky a nemilosrdně drtil to co mu přišlo pod „kosu“. Nezájímalo ho, jestli patří k nim, nebo k nám. Živil se smrtí.

„Mámí!“ Vyklouzlo mi.

„Já nechtěl...“ Naštěstí jsem mluvil česky a Cu-su mi nerozuměl. Zemřít jako zbabělec... Ale co pak se dalo jinak?

Ďábel se rychle blížil.

Mířil ke mně.

Pak mě napadla spásná myšlenka.

„Naposled mi ještě pomůžeš, Cu-su, vid’?“ V mém hlase, musely být znát obavy, protože se Cu-su zeptal:

„Děje se něco?“ Ptal se. Ignoroval jsem ho. Otočil jsem na ďábla hlaveň a chtěl vystřelit. Nešlo to. Prostě jsem nemohl ohnout ukazováček. Ďábel se zastavil asi dvacet metrů ode mne. Byl strašný, mnohem horší než Baldur. Jeho ohydná tvář vykukovala zpod černé kápě. Pod černým pláštěm měl impozantní brnění, z nějakého černého kovu.

„Za tohle budeš navěky trpět!“ Ukázal na mne ošklivou pařátou. Jeho prsty, byly dlouhé jak moje paže.

„Cu-su.“ Volal jsem svého pomocníka. Ten však kroutil hlavou ze strany na stranu, nevěda co se děje.

„Cu-su!“ Zakřičel jsem.

„Co sis dovolil, za to celý tvůj lid strašlivě zaplatí!“ Cítil jsem, jak mi rychle ubývají síly, už mu nebudu moc dlouho vzdorovat.

„Cu-su!!! Podej mi ruku.“ Zařval jsem na pomocníka.

„Co se děje, to to ještě neskončilo?“ Zeptal se naivně. Ale ruku mi podal.

„Dokonce si zneužil proti mně slepce, to je vrchol!!!“ Zahřměl až se zem otrásala.

„Já nejsem žádný slepec! Hovado!“ Utrhl se na ďábla Cu-su, pak vyndal špunty a nadzvedl si šátek který mu kryl oči. Já jsem na nic nečekal, popadnul jsem jeho pravou ruku a zmáčknul spoušť. Přepad jsem na plamenomet a držel směr. Ruku jsem nepustil.

Směr jsem držel.

Švédové dělají dobré zbraně.

Chlapíka (teď už mu můžu tak říkat) to nadzdvihlo a zapálilo jak pochodně. Chvilí sebou házel na zemi a mlátil do všeho kolem, ale to brzo skončilo.

Cu-su omdlel a já se vedle něho zhroutil na zem.

Nevím jak dlouho jsem tam takhle ležel, vím jenom že když mě našli, byla už zase tma. Vedle mě seděl Cu-su a drkotal zubama. Celý se třásl. V očích měl výčitku, musel jsem se obrátit jinam.

„Pane, pane!“ Volal chlapík co mě ošetřoval. „Tady!“

Přiběhl He-tu.

„Jak je na tom?“ Ptal se doktora.

„Bude dobřej, pane.“ Odpověděl.

He-tu si ke mně klekl. Kolem nás se shromáždili ostatní.

„Prosíme tě za prominutí, ó velký!“ Klaněl se mi k nohám velitel.

„Co blbnete?!“

„Utekli...jsme a nechali tě...napospas....Balgarovi.“ Otočil se k nedalekému škvarku ďábla.

„Jakýkoliv trest by byl malý. Ale snažně tě prosím...ušetři mé vojáky. Za všechno můžu já!“ Plazil se u mých nohou a já nechápal co tím myslí.

„Udělal jste jedinou správnou věc, co jste udělat mohli. Zdrhli jste. Neměli byste proti tomu hovadu šanci.“ He-tu, když slyšel, jak jsem nazval Balgara, polknul. Začal se ještě víc potit.

A...ano, pane. Jak...myslíš.“ Koktal velitel.

Postavil jsem se a přehlídl vojáky, co stáli kolem. Bylo jich asi dvě stě.

„Jak je na tom Hi-tao?“ Zeptal jsem se. He-tu jenom zakroutil hlavou a zavřel oči. Sevřel jsem pěsti. Obrátil jsem se na doktora.

„Jak je mu?“ A ukázal jsem na Cu-sua.

„Má těžký šok.“ Odpověděl doktor.

„Hmm. To nebude jedinej.“ Poznamenal jsem. Došel jsem k Cu-suovi a klekl si k němu.

„Cu-su, vzchop se! Říkal jsem ti, že to bude švanda, né?“ Cloumal jsem s ním, ale on jen drkotal zuby a třásl se na celém těle. Kousek dál jsem uviděl kýbl plný vody. Vzal jsem ho a vylil na Cu-sua.

„Pf, pfr,cu fr,“ Kuckal ze sebe vodu.

„Tak už je lepší? Teď jsi hrdina a nikdo z tvých kamarádů nesmí vidět, že jsi vylekaný! Nesmíš před nimi ztratit tvář!“ Trochu to zabralo, ale i tak se Cu-suovi klepala kolena.

„Chod', musíš chodit! A nezapomeň, ostatní se na tebe dívají!“ Napomenul jsem ho ještě.

„Tohle je pravý hrdina!“ Zvolal jsem a ukázal na Cu-sua.

„To jehou rukou byl zabit Ďábel! Vše zachránil na poslední chvíli, když mě Ďábel znehybnil!“ Oslavte svého hrdinu!“ Zvolal jsem a dav začal vykřikovat jeho jméno. Cu-su se na mne nechápavě obrátil, ale to už ho ostatní vzali mezi sebe a začali ho vyhazovat do vzduchu. Skandoval jsem s nima jeho jméno, pak jsem se odebral k He-tuovi. Zeptal jsem se:

„Nikde nevidím velitele druhého opevnění...“

„Zabil ho Balgar, otec Baldurů.“ Smutně poznamenal He-tu. Pak jsem se ještě zeptal:

„Nechal si postavit nějaké strážce? Nerad bych byl zase překvapen.“

„Samozřejmě, ale neměj obavy, ti...“ A ukázal na mrtvolky kolem „...se už nevrátí! Vyhráli jsme!“ A zářivě se na mne usmál.

XXXXXX

Oslavy trvaly dlouho do noci. Cu-su byl jejich hlavní hvězdou, vyprávěl, jak jsme kosili nepřítel a jak to bylo strašlivě nebezpečný. Pořád a pořád po něm chtěli, aby jim to vyprávěl a on s každým kolem zveličoval co se stalo a celé to nafukoval do obřích rozměrů. Bylo to nepochopitelné, jak on, který naprosto nic neviděl a o ničem nevěděl, mohl takhle blbnout. Ostatní mu to jak se patří žrali a už nikdo si nevzpomněl, že měl na hlavě kupu obvazů. Tu teďka sundal a všem ukazoval, že ta

boule na hlavě je od samotného Balgara. Několik mu to s vážnou tváří dosvědčovalo...

Odebral jsem se za svítání zpátky za hradby, vylovil z díry svojí čezetu, která tam doposavad ležela. Našel jsem i bedničku s granáty a když jsem ji otevřel, tak jsem zjistil, že se nejedná o granáty, ale o náboje do malorážky a do čezety. Měl jsem ještě větší radost než Cu-su. Původně jsem jim chtěl svojí pušku nechat jako jakýsi dar, protože už jsem do ní neměl skoro žádné náboje. Ale po nálezů jsem si to zase rozmyslel. Bedýnka obsahoval asi šest set nábojů + tři sta do pistole. Místo pušky jsem jim dal plamenomet. Tady se nic neobejde bez obřadnosti. Klaněli se k němu jak k novému božstvu a jejich hlavní kněz mi slíbil, že mu nechá postavit velký chrám... Pochybuji, že by nějaká zbraň měla někdy svůj vlastní chrám.

I tento den byl ve znamení velikých oslav a radování, zúčastnili se ho všichni, až na deset vojáků, kteří měli tu smůlu, že museli hlídat. Bylo to minimum, víc He-tu nebyl schopen postavit, protože všichni se chtěli zpít do němoty. Nejvíc Cu-su.

XXXXX

Další den jsme se vypravili do lesa a porazili mnoho stromů. Bylo nutné se zbavit mrtvol, protože by jinak hrozily nemoci. Mrtvých bylo asi osm až devět tisíc. Museli jsme je přetahat dál od pevnosti, jinak by se mohl plamen rozšířit až tam. Všichni byli znaveni po nedávné pitce, ale honili jsme je s He-tuem karabáčem, jak rasi. Včetně Cu-sua, ze kterého se stával pěkně líný chlapík, osobně jsem si ho vzal na starost a dával mu do těla. Křičel jsem na něj, že ne chlastem, ale dřinou, se z něj stane správný hrdina. K polednímu to konečně pochopil, nebo už nechtěl dostat další přes záda....

Těla jsme prokládali celými stromy, důležité bylo, aby oheň měl dostatek kyslíku a těla pořádně shořela. Celý týden nám trvalo, než jsme měli hranici připravenou. Ke konci to už nebyla žádná legrace, brát do rukou rozkládající se mrtvolky. Byl z toho takový smrad, že jeden z vojáků řekl:

„Měli jsme raději postavit novou pevnost, daleko odsud, než v tomhle smradu...“
Ale He-tu, ho přiměl pracovat. Získal si u vojáků veliký respekt a já jsem ho v tom plně podporoval. Až doposud byl přístup velitelů k vojákům příliš otcovský a to nebývá dobré.

Třetí den po bitvě k nám přijel samotný mistr Fua, když viděl tu hromadu s mrtvými, tak byl **velice** zaražený a se zbožnou úctou si prohlížel plamenomet. Děkoval mi tak, že je mi stydno o tom psát...

Nakonec přijela i Zaja. Objali jsme se. Byl jsem velmi rád, že ji vidím, přestože jsme byli (spíše já) dost mladí, tak nás to k sobě moc táhlo...

He-tu sehnal z okolních vesnic spoustu pomocné síly a tak vojáci si mohli klidně odpočinout. Na slavnostním podpálení hromady přišli lidé z širokého okolí. Bylo jich tu asi tři tisíce. He-tuovi jsem nařídil postavit trojitě stráž, aby nás nikdo nemohl překvapit. Veliteli stačilo ukázat na vybrané muže a ti bez remcání poslechli.

Dvě hodiny trvalo než se oheň dostatečně rozhořel, ale byl to neuvěřitelný pohled. Plameny šlehaly přes sto metrů vysoko a okolí bylo do pěti set metrů od hromady úplně spálené. Byl to takový hukot, že to muselo být slyšet až v samotném pekle.

Lidé ukazovali na hromadu a já cítil, že už by mohlo být dobře. Pak ke mně přistoupil Fua a zase mi děkoval. Bylo mi trapně... stařec děkoval klukovi. On to tak ale nebral, prý nezáleží na věku, ale na srdci. Bavili jsme se spolu o Hi-taovi. Fua mi pověděl, že Hi-tao musel dobře vědět, že při tom zemře. „To by samotný člověk nedokázal.“ Pověděl Fua, dívají se do plamenů. Nakonec jsme se museli stáhnout až téměř k hradbám, protože žár byl opravdu hodně silný. Vyhledal jsem Zajou. Byla v nemocnici, pomáhala doktorovi ošetřovat raněné. Doktor, když viděl, že bych si chtěl se Zajou promluvit, tak ji propustil s tím, že je tu spousta vesničanek, které mu budou stačit. Byl jsem rád, že můžu být zase s ní. Sedli jsme si na hrady a dívali se na škvařící se těla našich nepřátel. Zajou pohled do plamenů vyloženě uklidňuje, stala se dokonce tak zvláště přítulná... až mě z toho bylo horko. Z hořícího masa šlo příjemné teplo a my se Zajou leželi vedle sebe, jen jak nás příroda stvořila. Bylo to krásné, Zaja byla starší a pořád na mě naléhala. Už jsem věděl, jaký to bylo pro otce, když matka byla v jistých věcech taková... zkrátka nenasytná. Se Zajou jsem prožil krásných pět dní, kdy jsme spolu vyjížděli na Xaltekách do okolí a večer spolu lehávali.

XXXXX

Týden poté co shořela hromada si mě zavolal He-tu. Vzkázal mi, že se mám dostavit do Č-tagu k mistru Fuovi. Nachystali jsme si věci a odpoledne jsme se Zajou vyjeli z pevnosti, cesta probíhala dobře, po kmourech nebylo ani památky. Minuli jsme pevnost, která chránila Č-tag, už mi tak nedobytná nepřipadala. Hi-tao měl pravdu, že by nevydržela ani první útok. Především kmeny z prvního opevnění, byly příliš slabé. Dojeli jsme k hlavní pagodě. Zaja šla do kuchyně, hrozně se chtěla pozdravit s Kutorgem, co jsem pochopil, tak to byl pro ní takový druhý otec. Batoh s věcmi a se železy jsem nechal před vchodem, jen pistoli jsem měl ve stehenním pouzdru. Už ji ani nevnímám, stala se moji úplnou součástí. Vydal jsem se dovnitř té prastaré stavby. Při vstupu mě upoutala ta stará vůně leštěné podlahy a květů rododendronů, kterých tu bylo všude hojně. Fua byl na „svém“ místě a vedle něho seděl Ku-si, můj průvodce, který mě sem přivedl. Oba byli oblečeni do nádherných obřadních oděvů, pošíty zlatými nitěmi a osázeny drahými kameny. Ku-si se podivně usmíval a Fua byl zase naproti tomu velmi vážný. Kolem nich seděla tradiční sestava „mlýnkařů“, kteří točili svými nástroji a drmolili něco ve svém jazyce. Fua promluvil: „Jsme ti, Martine, velice zavázáni, že si nás zbavil nenáviděného nepřítele... Pravdou je, že si to provedl způsobem, který není... tak říkajíc čestný, ale náš Svět...“ Fua podtrhl to poslední slovo. „...byl zachráněn.“ Po prvních větách si trochu oddechl, jakoby měl za sebou těžkou cestu. Pokračoval: „Zůstal tu před tebou, ale ještě jeden úkol.“ Odkašlal si. „A tím je zničit zlo v reálném Světě!“ Zase podtrhl poslední slovo a já začal něco tušit. „Budeš se muset odtud dopravit do Japonska, protože tam je cíl tvojí cesty.“ Na to začali „mlýnkaři“ zběsile točit svým vercajkem a mě tak nějak z jeho slov a z toho podivného hučení, které mlýnky vydávaly se začala točit hlava. Obraz Fua a Ku-

sua se začal rozplýzávat a tak divně točit, muchlat a bůhví co ještě. Sloupy, kterými byla pagoda podepřena, se kroutily jak z gumy. Všechno se to nakonec slilo do jedné červeno-hnědé kaše. Probral jsem se s mírnou bolestí hlavy. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že sedím v malém stanu na holé zemi a přede mnou sedí dva špinaví mniši, točící malými mlýnky...

„Co...co...Kde to jsem?“ Jeden sedící s vypelichanou čapkou naproti mně se podivně usmíval. Byl docela podobný Ku-simu a ten druhý, vážný... Pak se mi zničehonic zatmělo před očima. Probral jsem se až za hodnou chvíli, na posteli, která příšerně smrděla a hemžilo se v ní spousta drobného hmyzu. Pokusil jsem se vstát, šlo to těžko, byl jsem podivně zmámený a motal jsem se jak otec po přivítání Nového roku. Veprostřed stanu hořel skomírající oheň a na něm se hřál veliký kotlík s vodou. Už, už jsem chtěl vystrčit hlavu ze stanu, když do něj nakoukla rozesmátá žvýkající tvář podivného staříka. Na hlavě tu známou vypelichanou čapku. Překvapeně jsem na něj pohlédl. Stařík něco zavolal ven a nahnul se dovnitř. Po chvilce přišel i druhý muž, oba si sedli naproti vchodu a usmívali se na mne. Pak jeden vážnější na mne promluvil.

„Už jsi zase v reálném světě, já jsem Fua a toto...“ Ukázal na chechtajícího se dědu. „...je Ku-si.“ Málem jsem omdlel.

Asi minutu jsem na ně nechápavě zíral. Pravda, oba byli velice podobní těm za koho se vydávali, ale...to prostředí my k nim zkrátka nesesedělo.

„Jak...Kde to jsem?“ Zeptal jsem se.

„V Tibetu.“

„A kde je Č-tag a Zaja? Co to je za nesmysl! Proč jsem tady v tom...“ Nenacházel jsem slova pro místo, na kterém jsem se ocitnul.

„Jsi přímo pod horou Kailas, Martine.“

„Jak to, že znáte mé jméno?“ Vykřikl jsem. Ten co se vydával za Fua se usmál.

„Dyť se přece dobře známe, už si zapomněl? Já jsem přeci Fua a toto je Ku-si, tvůj průvodce.“ Ku-si se zakřenil, že vypadal jako nějaký mentálně postižený jedinec.

„Ale proč jsem tady? Proč...?“

„Tady jsi byl, Martine, po celou dobu. A to co jsme spolu prožívali, byl jen sen.“

„Sen?“ Nevěřící jsem se zeptal. Oba přikývli, Ku-si s tím svým nemožným úsměvem.

„A co Baldurové? Kmouři? Co pevnost? Co těch tisíce mrtvých?“ To byl také sen?“ Rozkřikl jsem se.

„To nebyl sen, to byla skutečnost. Svedl jsi těžkou bitvu v jiném světě, ale ta reálná, ta teprve přijde.“

„Jak reálná?! Dyť si říkal, že to nebyl sen, ale skutečnost!“ Naléhal jsem.

„Kdo ví?“ Pokrčil ramenu Fua. Vůbec se mi to nelíbilo, mluvil tak divně.

„Kde je Zaja?“

„Ve tvém srdci.“ Odpověděl Fua. Zamrazilo mě.

„Ale to není možné! Bylo to tak...skutečné.“ Úplně jsem se zhroutil. Musel jsem se z té smradlavé díry dostat, na ohni hořely něčí sušené exkrementy a byl tam děsný smrad. Vypotácel jsem se ven.

Venku byla noc a jen malý srpek měsíce spolu s miliardami hvězd osvětlovaly skalnatou krajinu kolem. Předklonil jsem se a zhluboka dýchal.

Po chvíli vyšli oba podivíni, pozorně jsem na ně pohlédl, odraz sněhu, kterým byl pokryt Kailás měl na svědomí to, že i když byla hluboká noc, tak jim bylo docela

dobře vidět do tváří. Opravdu byli celkem podobni těm, za koho se vydávali. O to to bylo horší.

„Co mám teď podle vás dělat?“ Otázal jsem se, protože jsem byl opravdu bezradný. Ten skřet co se vydával za Ku-siho, se nemožně pitvořil, že jsem jen vzteky zaťal ruce. Promluvil Fua:

„Tady Ku-si tě doprovodí až k břehům Japonského moře.“ Dědek se zase zakřenil a já tušil, že ta cesta bude další očistec. Neměl jsem ponětí, jak to je daleko, ale tušil jsem, že to bude dlouhá cesta...

„Až budeš v Koreji, tak tě Ku-si opustí, vše bude záležet jen na tobě. Spoléháme na tebe. Všichni lidé na tebe spoléhají.“ V očích měl Fua takový podivný výraz, jakoby se mě snažil pomoci, ale nevěděl jak.

„Kdy se znovu setkám se Zajou?!“

„Až budeš na konci cesty, tak se rozhodneš, kde budeš chtít žít. Jestli v reálném světě, nebo v našem.“

„Ale...to. Proč?“

„Musíš si vybrat, kde chceš žít. Nemůžeš žít na dvou místech současně a Zaja také ne.“ Řekl Fua. To bylo strašné zjištění, ale konečně tu byl někdo, kdo mě plně chápal. První člověk, po smrti rodičů, kterému jsem mohl všechno říci.

„Proč mi nepomůžete proti Japoncům?“ Zeptal jsem se v naději, že by se tím urychlilo moje setkání se Zajou.

„Protože naše síly jsou omezené na naše území, v Japonsku bychom tě akorát zdržovali a byli bysme jen ti na obtíž.“

„Co jste vůbec zač?“ Zeptal jsem se. Fua se usmál a povídá:

„Západní kultura nás nazývá: Bonisti. To je podle nich primitivní šamanské náboženství. Zase se usmál.

„Primitivní?“ S úžasem jsem se zeptal. „To co jste dokázali...To moc primitivní nebylo.“

„Pravdou je, že náš oděv, naše obydlí, naše strava atd. nejsou, abych tak řekl na reprezentativní úrovni, ale podle toho se náboženství, nebo duchovní život, o který tady především jde nemůže srovnávat. Šamanismus je v této oblasti v podstatě stejný už několik tisíc let a na rozdíl od křesťanství se pořád vyvíjí kupředu. Nemáme na rozdíl od nich žádné heretiky a ani jiné odpadlíky. To po čem západ šel nejvíc, to je moc, my nepotřebujem. Jsme především služebníci, náš život probíhá někde úplně jinde...Sám jsi viděl v Č-tagu.“

„Ano, to ano.“

„Tak, ale naším úkolem, tady není porovnávat zásluhy, nebo dovednosti jednotlivých druhů víry. Naším úkolem je bojovat se zlem. Jedno kolo je za námi, to druhé tě teprve čeká. Musíš být statečný a pokud možno důsledný. Někdy se zlo dovede umě skrývat za tváří přítele, někdy, člověk, kterému bys nesvěřil svůj život o něj bude pečovat lépe než o svůj. Je těžké dobrat se pravdy.“ Na chvíli se odmlčel, aby dodal svým slovům váhy a pak povídá: „Jdi, Martine a ať tě provází pravda.“

Naložil jsem si na záda svůj batoh, zkontroloval pistoli a vyrazili jsme. Můj průvodce, pořád běhal okolo mne a různě se šklebil. Měl asi radost, že může jít se mnou. Já ale z něj moc radosti neměl, pořád na mě pokukoval, křenil se u toho a mával na mne ať si pospíším.

„Skrčku, kdybych chtěl, tak ty mi nestačíš!“ Mumlal jsem si spíše pro sebe, protože nevím zda mi můj němý a poblázněný průvodce rozumí.

XXXXX

Cesta to byla hrozná, mořili jsme se týdný než jsme vyšli z těch nesmírně vysokých hor. Několikrát jsme museli utíkat před lavinami a jednou, když už se zdálo že jedné neutechem, tak jsem „milého“ společníka hodil přes rameno a jak s pytlek brambor, jsem s ním utíkal pryč. Bylo to jen tak tak. Můj průvodce se ukázal tak drzý a divný, že mi to vážně lezlo krkem. Několikrát jsem ho napomenul a vyzval, aby své chování změnil, ale on na moje výzvy nereagoval. Jednou se mě pokusil hodit do propasti a pak, když jsem se jen náhodou zachytil páčidlem za výstupek ve skále a vyšvihl se zase nahoru, tak se začal omlouvat a plazit se v prachu, že to tak nemyslel a že to byl snad nějaký žert. V očích jsem mu ale četl, že jeho jednání není čestné. Ověřil jsem si to znova v noci poté, co se vzdálil z našeho ležení. Byli jsme zrovna někde v horách nad městem Xian ve střední Číně. Odplížil se a pak začal vyvolávat kolem sebe do tmy. Temnota kolem něj, jakoby se zhmotněla a mrazivý vítr vál na všechny strany. Pak ze země vylezl tvor podobný červu, slizký s krátkými nožkami. Nebylo to moc vidět, byl ode mne dost daleko. Udělal jsem si o svém společníku pěknou představu. Musel zradit. Zradil Fuu a s ním veškeré dobro za co jsem bojoval. Nejdříve jsem myslel, že vystoupím z anonymity večera, ale pak jsem si to rozmyslel a ráno jsme normálně sbalili tábor a šli zase dál do Koreje. Nacházel jsme se na vysočině, kopce okolo nás měly kolem tisíce metrů a některé byly i vyšší. Přes jednotlivá údolí byly provazové mosty a cesty byly vůbec těžko schůdné. Průvodce se mi držel pořád v patách a já z něj neměl vůbec příjemný pocit.

Když jsme se chystali přejít další z rozbitých provazových mostů, zahlídl jsem koutkem oka, jak si kontroluje ostří svého nože. To už bylo moc. Dělal jsem, že se jdu vymočit i když podobné věci vůbec nepotřebuji dělat, od doby co jsem strávil v Černobyli ty dvě noci. Jak jsem ho míjel, tak jsem ho popadnul za kotníky, fláknul jsem s ním zprudka o zem a pak rychle přispěchal k mostu. Ten byl uvázaný k velkému balvanu. Dědek ještě mumlal, tak jsem ho roztočil a několikrát s ním třísknul o zem, až z hlavy byla krvavá kaše. Pak jsem to pro jistotu zopakoval ještě párkrát a prevíta hodil do propasti. Tělo několikrát narazilo na skálu, než dopadlo na zem.

Most jsem sám odřízl, protože na druhé straně mě asi nečekalo nic dobrého. Otočil jsem se a šel směr jihovýchod.

Přes Koreu nemůžu jít, něco mi říkalo, že ten padouch nás zradil a připravil řadu nemilých překvapení.

Japonsko

Cesta k moři mi zabrala celých deset dní. Vytrvale jsem běžel, moje schopnosti se za pobytu v Č-tagu ještě zdokonalily. Byl jsem mnohem rychlejší než otec z matkou. Orientoval jsem se v Čínské krajině jen velmi těžko, protože jsem měl u sebe ne moc podrobný atlas světa a ten pochopitelně neobsahoval žádné čínské znaky. Akorát ve velkých městech, tam jsem se dozvěděl kde jsem, protože měli na některých cedulích anglické nápisy.

Když jsem v jedněch přírodních lázních na okraji malého městečka smýval prach z cesty a poprvé po dlouhé době se podíval do zrcadla, zjistil jsem, že jsem zestárl asi o deset let. Pobyt v Č-tagu byl tedy delší než jsem si myslel...

XXXXX

Pak jsem konečně dospěl k moři, bylo cítit na kilometry daleko, byl jsem jižně od Šanghaje, ve městě které se jmenovalo Ning-Po. Bylo to veliké město, s obrovským přístavem. Muselo zde žít několik milionů lidí. Nacházelo se v úzkém a hlubokém zálivu. Spousta lodí byla vyvržena na břeh, přemýšlel jsem jak se dostanu do Japonska. Podle atlasu, to bylo do Japonska asi osm set kilometrů, na Okinawu o něco méně. V úvahu připadala jediné loď, vzpomněl jsem si na svou *Lady*, která zůstala v Polsku. Byl jsem tak daleko od domova, že mi bylo hrozně smutno. Seděl jsem na přístavní hrázi a přemýšlel co udělám. Opuštěné město za mými zády žádnou vzpruhu taky nedávalo.

Marnost.

Tři dny jsem se potuloval po městě a hledal v přístavu vhodnou loď, ale bylo to těžké, nic pořádného tam nebylo k mání. Buď byla plná vody a shnilá, nebo zase zcela nevhodná svou velikostí pro tak dalekou plavbu. Bylo tam i několik velmi luxusních jachet, ale většina z nich byla pouze poháněná motorem a stejně všechny byly plné vody. Akorát jsem v jedné dílně objevil olej a pořádně s ním vyčistil obě mé zbraně. Potřebovaly to. Z drátu, který jsem omotal hadrem a měděným drátem jsem udělal vytěrák a pořádně vyčistil obě hlavně. Ostatní díly, které šly vyndat, jsem namočil v oleji, aby se zbavily rzi. Vše jsem pak do sucha vytřel a nějaký olej jsem si naplnil do příhodné umělohmotné nádoby, kterou jsem našel v šupletí stolu.

Čtvrtého dne, kdy jsem se vydal na obhlídku hlouběji do města, jsem zaslechl nějaký zvuk. Úplně se mi zježily chloupky na zátylku, byl to tentýž zvuk, jako tenkrát v Polsku. Vrhnu se k nejbližšímu vchodu. Letoun byl pěkně veliký, rozpětí kolem padesáti metrů, měl tvar rovnoramenného trojúhelníka a letěl velmi rychle. Byl větší než ten v Polsku. Mířil na Japonsko. Má předtucha, tedy byla správná.

XXXXX

Další den, kdy jsem vylezl na nejvyšší budovu ve městě, byl to sedmdesátipatrový mrakodrap, jsem v dáli zahlédl plující loď. Byl jsem velmi vzrušený. „Loď! Loď!“ Volal jsem a skákal radostí do výšky.

Rychle jsem seběhl dolů a začal shánět nepromokavé vaky na zbraně a batoh. Ty staré už byly k nepotřebě. V přístavních barácích jsem takových věcí našel spousty, akorát všechny měly jasně žlutou, nebo svítivě oranžovou barvu. To bylo pro moje účely zcela nevhodné, proto jsem je přestříkal černým sprejem. Nepotřeboval jsem, aby mě někdo uviděl. Všechny věci jsem pořádně zabalil a vaky pevně stáhnul.

Do moře jsem skočil z přístavního mola a usilovně plaval na volné moře. Vak jsem měl přivázaný na břicho, náboje mě spolehlivě táhly ke dnu a já tak nevyčuhoval na hladinu. Ještě že jsem popadnul korkovou vestu, co se povalovala v jednom záchranném člunu. Byl jsem tak docela vyvážen.

Celý den jsem plaval, než jsem dorazil zhruba do míst, kde plula ta loď. Po většinu doby jsem plaval pod vodou a vnímal co nejvíce informací z vody.

XXXXX

Odpoledne druhého dne, jsem konečně cítil že se něco děje. Byl to zvuk lodního motoru, co mě první upozornil, že tu pluje loď. Vynořil jsem se. Loď byla asi tři kilometry ode mne a k mé smůle plula opačným směrem než jsem měl namířeno. Byl to obrovský tanker a jak se hned ukázalo, tak za ním asi v hodinových intervalech pluli čtyři další. Byl to kolos, musel mít co do délky čtyři sta metrů, nikdy jsem podobnou věc neviděl. Dělal ohromné vlny, raději jsem se schoval zase pod vodu, aby mě někdo z posádky neviděl.

Po dalších dlouhých dvou dnech na vodě jsem zase na kilometry cítil to chvění, pomalu jsem lokalizoval odkud ten směr přichází a rovnal si tak dráhu, abych se lodi co nejvíce přiblížil. Znovu jsem se vynořil.

Tentokrát to byla jakási kontejnerová loď, o něco menší než obří tanker. Směr jsem měl správný, zbývalo akorát uplavat asi dvě stě metrů, aby se naše dráhy střetnuly. Nevím jestli někdo z vás měl tu čest zažít, jak na něj najíždí tři sta metrová loď, ten okamžik se prostě nedá pořádně popsat. Nejdřív byla opravdu hodně velká, pak se ještě zvětšila víc, když jsem viděl tu její špici, kde má ukrytý sonar, jak už, už na mě najíždí... Bylo to hrozné. Neměl jsem vůbec žádnou šanci se něčeho chytit.

Vlna od sonaru mě odhodila asi tři metry stranou a než jsem stačil doplavat zpátky, byla loď pryč. Stáhla mě pod sebe a já vypil půlku toho hnusného moře.

Slaná voda je odporná.

S druhou lodí to bylo to samé. Na třetí jsem vyzkoušel jinou taktiku.

Počkal jsem si, až se přiblíží, pořád jsem vyčkával pod vodou, když vlny z přídě přešly, tak jsem se rychle vynořil a začal šmátrat po trupu čeho bych se chytil.

Úplně na konci byl provazový žebřík, který plandavě zakopával o mořskou hladinu. Chytnul jsem se.

Kousek jsem se povytáhl, byl jsem čtyři dny na moři a byl jsem rád, že se zase něčeho pevného držím. Rychle jsem vylezl nahoru. Opatrně jsem se rozhlédl, ale na palubě nikdo nebyl. Byla to zase obrovská loď, naložená kontejnery. Ty byly vyskládány až do výše dvaceti metrů nad palubu. Podobné lodě jsem viděl v Ning-Po v obchodním přístavu. Také vím, kde taková loď má kajuty s posádkou a kde sídlí kapitán. Neškodilo by se posádky na něco vyptat, ale nechtěl jsem svůj příjezd do Japonska prozradit. Budu tam muset nepozorován zůstat několik dní, možná týdnů, abych důkladně prozkoumal situaci.

Do Japonska jsme dopluli po třech dnech, poslední den přišla bouře. Nic podobného jsem nikdy nezažil. Vlny dopadaly na palubu, přestože jsem byl v předposledním patře schovaný mezi kontejnery, tak jsem tu a tam dostal spršku z vodní hladiny.

Čtvrtý den naše loď doplula do přístavu Wakayama. Poznal jsem to podle starého přístavního domku kde byl napsán vybledlými písmeny tento nápis:

Welcome of Wakayama

Japonsko.

XXXXX

Zrazilo mě však, že pod názvem v místním jazyce je zamalovaný nápis, který tam byl napsán v angličtině. Bylo to divné, ale nepřikládal jsem tomu moc velký význam.

Vypadnul jsem rychle z lodi a pod vodou doplul ke břehu. Přístavní molo bylo plné lidí. Zaradoval jsem se. Nikde, kromě pevnosti, jsem neviděl tolik lidí pohromadě. Obrovské jeřáby začaly vykládat kontejnery na pevninu, k nim se sjížděly takové velikánské přepravní vozíky a každý popadnul svůj kontejner a uháněl s ním pryč. Sice mně to okukování lidí a přístavního ruchu bavilo, ale musel jsem zmizet pryč. Pryč a to někam do vnitrozemí. Tušil jsem, že mým cílem je hlavní město Tokio. Vylezl jsem z vody a schoval se v jedné rozbité stavební buňce. Byla opuštěná a plná nejrůznějšího harampádí. Přesně to místo, které potřebuji. Sundal jsem si ze zad nepromokavý vak a vytáhl zbraně. Byly suché. Měl jsem radost, že ani týden strávený na moři, z toho půlka byla pod vodou, nezanechal žádné následky.

Pak jsem na zemi našel staré noviny, byly ale popsány těmi jejich klikyháky, kterým jsem vůbec nerozuměl. Podle papíru, byly asi tak čtyři roky staré. Z fotek jsem rovněž nic nezjistil. Na jedněch byl takový starý pán a všichni mu tleskali a smáli se na něj. Ten pán se mi vůbec nelíbil.

Jak padla tma, tak jsem se vypakoval ze svého úkrytu a mazal pryč. Přeskočil jsem pět metrů vysoký plot a utíkal od přístavu. Do moře jsem už nechtěl, ale pak jsem tam musel stejně vlézt a plavat asi sedm kilometrů, než jsem se dostal z obývané zóny. Vylezl jsem na útesy, byly ostré jak žiletky, úplně jsem na nich oddělal své boty. Roztrhl jsem je na několik částí a hodil do moře. Nechtěl jsem po sobě zanechat ani tu nejmenší stopu, byl jsem přesvědčen o tom, že Ku-si byl zrádce a že mě mým nepřátelům prodal. Ti na mě ale čekají asi na druhém konci země.

Bos jsem se rozeběhl noční tmou do vnitrozemí.

Nejtěžší bude získat informace o tom, kde jsou ti lotři schovaní. Jestliže zamalovali všechny anglické nápisy, tak jsem v háji. Taky nevím, jestli se můžu spolehnout na místní obyvatelstvo, moc bílých se tu asi nebude pohybovat.

Nakonec mě napadlo, že si tvář budu muset zavázat nějakým obvazem a pohybovat se výhradně v noci. K ránu jsem dorazil do jedné vesnice, potřeboval jsem co nejvíc informací.

To, že lidi třídí odpad, je fakt dobrá věc. Popadnul jsem balík novin, co vyčníval z kontejneru a utíkal s ním zpátky k lesíku. Tam jsem se dal do prohlížení. Byly to noviny a nějaké časopisy, všechno pomalované tím nesrozumitelným písmem. Z fotek se dalo vyčíst akorát to, že tomu tady šéfuje malý šikmooký chlapík,

kterému se všichni klaní a kterého všichni milují. Na jedné z fotek bylo něco, co mě vzrušilo. Byli tam vyfocení černoši s vyděšenými obličejí.

„Jak se sem proboha dostali?“ Zamumlal jsem.

„Jestli to jsou ti samí...“

Dál jsem horečně listoval v novinách a zajímavé články dával na stranu. Bedlivě jsem také pozoroval okolí, abych nebyl překvapen.

Ze získaných kusých informací, bylo jasné, že se tu stal nějaký převrat, nebo tak něco, protože z fotek, co jsem viděl, se mi pár lidí nějak nezdálo, muselo jít o mutanty... Teda nic proti, ale...

Musel jsem získat nějaké spolehlivé informace o dění v této zemi. To znamená unést nějakou osobu, která bude mluvit anglicky a pak ji... Otázkou je, jestli se taky tím pádem nestanu vyvrhelem, ale lepší jednoho nevinného človíčka zabít, než sám zhebnout, jenom proto, že mě udá.

Vyrazil jsem na lov.

XXXXX

Už se zase začalo smrákat, když jsem ležel ve křoví u cesty a čekal na vhodnou oběť. Musí to být chlap nebo ženská, kolem třiceti-čtyřiceti roků, dobře oblečená. Hlavně musí umět jazyk, jinak budu muset chytnout někoho jiného.

Ležel jsem tak několik hodin a pak zase začalo pršet. Když jsem konečně objevil vhodnou osobu, tak jako na potvoru šel někdo poblíž, nebo jelo auto. Bylo to k vzteku. Pak přijel další autobus a vyložil lidi. Obdivoval jsem tyto dopravní prostředky. Byly nehlučné, jen produkovaly takové slabé hučení. Lidé od nich šli ale v chumlu a já měl zase smůlu.

Musel jsem změnit stanoviště.

Běžel jsem zase tmou a urazil asi sedmdesát kilometrů mírně zvlněnou krajinou.

Tady ve vnitrozemí už nebyla taková hustota obyvatel jako u pobřeží. Byl tu větší klid, ale zase se hůř chytali lidi. Pak se na mně usmálo štěstí.

Ležel jsem v jednom křoví kousek od nějakých montovaných domků. Místo bylo obehnané vysokým plotem a vonělo olejem. Byla měsíčná noc a všude podivné ticho. Jen pár lamp narušovalo příjemnou tmu.

Zaslechl jsem kroky, byl to takový podivný zvuk. Klap, klap, klap, klap, docela rychle se to střídalo, pak jsem jí uviděl, byla to žena. Šla na takových podivných botách, z podrážky jí vyrůstala dlouhá špička. Muselo se jí v tom špatně chodit, ale na druhou stranu, její noha působila štíhleji. Otázkou je proč takové boty nosí? To mně bylo ale jedno, já jsem potřeboval někoho, koho bych mohl pořádně vyslechnout a získat tak cenné informace. Tahle osoba splňovala to, co jsem potřeboval: Nebyla tak stará, byla dobře oblečená, to znamená, že by i mohla mluvit anglicky. Šla těsně kolem mě.

Vylezl jsem neslyšně z úkrytu, nevšimla si mě. Pomalu jsem k ní zezadu přikradl a pak jsem jí rychlým hmatem zakryl ústa a táhnul do křoví. Zmítala sebou, ale já jí nepustil. Táhnul jsem jí pryč z cesty. Najednou jsem ucítil hroznou bolest mezi nohama. Svalil jsem se na zem. Ta ženská mě kopl! Utíkala pryč a hlasitě volala. Silou vůle jsem se přemohl a potácel jsem se za ní. Doběhl jsem ji na cestě.

Nastříkala mi do obličeje podivnou štiplavou látku, ale moc mi nevadila, olíznul jsem se, bylo to docela ostré, už vím, čím bych si mohl ochutit nějaký oběd...

Ženská se mě pokoušela znovu nakopnout, hrozně u toho ječela, ale já už jsem byl opatrnější, hodil jsem si ji na záda a spěchal do nedalekého lesíka. Pořádně jsem se rozhlídnul, zda nikdo neslyšel ten úděsný ječák.

S ženskou na rameni, jsem se zastavil až uprostřed toho lesa, tady už jsem byl v bezpečí. Zeptal jsem se jí, jestli umí anglicky. Zakývala hlavou a prosila mě at' jí nic nedělám, že ona se mnou půjde dobrovolně.

„To je dobře.“ Řekl jsem. „Potřebuji pár informací...“

„Informací?“ Nevěřicně se zeptala.

„Jakou informaci!“

„Já myslela, že jste...“

„Lupič?“ Nejistě kývla. „Ne, nejsem lupič, jsem...no to je jedno. Potřebuji vědět jaký je rok a co se tu vlastně děje? Jaký tu panuje režim, a tak dále.“

„Režim? Jak to myslíte?“

„Já vím, možná se to bude zdát podivné, ale přijel jsem do Japonska a chtěl bych vědět, co se tu děje!“

„Ah, hmm, no... Já nevím...jak. Jak co se tu děje?“

„Co se tu stalo? Chápete?“ Zakroutila hlavou.

Dobře, tak jinak. Proč nežijou žádní lidé kromě Japonska?“ Zase se na mně udiveně podívala.

„Byla válka... myslela jsem že o tom víte?“

„Jaká válka?“ Zeptal jsem se.

„Lidé...mimo naší zemi se všichni zbláznili... Pozabíjeli se navzájem...“ Dala se do pláče.

„Co je to za blbost? Jak se mohli pozabíjet navzájem?“

„Nevím, nějaké nové zbraně... Naše vláda tvrdí...“

„Co tvrdí vaše vláda?“ Chtěl jsem vědět.

„Tvrdí, že lidé mimo Japonsko jsou...byli zlí a troufalí, že vymysleli novou zbraň a že...“ Zase se rozbrečela.

„Že mi nic neuděláte? Vy nejste odsud? Že ne?“

„Ne nejsem odsud.“ Zase se dala do usedavého pláče.

„Proč brečíte, já vám nic neudělám! Co se stalo?“

„Já...já už nic nevím. Neublížujte mi. Prosím.“

„Neublížím vám. Řekněte mi co se stalo.“

„Všichni ti lidé...onemocněli a pak chtěli na Japonsko zaútočit...“ Brek.

„Kdo chtěl na Japonsko zaútočit?“ Chtěl jsem vědět.

„Všichni!“ Rozkřičela se na mne. „Já vám už nic neřeknu! Klidně mě můžete zabít!“ Dál křičela.

„Ale já vás zabít nechci. Proč bych to dělal?“

„Protože jste nemocný! Všichni jsou nemocní! Chtěli jste Japonsko zničit, záviděli jste nám, ale my jsme byli naštěstí připravení. Naše armáda...“ Zase se rozbrečela.

„Tak už mi řekněte, co se stalo, sakra!“ Pomalu mně už docházela trpělivost.

„Nic vám neřeknu, jste jejich špión! Klidně mě můžete zabít! Já už nic nepovím!“

Stáhla se do sebe. Hlavou se mi honila spousta myšlenek. Jaká válka? Kdo chtěl na Japonsko zaútočit? O něčem takovém táta s mámou nemluvili.

„To musí být nějaký omyl! Já nejsem ničí špión! Řekněte mi pěkně po pořádku, co se stalo!“ Nechápal jsem co se tady děje. Ta ženská ale nebyla k utišení. Vzal jsem jí její hlavu do náruče a hladil jsem jí, pokoušela se mi vyškubnout, ale pevně jsem

jí držel. Šeptal jsem jí do ucha uklidňující slovíčka a dál jsem ji hladil. Asi po deseti minutách vstala a řekla:

„Bud' mě zabijte teď, nebo mě pusťte!“

„Ale já vás nechci zabít, chci jenom vědět, co se stalo!“ Nedůvěřivě si mně prohlížela. Pak řekla:

„Co chcete vědět?“

„Kolikátého je dneska?“ Udiveně se na mne podívala. Zopakoval jsem otázku.

„Patnáctého!“

„Ale měsíc!“

„Září.“

„A jaký rok?“ Dodal jsem.

„Co? Vy nevíte jaký je rok?“

„Ne, byl jsem nějakou chvíli pryč...a nevím...Nic.“

„2037.“

„Cože? 2037?“

„Jo. Další otázky?“

„Jasně. Kdo tady teďka vládne? Kdo je u moci?“

„Kdo asi?“ Posměšně se na mne podívala. „Národní shromáždění!“

„A císař?“ Při vyslovení toho jména se kousla do rtů.

„Co je s ním, v Japonsku přece vládne císař! Jaké pak Národní shromáždění?“

„Císař...“ Horečně přemýšlel co by mi řekla. „...zabili jste ho!“ Zase se dal do breku.

„Kdo ho zabil? Co tu to povídáte.“ Nebyla k utišení a vrhla se na mne a tloukla mě pěstičkami, musel jsem jí chytnout obě ruce.

„Uklidněte se. Chci vám pomoci! Kdo zabil císaře?“

„Bílí!“ Vykřikla.

„Bílí? Kdo to je?“ Udiveně jsem se zeptal.

„Kdo?“ Posměšně odsekla. „Vy! Vy jste taky bílej! Moc dobře jsem si toho všimla, tam na ulici...“

„Ano, jsem bílej, ale já...já císaře nezabil.“ Asi jsem to neřekl dostatečně jasně, nebo v mém hlase zaslechla něco, co jí vlilo další pochybnosti.“

„Všichni jste stejní!“

„Jak stejní?“

„Prostě stejní! Nenávidíte Japonce!“

„Nenávidíme Japonce? Co to je za blbost? Kdo vám takhle vymyl mozek?“ Použil jsem schválně otcovo úsloví, protože mě nic jiného nenapadlo.

„Jen se nedělejte!“

„Tak podívejte se, už mě nebaví takhle si s váma hrát a nezajímají mě ani vaše přiblblý teorie. Chci vědět, co se stalo od té doby, kdy všichni lidé zemřeli! Řekl jsem to dostatečně jasně?“

„Jak to, že nic nevíte? Kde jste celou dobu žil?“

„Do toho vám nic není! Ptám se já a vy odpovídáte! Je to jasné?!“ Nenechal jsem ji odpovědět a hned jsem pokračoval:

„Tak znova, co se stalo? A stručně!“ Ženská začala chodit sem a tam, jakoby hledala správný začátek, nebo jak se z toho vyvlíknout. Pak konečně spustila:

„Jmenuji se Yamako. Všechno to začalo před dvaceti roky. Bylo to v létě. V celém Japonsku. V celém! Přestala jít elektrická energie. Trvalo to asi dva dny, vůbec

jsme nevěděli co se stalo. Já bydlela tehdy v Kuji, to je město na severovýchodním cípu ostrova Honshu, skončila jsem ten rok střední školu a měla jsem odjet do Tokia na kurz vojenské sekretářky. Můj otec je voják, pilot. Sehnal by mi pěkné místo u štábu jeho letecké eskadry.“ Tady se na chvíli odmlčela, bylo vidět, že o těch věcech nehovoří ráda. Muselo jí to být nepříjemné, ale snad dojem, který jsem na ni udělal, nebo jen touha se z toho před někým cizím vyprávět, ji přiměla hovořit dál.

„Všechno se zdálo být v pohodě, všechno to mohlo jít správnou cestou...kdyby.“ Zase se zasekla.

„Co kdyby? Prosím, mluvte dál.“ Vyzval jsem ji.

„Kdyby, kdyby nebylo vás! Vás, kteří jste to všechno zničili a chtěli uvrhnout naši zem do temna. Ale my jsme silní, naše vláda je silná. A Hikari nikdy nepřipustí...“ Další slova jsem nevnímala. Hikari. To slovo už jsem slyšel. A vím kde jsem ho slyšel. Mluvil o tom Alfred Largusson. Hikari byla, nebo stále je ta japonská agentura, která pracovala na tajném genetickém výzkum a která s největší pravděpodobností vyrobila tu hroznou genetickou zbraň. Povídala však dál:

„...nebyla to zbabělost, jen armáda neměla dostatek informací. Mnoho lidí nám nemůže přijít na jméno...Spousta důstojníků...“ Zase se dala do pláče.

„Co se stalo?“

„Spáchali sebevraždu...byly jich tisíce...neunesli tu hanbu...“ Zase se dala do pláče.

„Yamako, neplačte. Nemám rád, když žena pláče...“ Podívala se na mne těma svýma usazenýma očima a dala se ještě do většího breku. Asi po čtvrt hodině se konečně uklidnila a tichým hlasem hovořila dál:

„Císař při tom zahynul spolu s celou rodinou... Nebylo kdo by vládnul, ve vládě byli jen zbabělci a zloději. Naštěstí...“ Usmála se. „...profesor Tamada s některými politiky se ujal vlády nad tím, co zůstalo. Bylo potřeba udělat hodně práce, musela se opravit veškerá infrastruktura, zavedly se přísné tresty pro zloděje a pro lidi, kteří chtěli zneužít nastalé situace. Muselo to být.“ Kývala hlavou.

„Armádu z velké části rozpustili a nahradili ji novou armádou, která stavěla na úplně jiné technice, než co nám dodávali bílí. Američané. Jsou to naše vlastní výrobky a jsou nepřekonatelné. Otec když viděl nové stíhačky...byl z nich unešen. Bohužel, byl pilot a tudíž byl nespolehlivý a nové stíhačky lítat nesmí.“ Tady se na chvíli odmlčela ale já jsem ještě vůbec ničemu nerozuměl, pobídl jsem ji k dalšímu vyprávění. Zamračila se na mne, ale povídala dál:

„Všichni lidé zemřeli.“ Řekla to s takovou lehkostí, až mě zamrazilo. „Je to asi tak dobře, protože sami proti nám rozpoutali tu hroznou válku, která stála tolik neštěstí.“ Podívala se na mne, pak zas vyprávěla:

„Japonsko nemá moc surovin, takhle za ně nemusíme platit. Mají co chtěli, my jsme si nezačali.“ Už, už jsem jí chtěl říci jak hluboce se mýlí a to co říká je nesmysl, když mě z jejího dalšího vyprávění polilo horko.

„Naštěstí Hikari pracovala na látce, která nás od jejich zbraní ochrání. Profesor Tamada ji nechal aplikovat po celém území Japonska a tím vstoupil do dějin jako náš zachránce!“ Pyšně se na mne podívala. „Nebýt jeho, tak na světě není ani živáčka. Vylámali si na nás zuby! Je to ochránce naší země, taky spousta lidí chce, aby založil novou dynastii. Císař nám totiž hrozně chybí. A Japonsko nemůže být bez císaře!“ Dodala s jistotou.

„A není to náhodou tak...“ Neudržel jsem se. „...že to bylo naopak?“

S nechápavým výrazem se na mne podívala.

„Jak to myslíte?!“

„Že právě Hikari... Schválně jsem nechtěl použít Japonsko. „...způsobila smrt tolika lidí na celém světě. Mám proto oprávněné důvody podezřívat tuto podivnou organizaci.“ Jízlivě se na mne usmála. „To jste přesně vy, bílí! Pravdu dokážete obrátit vzhůru nohama!“

„Tak podívejte se Yamako, já vám řeknu svůj příběh, je to z větší části příběh i mých rodičů, kteří...taky už nejsou naživu.“ A začal jsem jí povídat co jsem zažil, některé věci jsem ale musel upravit, protože by sotva chápala co se dělo v Č-tagu. Samozřejmě, že jsem vynechal otcovy nenávislné poznámky na černochoy a na jiné rasy vůbec, jen jsem naznačil, jaké otec s matkou měli vlastnosti a vyprávění jsem dokončil na Islandu v laboratoři profesora Largussona. Celou dobu mě Yamako nepřerušovala, i když jsem jí viděl jasně na očích, že mi moc nevěří. Když jsem své vyprávění skončil, zeptala se:

„Kde jsou vaši rodiče?“

„Jsou...mrtví, naši osadu, kam se matka s otcem uchýlili, napadli útočníci a celou jí vypálili. Rodiče už neměli ty vlastnosti, které měli před tím a proto podlehl jejich přesile.“ Yamako pokývala hlavou a řekla:

„Tvých rodičů je mi, Martine líto, nebyli to soudě podle tvého vyprávění špatní lidé. Já však pořád nevidím důvod, proč bych měla věřit tvé teorii, že za všechno může Hikari.“

„Těžko ti takový důkaz můžu opatřit, ale nepřipadá ti divný, že tomu všichni tak skálopevně věříte? Musí existovat skupina lidí, kteří mají i jiný názor. Matka mi povídala, že existovaly nezávislé noviny, nezávislé organizace, které pátraly po korupci... a jiné kontrolní orgány. To u vás nic takového neexistuje?“ Yamako se zasmála.

„Samozřejmě že máme novináře a nejvyšší nezávislý orgán...“

„Můžu hádat, kdo je jeho předsedou?“ Skočil jsem jí do řeči. „Není to náhodou pan profesor Tamada?“

„Samozřejmě že ano. Kdo jiný by se mohl ujmout takové funkce? Ti zprofanovaní a zkorumpovaní politici? Jsi blázen!“

„Takže Tamada?! Má prsty všude, že ano?“

„Takhle o něm nemluv!“ Rozčílila se Yamako. „On je jediný, komu se dá věřit a pak jeho Noví lidé!“

„Noví lidé?“ Zeptal jsem se, protože jsem v tom tušil nějaký problém. Yamako se trochu lekla a pak řekla:

„Jo, noví nezkorumpovatelní a oddaní Japonsku! Chtěla bych být také užitečná jako oni!“

„Máš úplně vymytý mozek!“ Vykřikl jsem, naštvaně se otočila.

„To jsou všichni tak zbednění, jako ty?“ Otázal jsem se. Otočila se na mne s nenávisť v očích.

„Jseš jako můj otec! Ten taky každého podezřívá!“ Rozkřikla se.

„Tvůj otec? Říkala si že je pilot...“

„Je naštvaný na celý svět!“

„Rád bych si s ním pohovořil...“ Nadhodil jsem.

„S otcem?“ Pochybovačně se na mne podívala. „Ne, je to nebezpečné, nechci, aby se naše rodina dostala do nějakého průšvihů! Jsi špión, nevím sice čím, ale představuješ nebezpečí! Nedopustím...“

„Nejsem žádný špión! Už jsem ti jednou vysvětloval kdo jsem!“ Skočil jsem ji do řeči, ale ona se nedala a hádala se dál.

„Říkali... pamatuji si to moc dobře, v jednom instruktážním filmu, že možná narazíme na takové lidi, jako jsi ty. A ty nás budou přemlouvat, ať jim pomůžeme a...“

„Takže ti skutečně vymyli mozek! A já jsem si myslel, že jsi chytřejší...“

„Nejsem hloupá!“ Bránila se.

„Jsi. Možná tvůj otec ještě není, ale ty jsi už ztracený případ.“ Řekl jsem smutně.

„To není pravda! Uvidíš, že můj otec je blázen!“ Chytla mě za ruku a táhla křovím k silnici, to jsem tedy nečekal, myslel jsem, že bude křičet, nebo naříkat, ale že mě chytne... To tedy ne.

Šli jsme opatrně k jejímu domu, byl to patrový domek, podobný těm, jaký jsem viděl často v časopisech. Byl zděný, bílou fasádu a plot z tepaných železných prutů. Na trávníku byly vysázené zakrslé jabloně a meruňky. Nebyla to typická japonská zahrada s těmi malými borovicemi, divně pokroucenými, jako jsem viděl v Č-tagu. Toto byl, pokud jsem to byl schopen rozeznat, evropský, nebo spíš americký styl. To bylo dobré. Vstoupil jsem do domu. Všude bylo ticho.

Nemají tu psa, pomyslel jsem si, to je dobře, protože aspoň nikdo nezaznamená můj příchod. Otec Yamako, byla moje jediná naděje.

Yamako šla potichu do patra a naznačila mi, abych na ni počkal. Sednul jsem si na malou stoličku, hned vedle botníku. Páčidla a jiné propriety jsem položil vedle, ale tak, abych je měl v dosahu.

Za chvíli se nahoře rozsvítilo a u schodů se objevil asi padesátiletý muž, oblečen do lesklého županu. Působil důstojně. Pomalu sestupoval dolů, Yamako ho následovala. Nespouštěl ze mně svůj orlí zrak, jeho oči mě bedlivě zkoumaly.

Došel ke mně, mírně se uklonil a představil se:

„Jmenuji se Hemsu, prý pro nás máte zajímavé informace...“

„Ano, pane, já se jmenuji Martin. Víte je toho tolik, co bych s vámi chtěl probrat, ale zároveň si uvědomuji, že jsem vás asi nemile vyrušil. A asi dostal i do nebezpečí.“

„No, jste mimořádná návštěva... Jste taky první běloch po dvaceti letech, kterého vidím. Už to je pro mne zajímavé.“

„Ano.“ Zasmál jsem se. „Chápu.“

„Jak jste se dostal do Japonska?“ Chtěl vědět.

„Na lodi.“ Odpověděl jsem. Hemsu pozdvihl obočí.

„Na lodi?“ Opakoval po mně. Přikývl jsem.

„Kde jste se nalodil?“ Trochu jsem se usmál.

„Na moři.“

„Nerozumím.“ Zakroutil hlavou. „Lodě plují rychle, posádka by vás musela vidět.“ Jeho ruka se neznatelně posunula blíž kapsy.

„No, víte moje schopnosti... jsou jaksi, možná pro vás neobvyklé... Moji rodiče taky nebyli úplně normální, získal jsem po nich nějaké schopnosti, které...“

„Vy jste mutant?“ Zamračil se otec Yamako. A jeho ruka sklouzla do kapsy.

„Asi ano, ale ne ten, kterého máte na mysli. Nejsem Nový člověk, nebo jak vy je nazýváte, moji rodiče...“ Hemsu, ale na nic nečekal a vytáhl z kapsy županu malou kompaktní pistoli.

„Jseš špicl, zkurvenej špicl, kterýho sem poslala vláda!“

„Ne, mýlíte se, já...“ Přemýšlel jsem, jak mu dokázat, že nejsem ten, za koho mě má. „Chci svrhnout vaši vládu! Vaši vládu ovládlo zlo! To ona má na svědomí všechny ty miliardy lidí! Proč bych byl jejich špicl?“ Hemsu na mě nepřestával mířit, jeho ukazovák se dotýkal spouště.

„Jak víš, že naše vláda udělala, to, co říkáš?!“ Rozkřikl se na mne.

„Protože to máte v krvi! Jste imperialisté, začli jste druhou světovou, nemáte suroviny a nespokojili jste se nikdy s rolí regionální mocnosti! Vaši vědci vymysleli tu hrůzu, kterou jste pak rozprášili po celém světě! Jste ctižádostiví a zlí a já lituju, že jsem sem vůbec vstupoval.“ Sklonil jsem hlavu. Najednou ze mne všechno spadlo, bylo mi všechno jedno, víc už jsem nemohl dokázat. Čekal jsem, až zazní výstřel, ale ten nepřicházel. Podíval jsem se na ně. Yamako byla celá zakřiknutá a její otec o něčem přemýšlel.

„To co říkáš, je pravda. Jsme takoví, okolnosti nás k tomu zformovaly.“ Privil po chvíli. „Ale pokud se máme vystavit nebezpečí a pomoc ti, potřebuji záruku.“

„Jakou záruku?“ Chtěl jsem vědět.

„Uvidíš.“ Zatvářil se velice neurčitě. Odebrali jsme se do přijímacího pokoje. Tam mě pán domu posadil do nízkého sedátka, nebylo to zrovna pohodlné, ale byl jsem rád, že si můžu po dlouhé době odpočinout. Začali se mne vyptávat a já zase jich. Dozvěděl jsem se, že potom, co se **To** stalo, byl v jejich zemi hrozný chaos, neexistovalo spojení se světem, probíhaly různé vzpoury a spousta obchodů byla vyrabována. Byl zavražděn císař, na atentátu se podílelo několik bílých, kteří byli okamžitě odsouzeni k trestu smrti. Několik týdnů, někde i měsíc nešel proud a to bylo pro přetechnizovanou japonskou společnost téměř smrtelná rána. Armáda byla bezradná a byla závislá na proudu stejně jako ostatní instituce. V některých oblastech se sice podařil udržet jakýsi pořádek, ale pak stejně zavládl chaos. Pak, jakoby odnikud se objevil profesor Tamada a jeho tým. Obsadili plánovací úřad a začali v zemi dělat pořádek, začal vládnout tvrdou rukou, mnoho lidí bylo bez soudu popraveno a mnoho lidí prostě zmizelo. Šeptalo se, že něco není v pořádku ale chyběly relevantní informace. Tamada zavedl tuhý centralizmus, kde hlavní roli hrála a dosud hraje cenzura tisku. Vychází celkem dva deníky a několik málo časopisů. Po velikém úsilí byly obnoveny dodávky elektrické energie a profesor Tamada byl oslavován jako národní hrdina a osvoboditel.

Nesmírným, až zázračným krokem pokročila technika. Byl objeveno praktické využití antihmoty jako pohonu nejen pro letadla, ale i pro vesmírné lodě. Znovu jsme přistáli na Měsíci a byly provedeny i další, zatím bezosádkové výpravy k hranicím Sluneční soustavy. Vše se zdá že probíhá dobře, nikomu nevadí oficiální propaganda a tuhá linie. Nikdo nad ničím neuvažuje a nikdo nad ničím nepřemýšlí. Přestaly se točit dobré filmy, přestaly vycházet staré knihy a internet se už přes veškerou snahu nepodařilo oživit. Žijeme si tu jak v dětském táboře...O nic se nemusíme starat, chodíme do práce, odvádíme daně, umíráme, na dovolenou nikdo nejedí, v divadle jsem nebyl ani nepamatuju a navíc nás začali krmit tou...hmotou.“

„Mě chutná!“ Skočila mu do řeči Yamako.

„Jakou hmotou?“ Chtěl jsem vědět.

„Je to takovej blivajz, dělej to z ropy, nebo bůhví z čeho...“

„Je to zdravý!“

„Není nad pořádněj hovězí stejk!“ Usadil ji Hemsu.

„Co to je?“ Naléhal jsem.

„Nevím, má to nahrazovat maso, dokonce to i jako maso vypadá, ale maso to není, vyráběj to...prý se to líhne z nějaký... centrifugy. Nevím jak to nazvat. Je to prostě hnus!“

„Nazývá se to masový růstový extrakt! MRE. Nejlepší je jahodový!A je to plný bílkovin a proteinů!“ Trvala na svém Yamako.

„Já takový svinstvo jíst nebudu. Nikdy. Jahodový maso... kdo to kdy viděl?!“ Nedal se přesvědčit její otec.

„A proč nejíte maso?“ Ptal jsem se.

„Protože je ho nedostatek, je drahé a taky není humánní zabíjet zvířata. Je to špatnost!“ Poučovala Yamako.

„Já mám maso rád.“ Řekl jsem. Hemsu se na mne poprvé usmál.

„Já taky, ale není k sehnání. Je zakázáno pěstovat si domácí zvířata na maso... Nevím proč.“

„Už jsem ti to říkala! Je to špatnost!“ Hemsu jen mávnul rukou a dál pokračoval v líčení změn, které prodělala jeho země.

Dál jsem se dozvěděl, že proběhly veliké investice do lékařství, zvláště do genetiky. Byla zkvalitněna zdravotní péče a mnohé těžké úrazy, nebo choroby dosud neléčitelné jdou vyléčit. Většina vozíčkářů může normálně chodit a slepí lidé vidí, prý zatím černobíle a i to nebude dlouho trvat a uvidí barevně. Jsou již první prototypy očního nervu v laboratořích a testují se na dobrovolnících.

Prvorodičkám je do embrya vstríknuta zvláštní látka, která zaručuje, že dítě nebude trpět žádnou zhoubnou nemocí a že se narodí zdravé. Šeptá se dokonce i o tom, že byli vypěstováni noví lidé, kteří mají neuvěřitelné duševní i fyzické schopnosti.

O tom ale dosud vláda mlčí a popravdě se jí na to nikdo nezeptal, protože neexistují žádní nezávislí novináři, kteří by se na to zeptali.

Každý týden jde do rozhlasu jedno mimořádné zpravodajství, které uvádí speciální znělka. Zpravodajství přinese vždy nějaký význačný úspěch a je u lidí značně v oblibě, každý čeká co bude za týden.

Nikdo si na nic neztěžuje a každý poslouchá to, co se od něj chce. Hemsu to přirovnal ke zvířatům v zoologické zahradě, kde všichni dostanou žrát stále stejné žrádlo a kde s nábožnou úctou vzhlížejí ke svým ošetřovatelům. Yamako opět protestovala a pohrozila otci, že půjde spát. Ale Hemsu se ke spánku nechystal a ze zásuvky baru vytáhl podlouhlou flašku. Yamako zatajila dech a já jsem zvědavě natáhl krk.

„Tohle je whisky.“ Řekl Hemsu a přičichl k hrdlu, šťastně se usmál a nalil do dvou nízkých sklínek.

„Alkohol je taky zakázaný!“ Připomněla otcovi Yamako. „Měl bys tu láhev vylít.“ Radila.

„Whisky? Zbláznila ses?“ Zakabonil se. „Doma se může pít co chce!“

Opatrně jsem přičichl ke sklenici, tu vůni jsem znal z domova. Otec s matkou toho vypili spousty, když oslavovali příchod Nového roku. Připomnělo mi to domov a trochu jsem zalitoval, že jsem tak daleko od něj.

Whisky chutnala zajímavě, pil jsem to poprvé, doma mi ji nikdy nedovolili ochutnat. Cítil jsem v ní spousty energie. Byla svým způsobem dobrá.

„Je to vzácnost.“ Pověděl Hemsu. „Na černém trhu stojí majlant a z devadesáti procent to je padělek. Tato je ještě ze starých časů, kdy k nám jezdili Američané a Australané, jo to byly časy...“

„A pak nám vrazili kudlu do zad!“ Ozvala se Yamako.

„Bůhví, jak to bylo...“ Odtušil Hemsu.

„Co? Ty zpochybňuješ, že nás...!“

„Klid, děvče.“ Uklidňoval ji otec. „Nic nezpochybňuji, jen vzpomínám na staré časy.“ Pochybovačně se na něj podívala.

„Já mám jinou verzi.“ Povídám. „Daleko pravděpodobnější.“ Hemsu se na mne tázavě podíval.

„Tu už jsem mu vyprávěla, když jsem ho šla vzbudit.“ Okřikla mne Yamako.

„Tak jinak?“ Nedal jsem se. „Jezdí z vás někdo mimo Japonsko?“ Zeptal jsem se.

„To asi sotva.“ Odpověděla Yamako. „Tam je přeci všechno kontaminované...jaderný spad!“

„A jak to, že jaderný spad není taky nad Japonskem?“ Hádal jsem se.

„Ochranný deštník.“ Řekla s naprostou samozřejmostí.

„Aha a co moji rodiče...? Co já? Jak to, že jsme neumřeli, jak to, že neumřeli ti černoši, kteří leta žili v Evropě? No?“

„Dyť umřeli.“ Trvala na svém Yamako.

„Ale ne na nemoc z ozáření...“ Kontroval jsem. Yamako seděla zaraženě v koutě pokoje a mračila se na mne. Pak pravila:

„Kecy!“ A zase se mračila. Podíval jsem se na jejího otce. Tvářil se naprosto nezúčastněně, otec by o něm řekl, že by to byl dobrý hráč pokru. Z jeho obličeje nebylo možno nic přečíst. Typický Japonec, teda byl přesně takový, jak jsem o Japoncích četl v knížkách.

„Dejme tomu, že vám věřím...“ Začal Hemsu, Yamako ho okamžitě zpražila pohledem, ale on pokračoval:

„Jaký máte důkazy. Víte já už jsem slyšel spousty povídaček, dokonce i o tom, že nás napadli mimozemšťané a profesor Tamada s nimi svedl bitvu někde za hranicí sluneční soustavy... Proč by zrovna ta vaše verze měla být správná?“

Zamyslel jsem se.

„Těžko se to dokazuje, musel byste toho prožít stejně jako já, nebo jako mí rodiče. Ale věříte tomu, že byly i jiné tajné genetické laboratoře, než jakou má Hikary? Že nejenom vaše vláda pracovala na genetickém zdokonalení člověka?“

„Možné to je.“ Připustil.

„Tak a když vám podám důkaz, že já jsem vlastně jedním z produktů...takové to laboratoře, byť nepřímým. Stačilo by to?“

Hemsu se zamyslel a pak řekl:

„No, důkaz by to nebyl, ale začal bych o tom přemýšlet...“ To mi pro začátek stačilo.

„Tak mi doneste něco, co by normální člověk nedokázal...“

„Mám tu takovou věc.“ Skočil mi do řeči Hemsu. Očka mu svítila podivnými plamínky a já tušil, že budu mít před sebou náročnou zkoušku. Vstal, pistoli z kapsy dal Yamako a vydal se pryč z pokoje. Slyšel jsem ho, jak se štrachá

v garáži a pak se vrátil zpátky k nám. V rukou nesl asi dva metry dlouhou tyč o průměru asi čtyřiceti milimetrů.

„Tohle je titanová tyč k motoru do F patnáctky... Jsem na tebe zvědavý.“ Pak něco prohodil ke své dceři v jejich jazyce.

Tyč byla lehká, vážila asi pět kilo.

„Co s ní mám dělat?“ Zeptal jsem se.

„Co chceš.“ Řekl lakonicky Hemsu a usmál se na Yamako. Ta svírala křečovitě ve svých malých ručkách pistoli a nedůvěřivě si mne prohlížela. Hemsu se pohodlně rozvalil v křesle a sledoval mne.

Vstal jsem a podíval se na něj.

„Co když ji zničím.“

„Tu nezničíš.“ Znovu se na mne usmál. Pokrčil jsem rameny. Tyč jsem popadnul za konce, přehnul jsem ji na půl, pak znovu a nakonec jsem vši silou zabral a udělal z ní takovou nevzhlednou kouli. Byla horká.

Oba na mne civěli s pusama dokořán. Položil jsem kouli na stolek, dečka, která byla na stole zčernala žárem a začala doutnat.

„To... to, byla tyč z kompresoru... To, to není možné.“ Koktal Hemsu.

„Potřebuji od vás pomoc.“ Řekl jsem tichým hlasem. „Vaše vláda spáchala hrozný zločin a já chci potrestat lidi, kteří to mají na svědomí. Nechci zničit Japonsko, chci dostat ty parchanty, co mají na svědomí ty miliardy lidí.“ Upřeně jsem se každému podíval do očí.

Bylo ticho, že bylo slyšet i vrčení zářivky. Oba střídavě koukali na mne a na stůl, ze kterého se kouřilo. Nakonec první promluvil Hemsu:

„Vynasnažíme se vám pomoci, jak to je půjde.“ Vstal a obřadně se mi uklonil.

Yamako ho následovala. Takový obrat jsem nečekal. Také jsem vstal a oběma se uklonil.

„Můžu vás seznámit s lidmi, kteří smýšlejí podobně jako vy. Bude to nebezpečné, ale mohli bychom vám pomoci. Jestli je to pravda, co říkáte...tak máte mojí plnou podporu. Velím letce F-15 a to pořád něco znamená.“ Hemsu trochu vypnul hrud' a vypadal jak páv, asi byl hrdý na svoje letadla, která byla jistě už zastaralá, ale to mu nevadilo. Nevěděl jsem, jak F-15 vypadá a proto jsem se trochu usmál.

„Budu rád za každou pomoc.“ Zase jsem se uklonil. „Upozorňuju vás ale, že to bude hodně nebezpečné. Vaše vláda si podle všeho nadělala hodně mutantů, kteří mají minimálně stejné vlastnosti jako já. Všude bude taky plno špiclů a...“

„My víme co děláme a měl jsem spoustu kamarádů, kterým to dlužím...“ Hemsu měl podivně lesklé oči.

„Půjdem spát!“ Rozhodla Yamako. „Musíte být unavený.“ Usmál jsem se na ni.

„Souhlasím, čeká nás dlouhý boj, všichni si musíme...odpočinout.“

XXXXX

Druhého dne, přišel Hemsu časně ráno, oblečen do vojenské uniformy. Vypadal důležitě, přistoupil ke mne a povídá:

„Yamako ještě spí, můžeme vyrazit.“

„Myslíte, že bude souhlasit, abychom se do toho pustili...?“ Zeptal jsem se opatrně.

„Je to moje dcera a má mojí výchovu!“ Trval na svém.

„Dobrá, ale budete mě muset nějak upravit... Nejlepší by bylo, kdybyste mi zafačoval hlavu. Máte u vás nemocnici?“

„Nemocnici? Samozřejmě, dobrý nápad! Budete hrát zraněného, nebudete moc mluvit a nevzbudíte tak pohoršení.“ Zaradoval se Hemsu.

Jak řekl, tak udělal. Krk mi potřel ještě nějakou tmavě červenou omáčkou, fénem na vlasy ji na mě upekla a šli jsme do garáže. Tam měl zaparkované auto. Poprvé jsem měl jet autem. Bylo to elektrické Mitsubishi a bylo dost rychlé. Hemsu projížděl na plný plyn zatačky a od gum se jen kouřilo, za chvíli za námi houkaly majáky policejního auta. Trochu jsem se přikrčil, ale můj průvodce se jen zasmál. „Musíme dělat pořádný randál, jinak by to bylo nebezpečné!“ Dojeli jsme před bránu, Hemsu něco vyštěkl na vrátného a ten okamžitě zdvihnul závoru. Policajti za námi. Dojeli jsme k nemocnici. Hemsu zase něco zakřičel na policajty a ti se stáhli do pozadí, nicméně pořád šli za námi. Naložili mne na nosítka a už jsem putoval dovnitř budovy. Hemsu se ještě chvíli vybavoval s policisty a pak se vydal za mnou. Lapiduchy, co mě nesli, nasměroval asi do jiných dveří, protože nějak protestovali, ale stačilo jen zvýšit hlas a bylo po protestech. Uniforma a dostatečná hodnota je zde určující síla. Položili mne na postel a odešli.

„Bude to dobré, za chvíli přijde doktor Musa a s ním můžeme mluvit otevřeně.“ Prohlásil Hemsu. Jen to dořekl, už zde byl. Asi padesátiletý mírně zavalitý, malý Japonec. Něco začal drmolit japonsky, ale Hemsu ho anglicky usadil.

„Ale pane doktore, máme tady zvláštního hosta a vy tu mluvíte japonsky, on vám nerozumí, mluvte prosím anglicky.“ Chtěl jsem si sundat obvazy, ale Hemsu mě zarazil.

„To ne, to je nebezpečné, musíte to tak vydržet, někdo by mohl přijít.“ Doktor na nás vyjeveně koukal a něco koktal ve své rodné řeči.

„Už jsem ti přece jednou řekl, abys mluvil anglicky!“

„To je zakázaný! Co je zač.“ Ukázal na mne tloušťák.

„To se dozvíš, teďka potřebuju, abys ho uklidil před těma policajtama, co za mnou přijeli na základnu, pak se všechno dozvíš.“

„Rybičko, ale jestli z toho bude nějaký průser...!“

„Nemel a dělej! Je to v zájmu Japonska!“ To se zjevně tloušťákovi nelíbilo, ale nakonec otevřel plechová dvířka ve zdi a přikázali mi, abych tam vlezl a nesundával si obvazy. Byl to nějaký nákladní výtah, bylo to hrozně stísněné a smrdělo to tam dezinfekcí. Výtah se rozjel nahoru a asi po minutě jízdy se zastavil. Otevřela se zase ta plechová dvířka a něčí ruce mě popadly. Byla to malá ošklivá Japonka, vyschlá jak mumie. Něco zablekotala, ale nerozuměl jsem jí. Seděl jsem tam asi hodinu, když přinesli nějakého chlapíka s ovázaným obličejem. Doktor Musa se na mne mračil, ale nic neříkal. Chlápkou naložili do výtahu a zavřeli za ním dvířka, pak zase všichni odběhli pryč. Netušil jsem co se děje a bál jsem se na tu paní něco promluvit. Další hodina čekání byla nekonečná. Pak opět přišel ten tloušťák a posadil mne na vozík. Nikdo nemluvil, vydali jsme se chodbami nemocnice. Byl asi čas oběda, protože jsme nikoho nepotkali. Zastavili jsme se před takovými velkými dveřmi. Bylo to skladiště ložního prádla a bylo obrovské. Projeli jsme několika sály k dalším dveřím. Uvnitř byl velký hluk, později jsem se dozvěděl, že to je kompresorová stanice, tou jsme projeli a došli do další opuštěné místnosti.

„Tohle je sklad barev, skoro nikdo sem nechodí. Kdybyste potřeboval zmizet, tak jsou dvě možnosti. První je větrací okénko vzadu a druhá je tady ten poklop. Je to kanalizace, tou se dá dostat jednak ven z areálu, nebo kamkoliv kromě skladů zbraní...“ Poprvé promluvil doktor Musa.

„Ten chlapík... co jste ho dávali do výtahu, to bylo jako za mne?“

„Sklady zbraní maj svůj vlastní okruh, tam se jen tak nedostanem.“

„Doktore, na něco jsem se vás ptal. Ten chlap...“

„Do toho vám nic není, jestli má Rybička pravdu, tak nic není tak důležitého, než vy. Teď mě omluvte, musím se vrátit na pracoviště. Uklid'te se tam dozadu a nikam nechod'te!“

Otočil se a odešel pryč, chtěl jsem se ho zeptat na spoustu věcí, ale nedal mi příležitost. Vyškrábal jsem se po barvách nahoru, neměl jsem žádnou zbraň a to mě znervózňovalo. Asi po třech hodinách čekání, jsem přes sousední místnost uslyšel kroky. Provizorně jsem si z jednoho zábradlí ukroutil takový pěkný zabiják a zůstal ve střehu. Byl to Hemsu, kterému doktor přezdíval Rybička a onen doktor, který mě sem dovezl na vozíku.

„Martine?“ Opatrně zvolal Hemsu do prostoru, kde mne tušil. Já byl ale přichycen na opačném konci na stropě.

„Tady jsem.“ Oba se otočili směrem odkud slyšeli hlas, pak jejich oči vzhledli vzhůru.

„Mutant.“ Tiše promluvil doktor. Seskočil jsem k nim.

„Jo, ale hodnej.“ Usmál jsem se. Doktor vyvalil oči, ale než stačil něco říci, Hemsu ho předběhl.

„Umí neuvěřitelný věci. Uvidíš. Martine, ukaž mu jak dokážeš zmačkat tu tyč.“ A ukázal na voj od nějakýho vozíku, na kterém se vozily barvy.

„Pánové, tady nejsme v cirkuse. Jsou důležitější věci. Už jste tady doktorovi řekl, co jsem zač a co chceme udělat?“ Oba se na sebe podívali.

„No, už jsem mu toho řekl dost, ale chce to slyšet od tebe. Nejvíc ho zajímá ta druhá genetická dílna. Kde že byla?“

„Na Islandu.“ Odpověděl jsem.

„O jiné nevíš?“ Zeptal se doktor.

„A pak ještě jedna na hranicích Německa a Dánska, myslím, že to bylo v Dánsku, Gentech se to tam jmenovalo.“

„Tak to souhlasí!“ Rozzářil se doktor. „Tam jsem měl jet na půlroční školení, ale týden před odletem jsem si zlomil nohu. Dneska bych byl dělal úplně něco jiného.“

„Dneska bys byl mrtvej.“ Usadil ho Hemsu

„Takže ty tvrdíš, že naše vláda má na svědomí celej svět?“ Chtěl vědět Musa.

„S největší pravděpodobností. Vaše vláda se chová značně podivně, pěstuje si mutanty a zřídila tu diktaturu, pozabíjela strašný spustu lidí, aby se dostala k moci. Už to stačí k tomu, aby byla svržena a Japonsko bylo osvobozeno.“

„Naše vláda opravdu pozabíjela ty lidi, na to jsou, na to byly důkazy, ale neexistuje...“

„Ale existuje, jsem tu já a jste tu vy, když budem při sobě stát...“

„To ale nesmí nikdo zradit.“ Podezřívavě si mne prohlížel doktor. Zamračil jsem se na něj.

„Podívejte, doktore, já sem jdu z Polska, tam jsem zahlédl ta vaše nová letadla, ani jsem nepomstil smrt mých rodičů, abych se sem vydal a vy mi tu naznačujete...“

„Nic nenaznačuju, jen vás neznáme. Než vás seznámím s určitými lidmi... projdete zkouškou.“

„Jakou zkouškou?“

Dnes odpoledne sem má přijet ministr informatiky, to je ten, co má na starost tu lživou propagandu. Je to velký zvíře. Jestli do toho jdete, tak ho musíte dnes zabít!“

„Ale to je Tamadův syn!“ Rozkřikl se Hemsu. „Proč taková blbost, jen na sebe upoutáme pozornost!“

„Já neříkám, aby ho zabíjel tady, na základně. Ať ho zabije někde ve městě a oni ho přivezou k nám do nemocnice. My v podezření nebudem. Jedině tak zjistíme, jestli ten tvůj Martin není od nich dosazen. Pokud ano, ví jen o nás dvou, o nikom jiném. Tamada by nikdy neobětoval svého jediného syna kvůli nějaké pochybné akci.“

„A co Martin?“

„Martin, já žádného Martina neznám.“ Hemsu se na mne podíval.

„Ale Suzuki má ochranku... i vrtulník nad ním lítá, to nezvládne...“

„Pak je mi líto, žádnou podporu mu nemůžeme poskytnout...“

„Zvládnou to.“ Skočil jsem mu do řeči a pevně se na doktora podíval, měřil si mě svýma ledovýma očima a neuhnul pohledem. „Dostanu nějaké vybavení?“ Zeptal jsem se.

„Ne.“ Odpověděl suše Musa. „Je to jen na tobě, nechci ohrozit další lidi na základně, už takhle jsme trpění jako přežití, každý rok se jedná o našem zrušení, ale jisté... No nic, Suzuki přijede kolem desáté večerní, nemáš moc času. My ti akorát řeknem, kudy bude nejspíše projíždět, ale varuji tě, má silnou ochranku. A ještě jedna věc: Jezdí v bílém obrněném Nisanu, podle toho ho poznáš.“ Pak mi podal mapu města a ukázal mi čtyři možné příjezdové trasy, kudy by mohl syn profesora Tamady přijet. Každá se pochopitelně nacházela vždy úplně na jiné straně a prakticky neexistoval bod, nebo stavba, ze které by se dalo ohlídat jeho příjezd.

„Ale měl by přiletět tady na to letiště a pak se vydat sem.“ Doktor ukázal na místo na mapě. „Je to výzkumné středisko pro nanotechnologie, Suzuki je jeho štědrým mecenášem. Naštěstí ústav nemá svůj heliport, tak tam musí dojet autem. Pak pojede k nám, ale kdy k nám pojede a kudy... To nevíme. Nemáš moc času, příteli, ale zabít Suzukiho, ti k nám otevře cestu.“

„Jen jestli vy mně máte co nabídnout.“ Pochybovačně jsem konstatoval. Doktůrek na to nic neřekl, jen nahodil netečnou masku typického Japonce.

„Tedy, abych to shrnul, mám zabít pravděpodobně nejhlídanějšího parchanta v téhle pošahané zemi, ve které jsem sotva týden. Nevím jak vypadá, nevím kudy pojede, nevím jestli vám mohu věřit a nemám vůbec žádný čas na přípravu, ale udělám to. Jde jen o to, jestli vy si uvědomujete, co se stane. Vrchnost tím činem bude dost naštvaná, mám strach, abych tím nepodnítil nějaké masové represálie na váš lid...“

„O náš lid se nestarej, zemře ještě hodně nevinných lidí, než se podaří to, co si všichni přejem.“ Konstatoval Musu.

„Potřebuji nějakou zbraň, něco, čím bych ho mohl zabít...“

„Nic od nás nedostaneš, ani ty svoje radioaktivní páčidla ne... Vím, nebo tuším, že zbytek planety není radioaktivní, ale řekni mi, jak je možné, že v těch tvých páčidlech je taková radioaktivita?“ Zeptal se Musa.

„To je dlouhá historie.“ Odbyl jsem ho. „Teď mi ukažte cestu ven, nemáme čas.“

„Správně, nemáme čas. Posad' se na vozík a já tě vyvezu za hranice letiště, pak už je to na tobě.“

„Jak vás mám kontaktovat?“ Ještě jsem se zeptal.

„O to se nestarej, dobře se schovej a my si tě najdem. Bude ale dobré, když se budeš ukrývat někde na severu v lesích. Rozhodně musíš zmizet z města, je tu spoustu scannerů a ty by tě brzo vyhmátly.“

Nasedl jsem do vozíku a Musa mě zase tlačil před sebou s fákem na hlavě.

Tentokrát jsme jeli jinou cestou a občas jsme i někoho potkali. Pak mě posadil do elektrické dodávky, která sotva jela a jel se mnou podél plotu.

„Až ti dám pokyn, tak vyskočíš, musíš přeskocit ten plot, za ním je ještě jeden, tak dávej pozor. Hodně štěstí.“ Popřál mi doktor a za chvíli, kdy jsme projížděli takovým hustým houštím na mne zavolal ať zmizím. Vyskočil jsem rychle z vozu a rychle zmizel v bujném porostu. Musa se dál šinul podél cesty, jakoby se nic nestalo. V hlavě jsem měl uložen plán cesty k výzkumnému centru. Dobré bylo, že se začínalo pomalu stmívat. Nasadil jsme si kapuci a kšiltovku, kterou jsem pro tento účel dostal od doktora. Do obličeje mi sice vidět nebylo, ale i tak jsem měl podezření, že se po mě všichni otáčí.

Arakawa bylo nevelké město, asi padesát tisíc obyvatel. Zahlédl jsem několik podivných chlapíků na střeších domů, jak slídí dalekohledem po okolí, šel jsem loudavou chůzí a pomalu se přibližoval ke svému cíli.

Výzkumný ústav ležel asi pět kilometrů od letiště, mě ale fascinovala ta spousta lidí kolem. Vypělá technika, blikající reklamy, auta pohybující se velkou rychlostí vpřed, nehlukné létající stroje i bezobslužné popelářské vozy. Najednou mě zastavili dva uniformovaní strážníci, každý měl za pasem nějaký podivný obušek a tvářili se dost přísně. Něco povídali v té své řeči, ale nerozuměl jsem jim. Na sobě jsem cítil pohledy od chlápků ze střechy a nějak jsem se začínal potit. Pak jsem se ale na oba policisty mile usmál a ukázal rukou do vedlejší uličky. Jeden z nich se tvářil zvlášť nekompromisně, ale já jim posunkem naznačil, že mě bolí zuby a zuřivě ukazoval do uličky. Mile jsem se usmíval a posunky je vybízěl, aby šli za mnou. Nakonec poslechli a nedůvěřivě mě následovali, horečně jsem přemýšlel, co s nimi udělám. Došli jsme do ulice a já pořád ukazoval dál. Konečně jsme zmizeli těm prevítům, co byli na střeše z dohledu. Oba policisty jsem chytnul pod krkem a pořádně zmáčknul, lidský krk je opravdu hrozně měkký. Oba zakroutili očima a poroučeli se k zemi. Vyskočil jsem s nimi do prvního patra na balkon. Otevřel jsem dveře a oba pány jsem uklidil pod postel.

„Tam byste měli chvíli vydržet.“ Oznamil jsem jim a rychle se dekoval z místa činu. Z balkonu jsem vyskočil na střechu a přes zadní trakty domů jsem upaloval ke středisku, kde měl být Suzuki.

Provoz v noci se ani v nejmenším nezastavil, létající taxíky se vesele pohybovaly velikou rychlostí nízko nad zemí, přemýšlel jsem, že bych si nějaký takový taxík „stopnul“, ale nechtěl jsem riskovat a stejně bych se s taxikářem nedomluvil.

Město působilo velice čistým dojmem, bylo to úplně něco jiného než Umea, nebo města v Polsku, nebo v Číně. Panovala tu až chorobná čistota, nepřipadalo mi to

moc přirozené. Ale co se mi líbilo nejvíc, tak to byly městské parky. To byla nádherná díla zahradních architektů, defilovala tu úplně zkrocená příroda. Borovice a tisy sestříhané do nemožných tvarů, ochočení lvi a tygři a obrovské kvetoucí stromy, připomínalo mi to trochu Č-tag.

Ústav se nacházel za jedním z parků, do tmy zářila jeho sněhobílá kupole, ze které pro větší efekt lítaly podivné blesky. Vše bylo naprosto fascinující, ale já hledal, čím bych milého Suzukiho zabil. Pravdou bylo to, že jsem u policistů zapomněl jejich zbraně, né že bych je na něj chtěl použít, ale možná že by se hodily. Běhal jsem po parku a hledal něco, co bych mohl použít na spáchání atentátu. Do oka mi padl obrovský balvan sloužící jako taková malá hora pro asi čtyřleté děti. Pomalu jsem se k dětem přiblížil a začal kámen okukovat. Byl asi dva metry (nad povrchem) vysoký a stejně tak tlustý, měl spoustu záchytných bodů, po kterých děcka šplhala nahoru. Klekl jsem si na zem a zahnal zvlášť dotěrného pind'u, který se mi pokusil stáhnout kapucu. Hrábl jsem do udusaného písku a nemohl jsem vůbec nahmatat konec šutru.

„Sakra!“ Zaklel jsem.

„Šakra.“ Opakoval dotěrný mrňous. Udělal jsem na něj zlej kukuč, ale dítě se jen rozesmálo.

„Zmiz!“ Křikl jsem na něho. Ale on se mi jen pověsil na krk a nechtěl se pustit.

„Hergot, prevíte!“ Konečně jsem ho setřásl a raději jsem se rozběhl pryč, najít vhodnější místo.

Najednou jsem v dálce zaslechl hluk sirén. Policejní sirény, jak říkal otec, vydávají zvuk, který je velmi nepříjemný. Pak jsem uviděl rychle se přibližující kolonu aut.

„Doprdele!“ Zařval jsem a s mrňousem v patách jsem běžel k šutráku, kde si hrály děti.

„Pryč!“ Zařval jsem silným hlasem a začal vyviklát šutr. Byl ale pevně zabetonován v nějakém základu. Auta už projížděla kolem mě.

„Svině!“ Dusil jsem v sobě další nadávky a pevně se opřel do kamene. Konečně povolil, oba, šutr i já jsme se svalili na zem. Koutkem oka jsem zahlédl bílý terénní vůz ve prostřed kolony. Rychle jsem se vydrápal na nohy a chytnul kámen.

Všechny děti se rozutekly pryč i malý dotěra někam zmizel. Zkrátil jsem si cestu přes nějaké křoví a tím jsem opět dostihl kolonu. Rozmáchnul jsem se a hodil kámen po bílém autu. Kámen do něho narazil v ohromné rychlosti a celého ho rozmačkal jak pytlík od bombónů. Najednou kolem mě začaly vybuchovat gejzíry hlíny a také jsem si všimnul, že předposlední auto z kolony prudce vybočilo a kolem něho se vytvořila ochranná clona dalších automobilů.

„Vedle! Podělanej doktor!“ Rozběhl jsem se z místa, které bylo už nějak horké...

Auta doslova letěla po silnici, ale já také neběhám zrovna pomalu. Sprintoval jsem za ujíždějící trojkou vozů a snažil se kličkovat před střelami z vrtulníku. Dostal jsem několik zásahů do nohy a do zad. Pálilo to.

Běžel jsem asi dvoustet kilometrovou rychlostí, auta vůbec nezpomalovala a to ani v zatáčkách. Pak jsem si všimnul, že vždy v zatáčce po nich zůstává hrozná oranice. Asfalt byl rozrytý od hrotů kol, které se vždy v zatáčce vysunuly. Pak na mne začali střílet i z automobilů. V běhu jsem popadnul nějakou velkou motorku a kryl jsem se s ní. Rozsypávala se mi pod rukama, auta měla asi nějaký výkonný střelecký nebo zaměřovací systém. Pak mi v ruce zůstalo akorát sedlo, které jsem vztekle mrsknul po jednom z aut.

Nakonec jsem musel zahrnout do jiné ulice, protože jsem slíznul plnou dávku z prostředního vozu. Vrtulník se mne držel jako klíště, ale nestřílel. Já jsem zase hledal něco, co bych mohl použít pro svůj další útok. Pak jsem zahlédl kýžený objekt. Byl to buldozer, přesněji řečeno jeho radlice. Velkým skokem jsem k němu doplachtil a na chvíli se tak ztratil pilotům z dohledu. Ty mně zjistili až po velkém hluku, který doprovázelo moje dobývání radlice. Než stačili zareagovat a natočit na mne své zbraně, běžel jsem se třímetrovou radlicí pryč. Radlice, jak jsem zjistil, plnila i funkci ochranného deštníku, byla z dobrého materiálu a žádný projektil jí neprošel. Jen silné bubnování a hluk uvnitř radlice byl poněkud nepříjemný, ale nedalo se nic dělat.

Po zvuku sirény ujíždějících aut, jsem zjistil, kam na další křižovatce zahrnuli a co největší rychlostí, kterou mi moje tunové břemeno dovolovalo, jsem se za nimi vypravil. Doběhl jsem je už za další tři bloky, protože doprava v městě byla totálně chaotická.

Už jsem opět uviděl trojici uprchlíků a poprvé za celou dobu mého pobytu v Japonsku jsem měl opravdu dobrou náladu. Upravil jsem si radlici v ruku, slíznul pár nepříjemných kousanců z velkorážového kulometu a když auta projížděla pravoúhlo zatačkou, tak jsem se rozmáchnul a vší silou do nich poslal to těžké monstrum. Radlice, jak se na ni sluší, nabrala všechny auta a natlačila je do domu. První auto bylo totálně zmuchlané a zuby radlice prošly úplně dovnitř, druhé ve kterém byl s největší pravděpodobností Suzuki hořelo a ze třetího se ozýval nějaký hluk. Za mnou dopadly další střely ze střídajícího vrtulníku, když jsem skočil do domu. V prvním autě nemělo cenu nic prohledávat, to bylo úplně na placku. Do druhého jsem nakoukl a podle stupně seškvaření jsem poznal, že si profesor Tamada musí nechat zajít chuť na klonování svého syna. Od třetího automobilu jsem odtrhl dveře, přivítal mě sveřepý pohled bezrukého Japončička, který ve druhé ruce držel podivnou zbraň, instinktivně jsem uhnul, kolem hlavy mi prošustil proud velké energie, která by mě určitě neudělala vůbec dobře. Chlapovi jsem utrl druhou ruku a počkal, až se oheň z prostředního automobilu rozšíří až sem. Netrvalo to dlouho. Pak jsem to místo raději opustil a proběhl dvěma cihlovými zdmi do sousedního domu. Právě včas, protože budova za mnou vybuchla a tlaková vlna mě srazila na zem.

„Á, použili silnější kalibr!“

V tom druhém domě jsem vyběhl nahoru do patra a proběhl další zdí. Byla betonová a mě nějak začínal docházet dech a síly.

Všude kolem houkalo spousta sirén, pak najednou v celém městě vypadl proud. To bylo dobré znamení, ještě minutu jsem počkal a pak vyběhl na střechu a rozběhl se východním směrem. Pokud ještě nějaké scanery fungují, nemusí hnedka vědět, kterým směrem mířím. Skákal jsem ze střechy na střechu a trochu mi to připomnělo Umeu. Tam jsem také utíkal po střeše... Najednou jsem si zase vzpomněl na černochoy a na tu rozmazanou fotku v novinách. Není pochyb! Zbytek té bandy, kterou jsem honil se musí ukrývat tu! V duchu jsem mluvil k sobě a říkal si, že to musím probrat s Musou, ten o tom bude určitě vědět. Ale teďka pryč! Nějaké scanery asi byly napájeny i ze záložních zdrojů, protože kolem mně se začínal smažit asfalt, tavící se od energetických střel.

Odrazil jsem se a proletěl výlohou nějakého obchodního domu. Sklo bylo celkem silné, ale povolilo. Proběhl jsem nějakými regály, namotalo se na mne spousta

oblečení. Běžel jsem oddělením, kde měli vystavené lednice a mrazáky. Jednu obzvlášť velikou jsem popadnul a mrštil jí vší silou skrz další výlohu, kde před chvílí profičel nějaký vrtulník. Impozantní výbuch mi byl odpovědí, že jsem se trefil, bohužel zbytek výlohy se mi zasekal do tváře a hodilo mě to na betonový sloup, který podepíral celou konstrukci. Najednou se začal celý obchodník otřásat v základech a poslední patra začala prudce hořet.

Musel jsem dolů.

„Kurvááá!“ Křičel jsem a cítil, jak se mi od napalmu zapalují lýtka.

Rozrazil jsem zamčené protipožární dveře a proběhl jsem dalším skladem. Nad sebou jsem slyšel obrovský řev nějakých silných motorů. Pak už si nic nepamatuji. Probudil jsem se zasypaný v nějaké malé vzduchové kapse pod panely domu. Nohy jsem měl zavalené a nevypadalo to, že bych se od tud nějak dostal. Bolel mě celej „člověk“.

Zaposlouchal jsem se. Nad sebou jsem slyšel odklizení trosek a tlumené hlasy.

Jedna ruka mě bezvládně visela u těla a nemohl jsem s ní vůbec hýbat.

„Doprdele!“ Ulevil jsem si. Začal jsem „zdravou“ rukou odhrabávat zavalené nohy, ale šlo to špatně, musel jsem kousek po kousku odlámat betonový překlad, co mi zaklínil nohy. Lopotil jsem se takhle asi půl hodiny, když jsem se zaposlouchal. Divné bylo, že jsem nic neslyšel. Pak najednou nade mnou zavládla horečná aktivita. Sjely se sem snad všechny bagry a rýpadla, co jich v okolí bylo. Byly blízko.

Zatraceně blízko!

I já jsem lámal beton byl jak tvrdý perník a snažil se dostat z té pasti. Bylo mi jasné, že jsem se dopustil hrubé chyby. Zatímco jsem se pokoušel vyprostit, oni poslouchali a zaměřili moji polohu. Jak se ukázalo, tak polohu zaměřili obdivuhodně přesně...

Překlad jsem už skoro celý uvolnil a lámal jsem z něj už jenom dráty, když okolí kolem mě prořízl paprsek světla.

Pak mě někdo chytnul za zbytky vlasů a pokoušel se mě vytáhnout. Chytnul jsem toho prevíta za ruku a utrhнул mu jí. Odpovědí mi byl hrozný řev, který dotyčný spustil. Poté do mé kapsy začali pumpovat nějaký plyn, docela to smrdělo a několikrát jsem kýchnul. Nakonec jsem uslyšel podezřelí hluk a otřesy.

„Kurva, buldozer!“ Vykřikl jsem ještě, ale to už jsem se kutálel a ostatní moje údy výceměně za mnou. Několikrát mě něco hrozně praštilo do tváře a nohy jsem necítil...

Pak se na mne sesypali, hodili na mne nějaké silné sítě a mlátili mne železnými tyčemi. Nemělo smysl se bránit.

Byl jsem lapen.

Znovuzrození

Mžoural jsem kolem sebe. Všude kolem spousta „lidí“ a létajících strojů. Vysoko na nebi nade mnou jsem spatřil i ten řvoucí stroj, co na mne shodil tu bombu. Naložili mne do veliké dodávky a sít' pevně stáhli řemeny. Zkoušel jsem její pevnost, ale neměl jsem nejmenší šanci. Pak mě někdo kopnul do obličeje okovanou botou.

Vyplivl jsem asi dva zuby, plus nějakou drť a podíval se na dotyčného, držel si pahejl ruky a škaredě se na mne usmíval.

„Mami...“ Uklouzlo mi ze rtů. Myslím, že to neslyšel, protože něco hovořil do vysílačky, kterou měl připevněnou na krku.

Chlapů kolem bylo asi deset, všichni se tvářili dost tvrdě. Po půl hodině jízdy, kdy všude kolem nás kvílely sirény a razily nám cestu městem jsme dojeli na letiště.

Poznal jsem to podle zápachu leteckého petroleje.

Automobil vjel někam na rampu a pak bylo ticho. Chlapi kolem nemluvili, jen ten jeden něco občas zabřebentil do vysílačky, pahejl si už nedržel. Dokonce se mi zdálo, že ho má nějaký větší... To se ukázalo nakonec jako pravda, protože, když jsme po hodině letu přistáli, tak ho měl dorostlý až téměř k lokti.

Před takovou regenerací nezbyvalo než smeknout. Já jsem pořád necítil nohy, ale ta levá ruka už pomalu přicházela k sobě.

Nakonec otevřeli dveře dodávky a vytáhli mne na světlo boží, teda ne úplně, byli jsme někde hluboko pod zemí a nad námi svítily pouze zářivky.

Položili mne na vozík a někam táhli, bezděčně jsem si vzpomněl na otce s matkou, kterým se na Islandu dostalo rovněž stejného přivítání. Také jsem si vzpomněl na zábradlí, o kterém otec psal, tady ho měli také, ale bylo takové tenčí. Asi proto, že mají Asiaté menší ruku. Jako kdyby věděli o čem přemýšlím, dostal jsem velkou herdu zezadu do týla, zatmělo se i před očima.

Počkejte parchanti, já vám ukážu! Jen co se dostanu z té sítě...“ pomyslel jsem si a znovu jsem zkusmou napnul sít'. Nehnula se ani o píd', do krku mne tlačilo pouzdro s fotkama a nemohl jsem pořádně polykat, ne že bych to nějak zvlášť potřeboval, ale znáte to, když něco nemůžete, tak to musíte dělat...

Jeli jsme asi kilometr chodbou a pak několika výtahy. Přes oči jsem ani neměl pásku, nebo nějaký šátek, asi si mysleli, že by to bylo zbytečné. Rozhlížel jsem se kolem a snažil si zapamatovat, kudy mě táhnou a jak je to tu asi veliké.

Podle ozvěn a chvění kolem nás jsem usoudil, že tato stavba bude to největší, co jsem kdy viděl.

Zastavili jsme se před obrovskými železnými vraty, ta se začala pomalu otevírat a já uviděl stovky velkých zkumavek se zárodky nejrůznějších tvarů a vývoje.

Mimoděk se mi zvednul žaludek. Dostal jsem velikou ránu přes ucho a druhou jsem vzal o vozík, až se pode mnou prohnul plech. Bylo mě tak naznačeno, abych se choval tiše a zdržel se všech poznámek.

„A já si pořád myslel, že Japonci jsou pohostinný národ.“ V duchu jsem si pomyslel.

Všude kolem byly podivné přístroje, místo klasických monitorů tu lidé používali promítání do vzduchu. Všude panovala až zuřivá čistota a pohled na naši skupinu v mnohých očích vyvolával nespokojenost. Usmíval jsem se. Snažil jsem se

z pohledů okolostojících vědců vyčíst, jestli tu pracují dobrovolně, nebo jsou ke své práci nuceni.

Zase jsme dojeli k dalšímu výtahu a ten nás přivezl do přepychově vybavené kanceláře. Na zemi, tedy na polštáři, seděl malý pán kolem šedesáti roků s očima upřenýma na mne. Oblečen byl v šedivém kimonu s červenou stuhou kolem pasu. Dva z pochopů a ten s tím pahýlem zůstali stát. Pochopové mne raději tlačili do vozíku a pomalu prohýbali už tak dost těžce zkoušený vozík.

„Kde tě vyrobili a co tady chceš?“ Otázal se mne pán v kimonu. Vypadal hrozivě.

„Mně nikdo nevyroběl a co tu chci, do toho ti nic není.“ Chlap nehnul brvou, ale vzápětí jsem ucítil prudkou bolest v břiše.

„Rozmysli si, jak s panem Tamadou mluvíš!“ Zahrozil mi podivným předmětem před obličejem pahýlovitý chlapík.

„Hovno!“ I já sám jsem se podivil tomu, co jsem vyslovil. Ale otec se prostě asi nezapře... Čekal jsem že mě za to opět potrestá, ale nestalo se tak.

„My tě naučíme mluvit a taky tě naučíme slušnému chování. Umírat můžeš i stovky let, to není problém. Máme tu už pár takových případů...“ Řekl tichým hlasem profesor Tamada.

„Zabil si mého syna.“ Pokračoval a já cítil jak se ty dva hoší, co mě drželi při krčili.

„Proč zrovna jeho?“ V jeho hlasem byla cítit výčitka.

„To máš ty prevíte za to, že si zabil všechny lidi na Zemi.“

„Zdá se, že všechny ne.“ Zamračil se profesor. Bolest mě doslova rozpárala vnitřnosti a mě poprvé v životě vytryskly slzy. Po deseti minutách jsem se vzpamatoval natolik, abych byl schopen vnímat Tamadův hlas.

„Zaplatíš smrt mého syna a spolu s tebou všichni kdo tě navedli, protože soudím, že tě někdo musel podporovat. Teď se s tebou nebudu zdržovat.“ Kývnul na trojici hlídačů a byl jsem odvezen z pokoje.

Jediné dobré znamení bylo, že mi začaly brnět nohy. Možná to byl ten silný výboj, co mi nahodil nervy na svá místa, a tělo kromě velkého hladu pociťovalo velkou touhu se pomstít.

Tentokrát jsme se zastavili v jiném patře, než v kterém jsme byli. Projeli jsme další šedivou chodbou, zem byla podivně mokrá, kolem jsem cítil krev a těžký vzduch. Na čele mi vystoupil pot. Zastavili jsme se u jedné plechové skříňky. Pahýlovec jí otevřel a vyndal jakousi násadu, do ní nastrčil tu podivnou pistoli, kterou mi způsobil tu strašnou bolest. Pozdě jsem pochopil, co chce dělat. Shodili mne z vozíku na zem, to že jsem spadnul přímo na nos, to bylo druhořadé, protože mě asi čtvrt hodiny smažil pistolí na zemi. Bylo to...nekonečné, už ze mne vyprchávaly i poslední zbytky síly a jen jsem se válel zcela zmámený. Pak přišlo ticho, cítil jsem jak mě vybalili a poutali do nějakého postroje.

Za další tisíc let jsem otevřel oči. Byl jsem připoután na ondřejovském kříži, ruce a nohy od sebe. Kolem rukou a nohou jsem měl zvláštní okovy z podobného materiálu jako byla ta balící síť.

Kolem mne byly kádě s nějakým svinstvem, dost to smrdělo. Celá místnost měřila na délku asi třicet metrů a široká kolem dvaceti.

Hned vedle mě byl připoutaný nějaký muž, podle bílých vlasů jsem usoudil, že tu bude nějaký čas. Nevydával ani hlásku, jen jeho obličej, zkřiven do příšerného šklebu dával na vědomí, že ten člověk hrozně trpí. Podlomila se mi moje přivázaná kolena.

Zjistil jsem, že jsem úplně nahý a že na mne čumí skupinka asi dvaceti lidí, mezi nimi i profesor Tamada. To mi taky neudělalo úplně dobře.

Pahýlovec už měl téměř dorostlou ruku a na uvítanou mě „štípnul“ tou svojí elektrickou pistolí.

„Odpovídej jen na to, na co budeš tázán.“ Špitl mi do ucha, aby to ostatní neslyšeli. Pak mě znovu štípnul a začal výslech. Otázky mi kladl takový divný pán, byl oblečen na Japonsko v nevídaném oděvu. Na hlavě složený bílý ručník a plnovous. „Jmenuji se Hasim Kaš Darek. A jsem jediný nejaponský člověk, kterého pan Tamada nechal přežít. Pocházím z Iránu. Budu vést vás výslech. Prosím, odpovídejte stručně a jasně.“

Naprázdnou jsem polknul, specialista na mučení...

„Jaké je vaše jméno, prosím.“ V jeho hlase bylo znát velká síla.

„Ma... Martin.“ Zakoktal jsem. Fousáč si zapsal moje jméno do knihy, byla pěkně tlustá.

„Kde jste se narodil?“

„Ve Švédsku...“ Odpověděl jsem, nevím jak to ten člověk dělal, ale ty jeho oči nevěstily nic dobrého a já jsem si takového člověka nechtěl rozhněvat...

„Jak jste se dostal do Japonska?“

„Na lodi.“ Dosud jsem odpovídal na věci, které nemohly nikomu uškodit, chtěl jsem získat čas. Usilovně jsem přemýšlel, co udělat.

„Pomáhal vám někdo?“

„Ne!“ Moji odpověď si zapsal a pokračoval:

„Jak jste tu dlouho?“

„Půl roku.“ Zalhal jsem.

„Kde jsou vaši rodiče?“

„Jsou... mrtví.“ Podíval se na mne a v jeho očích byla cítit soustrast, nebo jsem si to alespoň myslel.

„Máte zajímavé schopnosti, můžete nám říct, prosím, kde jste se k nim dostal?“

„Narodil jsem se tak.“

„Kdo byli vaši rodiče?“

„Neřeknu!“ Zavrčel jsem. Nic na to neřekl a ptal se dál:

„Nemůžete ani naznačit?“

„Ne!“ Trval jsem na svém.

„Dobrá. Ze Švédska jste se do Japonska dostal na lodi?“

„Skoro.“

„Lže! Ten hajzl lže! Byl přece pod Kailásem!“ Vyhrkl pahýlovec.

Fousáč se na něj podíval a pahýlovec se stáhnul do sebe. Byl jsem zmatený, jak můžou vědět, že jsem... ale ano, můžou! Ten pitomej mnich se přece paktoval s nějakým podzemním červem. Zradil otce Fuu a ostatní. Od něj to ví!

„Už vám nic neřeknu. Nic!“ Křičel jsem z kříže snaže se z něj vyprostit.

fousáč se na mne otočil v očích podivnou něhu.

„Račte prominout, už vás nikdo nebude přerušovat.“ Na slovo nikdo dal obzvláštní důraz.

„Hovno! Ty hajzle, teď se budu ptát já!“

„Ovšem, jen se ptejte. To není žádný problém“ Vlídne se na mne usmál.

„Vy jste o mně věděli? Jak?“ Fousáč se zamyslela pak povídá:

„Věděli jsme o vás už někdy od předhůří Himaláje...ale pak jste nám nějak zmizel. Naštěstí jsme měli u mnichů svého člověka a ten nás čas od času kontaktoval. To území je pro nás stále...oříšek. V Číně jsme vás zase ztratili... no a pak jste se objevil až v Japonsku. Zajímají nás vaše schopnosti. Račte prominout tu nepohodlnou pozici, ale váš organizmus je pro nás hádankou, nevíme, čeho jste schopen...Berte to jako nadstandardní, ale nutné bezpečnostní opatření. Prosím.“
Uklonil se.

Tamada vzadu vypadal dost uraženě a něco šeptal do ucha nějaké starší ženě. Ta si mne nenávistně prohlížela.

Vše mi to připadalo nějaké divné, že by profesor Tamada neměl úplně svrchovanou moc? Tam v té kanceláři to tak nevypadalo...

„Na co se chcete ještě zeptat?“

„Proč jste zabili všechny ty lidi? Proč?“

„Podrobnosti neznám, ale ve stručnosti je to tak, že Japonsko mělo být napadeno a muselo se bránit, nic jiného mu nezbyvalo. Útok ale ztroskotal, protože jejich rakety byly napadeny počítačovým virem, tedy jejich naváděcí program. Kdyby k útoku využili letectvo, tak by Japonsko už asi neexistovalo...“

„To je blbost! Kdo a proč by chtěl ničit Japonsko?“

„Všichni. To je právě to, všichni. Chtěli jeho špičkové technologie a nezapomínejte, Japonsko pořád velmi konkurovalo Americe. Dále si na tuto zemi brousila zuby Čína. Byla v tom ale namočená i Evropa. Japonsko nechtělo válku... bylo k ní donuceno. Bohužel ale země nemá drahocenné suroviny a dlouhou válku by neustálo. Několikrát jsme varovali svět, ale bezúspěšně.“ Fousáč se uklonil. V místnosti zavládlo ticho, byl by slyšet špendlík, kdyby jste ho hodili na zem.

„Vraťme se ale k vám, Martine. Máme tu pár věcí, vašich věcí. Můžete nám říct, o co se jedná?“ Ukázal na stolek kousek ode mne, kde bylo složeno oblečení, mámin nůž, pouzdro s fotkama a boty.

„To jsou moje věci. Snad vidíte, né?“

„Ano, vidím. To oblečení je jasné, ale nás zajímá ten nůž.“ Tázavě jsem se na něj podíval.

„Je to opravdu nůž?“

„A co by to asi bylo?“ Nechápatě jsem se zeptal.

„No, já jen jestli proti nám nechystáte nějaké překvapení...“

„Překvapení?“

„Jste ochoten obětovat vaše chodidla, když zjistíme, že se nejedná o nůž?“

„Chodidla?“ Vyjeveně jsem se zeptal.

„Promiňte, pokus o žert...“ Vzal nůž za střenku a pomalu ho vytáhl.

„Kukri! A pěkný kousek! Máte dobrý vkus“ Ten je taky z Nepálu?“

„Ne, z Anglie!“ Usadil jsem ho.

„Z Anglie? Opravdu? No, ale to je možné, v anglické armádě přeci sloužili Gurkové.“ A co tohle?“ Ukázal na schránku s fotkama.

„Tam by měly být...“ Zarazil jsem se. „Fotky mých rodičů.“ Fousáč si mě zkoumavě prohlížel.

„Můžeme se podívat?“ Kývnul jsem, nic jiného mi ostatně ani nezbylo. Fousáč pomalu odšrouboval víčko, pak začuchal, asi ho překvapil zápach linoucí se z pouzdra. Pravdou bylo, že jsem ho ještě nečistil a mohlo tam být spousta svinstva. K Fousáčovi přistoupili dva muži v rouškách a pinzetou vybírali

fotografie. Najednou jeden zbystřil a začal fotky zasunovat zase zpět. Hrabal se v pouzdru a pak nahmátl... vlasy.

„Kurva!“ Uniklo mi z úst. Fousáč si bedlivě prohlížel moje reakce a ani poslední vzdech mu neunikl.

Profesor Tamada přistoupil blíž k dvěma „doktorům“ a špitnul:

„Dejte to namnožit.“

Z oka mi ukápla slza.

„Bože.“ Zašeptal jsem. „Máma.“

„Toho už můžeš usmažit!“ Křikl Tamada na Fousáče.

„Výslech vedu já!“ Prohlásil sveřepě Iránec. Všichni se otočili na opovázlivce, který si profesorovi dovolil odporovat. Tamada se zamračil a pak přikývl.

„Dobře, ale chci ho konečně vidět, jak trpí!“ Fousáč se uklonil a ze šuplete vytáhl nějaké orezlé skalpely.

„Ty mám po dědečkovi.“ S úsměvem se na mne podíval. „Používám je jen při zvláštních příležitostech!“

„Aa...to...hmm.“ Vypravil jsem ze sebe. Mezitím jsem pozoroval oba „doktory“ jak vlasy dávají pod mikroskop a nakonec vždy jeden a jeden dali do nějaký baňky s růžovou tekutinou. Ta byla napojená na nějaké další hadice.

Přistoupil ke mně Fousáč.

„Potřebovali bychom ještě něco vědět, Martine...“

„Nic vám už neřeknu!“ Byl jsem pevně rozhodnut už se s tím pacholkem nebavit. Sledoval jsem jen ty dva co dělají s vlasy mých rodičů. Proklínal jsem se proč jsem je dával do toho pouzdra a bral s sebou. Pouzdro sice bylo takové malé pojítko a když mi bylo nejhůř, tak jsem je vždy hladil, nebo jen pevně stisknul, ale...

„Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!“ Příšerná bolest, ničemu doposud nepodobná, mi projela celým tělem.

„Dědeček.“ Zašeptal Fousáč měkkým hlasem.

„Kdepak, na dědečka byl vždycky spoleh.“ Tak Martine, potreboval bych ještě něco vědět, víš, jak jsme se spolu už bavili a aby zdůraznil svá slova, tak mi zaveksloval s železnou hůlkou co mi bodnul do nějakého citlivého místa v podpaží.

„Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!“ Bylo to horší než prve, bolestí jsem se pomočil a taky z dalšího otvoru muselo něco vytéct.

Očima jsem sledoval pořád ty dva, něco kutili s tou baňkou. Obsah slili do dvou velkých nádob, co stály hned za publikem.

„Už nic nevím.“ Šponoval jsem se v poutech, ale nepovolila. Byl jsem hodně zesláblý.

„Potřebujem vědět, koho si tu v Japonsku kontaktoval, víš.“ A zase zatočil s dědečkovou kouzelnou hůlkou a já myslel, že mi slezly všechny vlasy.

Bezvzádně jsem visel na kříži a nevnímal okolí. Po nějaké době jsem opět pohlédl na Fousáče. Stál zády ke mně a na něco se upřeně díval. V ruce držel podivné kleště s nějakým zobákem na konci. Zaostřil jsem zrak na co se všichni dívají a když jsem pochopil, rozbřečel jsem se. V kádích rostly dva zárodky, teda spíš dvě děti. Dalo se rozeznat, že se jedná o chlapce a dívku.

„Nééé!“ Vzlykal jsem nahlas. Fousáč se na mne otočil. Jedno z dětí, byla to žena otevřela oči. To už ale Fousáč nemohl vidět, protože se kleštěmi pomalu přibližoval k mému břichu. Usmál se.

„Já ty nové nerezové hračky nemám rád. Tenhle je památeční, je vykládaný perletí a je starý víc jak tři sta roků.“ Pokýval hlavou, pokračoval: „Je to vzácnost. Za celou dobu se nenašel člověk, který by vydržel všech pět kol. Vítejte Martine ve druhém kole!“

Zase se na mne bodře usmál. Dívka v baňce rostla doslova před očima. I chlapec rostl, ale oči měl stále zavřené, jen se usmíval. Na dívce nebyly znát nějaké emoce. Jen koukala.

„Pro pořádek se tě musím znovu zeptat. Kdo ti zadal cíl tvého útoku, nebo s kým jsi ve spojení. Řekni alespoň jedno jméno.“ Já se ale koukal úplně jiným směrem. Kleště se přiblížili k mým slabinám. Cítil jsem jak jsou chladné, lechtalo to.

„Jaaaaaauuuuuuuuuu!!!!!!“ V kleštích tomu hajzlovi zůstalo kus mého masa. Dívka v baňce dala ruku na sklo. Profesor Tamada na to sklo poklepal, dívka mrkla a kývla hlavou. Fousáč vytřepal kus mého masa do porcelánové misky.

„Ta miska se může naplnit celá, ale ty budeš ještě žít. Rozmysli si to ještě.“ Dívka pořád na mne koukala a chlapec v baňce se pitomně usmíval.

„Auuu, už né. Prosím.“ Zašeptal jsem.

„Tak rychle, Martine, musíš si pospíšet, roste mi tam další práce...“

„Už né, já nic nevím.“

Fousáč omyl kleště v nějaké vodičce a přiložil mi je na horkou kůži, krásně to chladilo.

Dívka rostla.

Zase jsem se pomočil, nevím co to ze mne teklo, ale opouštěla mne zbývající síla, jakoby někdo vypouštěl nafukovací míč a ten ztrácel na pružnosti a na tvaru.

Miska se pozvolna plnila mým masem.

„Když je čas, tak nechávám vyslýchaným jíst své vlastní maso. Posiluje to na duchu, prý.“ Usmál se.

Chlapec otevřel oči.

„Následuje třetí kolo.“ Dívka se otočila na chlapce.

„Sem došlo málo lidí. Dva, co si vzpomínám. Jednoho jsem měl tu čest přivítat i ve čtvrtém kole. Vsázím na tebe, Martine. Doufám, že profesor mi nezkaží radost.“

Další jeho nástroj byly kleště zkombinované s pilou. Ohavná věc.

Muž se dotkl skla své nádrže a zavřel oči. Jeden z „doktorů“ klepl do skla. Muž otevřel oči a usmál se na Ženu. Pak oba strnuli ve svých pozicích.

„Kterou končetinou začneme?“ Otázal se mne Fousáč. Tekla ze mne krev, ale některé první rány už se začaly zacelovat, Fousáč nad tím nejevil nejmenší překvapení.

„Né...“ Sotva jsem vypravil ze sebe.

„Pak mám pro vás, Martine, speciální nástroj.“ Zašmátral v kožené kabele a vytáhl podivný louskáček na ořechy. „To je... varlando.“ Usmál se na mne. „Není to originál, ten se ztratil za druhé světové války v Barmě, ale svou funkci plní bez chyby. Jistě vám nemusím říkat, na co se používá...“

Vzadu u kádí nastal podivný rozruch.

„Všechno řeknu.“ Vzdechl jsem.

„Martine! Proč mi chcete kazit radost, teď na sebe máme trochu víc času... a vy mi takhle chcete utéct? To ne. Ještě jedno kolo. Prosím. Budete nový rekordman a když vejdete do pátého...“ Zasníl se. „Tak vám slibuji, že to s vámi hnedka skončím.“

„Pobýval jsem u nějakého pana, myslím že se jmenoval...“

„Zadržte!“ Zastavil mne Fousáč a přikryl mi rukou ústa. „Aspoň chvíli... pak si spolu promluvíme, Tamada počká.“

„Jmenoval se Zen-šu.“ Zalhal jsem.

„To jsi mě pěkně namíchnul! Kde já vezmu takovýho jako seš ty!“ Vyčítavě se na mne obořil Fousáč. „Nemysli si, že tě teďka nechám! Ani náhodou! Kdybys ještě chvíli vydržel, tak tě nechám být, ale takhle...“

Baňka, co v ní byla žena se rozskočila na tisíc kusů. Záplava nažloutlé tekutiny vletěla mezi prchající vědce.

Žena nekoukala nalevo ani napravo a mířila ke mně. Ostatní ji uhýbali, dva z vojáků začali ženu kropit energetickými výboji svých zbraní. V tom se rozskočila druhá baň.

Muž se vrhl na ty dva a utrhnul jim hlavu. Zasmál se, ale moc lidsky to neznělo. Tamada se svým doprovodem prchali pryč.

Fousáč se otočil na přicházející ženu, v rukou držel „varlando“ podle toho jak se mu klepala kolena, se necítil nejlépe.

„Synáčku, řekla žena.“

„Mami.“ Špitnul jsem.

„Co ti to udělali?“ Mámě se po tváři kutálely veliké slzy, bylo mi jí líto. Fousáč tam stál jak přimražený. Máma si uvědomila jeho přítomnost a najednou se slzy přestaly kutálet a její pohled byl plný nenávisti.

„Tys zmrzačil mého syna!“

Fousáč polknul.

„Tebe si vychutnám později.“ Řekla matka a praštila lehce Fousáče do spánku, ten se jí bezvládně svalil k nohám. Mířil k nám otec, matka ho však usměrnila jinam.

„Já se o něj postarám, ty zajisti okolí!“ Otec začal řídit mezi ještě ne zcela vzpamatovaným osazenstvem.

Matka mi něžně odtrhla pouta a padli jsme si do náruče, okolo nás tekla krev a bylo nám dobře.

„Musíme pryč!“ Přerušil nás otec.

„Kde to jsme synku a jak...?“ Zeptala se máma.

„Teď není čas, všechno vám řeknu. Musíme pryč, otec má pravdu!“ Otec se na matku významně podíval.

„Ale toho hajzla vezmu sebou!“ Ukázala na omráčeného Fousáče. „Ty...“ Ukázala na otce „...si vezmeš Martina na záda, je hrozně slabý!“

„Já na záda nepotřebuju, sice nejsem zrovna ve formě, ale pořád můžu chodit.“ Křikl jsem ještě a oba rodiče jsem musel strhnout k zemi, protože kolem nás proletěla sprška střel.

„Ty vole, voni po nás střílej a já jsem nahatej!“ Vyjekl otec.

„Blbe.“ Kontrovala matka a já se štěstím rozbrečel.

„Nemáš nějaký větší prsa?“ Ještě se zeptal, ale pohlavek už nedostal, protože po nás začali znovu střílet a máma otcovu poznámku asi neslyšela.

„Támhle je nějaká mříž.“ Ukázal otec. „Tudy bysme mohli zdrhnout do prdele!“

„Já zdrhat nikam nebudu, máme tu nějaké řízení, ti hajzlové ublížili tvému synovi!“ Manipulovala matka s otcem.

„Já vím, ale nemáme žádný zbraně, proč nemám svůj revolver?“ Otázal se tatík.

„Prosím tě, nech toho. Vytáhni támhle ten plech, ať na nás nemůžou a dojdeš k tý mříži, až budeš dole, tak nám plech hodíš a my půjdem za tebou!“ Rozdělila matka práci.

Docela jsem se vezl. Po tvářích mi tekly slzy štěstí. Jak řekla, tak se stalo. Otec si v ničení počínal celkem zdatně, asi za půl hodiny jsme měli i šaty. Bloudili jsme chodbami a otec s matkou si umotali tradiční zábradlí i s mašlí na konci.

Začal hon na Japonce.

„Všechno co má šikmý voči, zabít!“ Rozkázal otec, matka to nijak nekomentovala, pak přistoupila ke mně.

„Víš Martínku, tohle je nutný...my teda, já...víš nechceme, ale když oni ti tak ublížili.“

„Už se to celkem zahojilo.“ Řekl jsem.

„Vážně? Ukaž břicho!“

„Prosím tě, teďka ne. Není čas.“ Odbyl jsem ji. Alespoň mě pohladila po vlasech, to už nikdo dlouho neudělal.

„Smrrrrrt!“ Křičel otec nedaleko nás a z nějaké kanceláře tekly potoky krve.

„Sviněěěě!“ Křičel dál otec, až byl z jedné místnosti vyhozen obrovským výbuchem. Zoufale se z pod sutin podíval na matku, ta stiskla zábradlí a vykročila pevným krokem k místnosti. Rozhlížel jsem se kolem a kryl jsem jí záda. Otec se pomalu sbíral, kulhal na jednu nohu.

„Hajzlové šikmovoký! Chtělo by to nějakou bouchačku, chlapče... Nemáš?“

„Nemám, tatínku.“ Odpověděl jsem. „Co to tam bylo?“

„Ale byl tam nějaký kretén a jak mě viděl, tak se vodpálil. Hovado! Musíme dávat bacha.“ Taky mne pohladil po vlasech.

„Vyrostl si.“ Začal otec debatu.

„Jo.“

„Kde to vůbec jsme, synku?“

„V Japonsku.“ Otec pokýval hlavou.

„A jak si se měl...?“

„No...docela to šlo.“

„Byl si už taky mrtvej?“ Nechápatě jsem se na něj podíval a zakroutil hlavou.

„To je dobře. Stojí to za hovno.“

„Co si naposled pamatuješ?“ Zeptal jsem se.

„Jak jsem zastřelil tvou matku...“ Řekl smutně otec, vzápětí se ale vzpamatoval, řekl: „Ale teďka jim to zase nandáme! Jsou tu nějakí negři?“

„Myslím že ano... viděl jsem fotku v novinách, jak...“

„Voni tu vychází noviny?“ Divil se otec. Přikývl jsem.

„Ty vole, mámo, civilizace! Maj tu dokonce i denní tisk!“ Zvolal na matku, která si čistila zaneřádný konec zábradlí. Jen kroutila hlavou, že otce takové věci zajímají.

„Teď seš na řadě ty! A né, že zase něco zkurvíš!“ Pohrozila mu.

„Poslechni, Martínku, co si dělal celou tu dobu...?“ Ptala se matka.

„To je mámi na dlouhé povídání.“ Ale ve stručnosti jsem jí vylíčil příběh od jejich smrti, až po cestu do Japonska. Matka mě nepřerušovala, jen kývala hlavou, občas pomohla otcí, ale hned se vrátila ke mně. Nakonec řekla:

„Mám velikou radost, že jsi nás pomstil, synku. Víím, že jsi už velký kluk, ale pro mne napořád zůstaneš tím Martínkem, sirotkem, kterého jsem nechala v tom

mizerným světě samotného... Pokud mi můžeš, tak mi, nebo, tak nám promiň...“ Vzlykala matka.

„Ale mamí, nech toho, naopak já jsem vám měl přijít napomocť, když vám došly náboje, byla to moje chyba. Kdybych jim vpadnul do zad... Tak...“

„Tak by tě zabili, víš. Možná, že bys jednoho, nebo dva zabil, ale... bylo jich pořád hrozně moc. Takhle, i když to zní blbě, to bylo nejlepší řešení. Jen mě udivuje, jak to, že máme zase takovou sílu...?“

„To asi proto, že jste se mnou byli v tom Černobylu... Měl jsem to pouzdro pořád při sobě a když vás dali do té lázně, tak, nevím, asi to byla nějaká další látka, která zapříčinila, že máte schopnosti jako dřív.“

„Já myslím, že máme lepší schopnosti, než prvně...“

„No to je možný, za to může asi ta radioaktivita...“ Skočil jsem jí do řeči.

„Stejně to je úžasný! Už se svých schopností vzdát nechci, za žádnou cenu!“ Prohlásila nakonec. Ještě jsme si chvíli povídali a pak nás přerušil otec.

„Seš na řadě!“

Proplétali jsme se změtí trubek a kabelů, odněkud na nás neustále kapala voda a z některých trubek co chvíli vystřelovala pára. Tamada na nás pouštěl nové a nové mutanty, ale otec s matkou byli neuvěřitelně sehraní (asi z Islandu). Zábírali v jejich ruku (měli už každý asi čtvrtý) bylo neustále v činnosti.

Po čase odpor začal sílit, asi jim došlo, že na nás nestačí.

„Moc jí to nejde!“ Řekl otec, vida, jak byla zatlačena asi třemi o hlavu většími mutanty. Trochu mi připomínali Ku-torga, ale nebyli chlupatý.

Vydal se za ní. Společně pak byli vyhozeni do povětří a oba jsem je musel vytáhnout pryč. Fousáče si matka vytáhla sama. Před tím mu vydloubla voči, aby, jak říkala, nezlobil...

„Nechala jsem tam zábíralí...“ Smutně konstatovala.

„Musíme do hajzlu, ti parchanti na nás útočí jak kamikadze!“ Křikl otec a dral se z chodby ven po schodech. „Vo další ruku bych přijít nechtěl!“

„Tak bych ti přišila nějakou žlutou.“ Zachichotala matka.

„Já žádnou žlutou ruku nechci! Kde je východ, chlapče, nevíš?“ Ptal se otec.

„Asi tímhle směrem.“ Ukázal jsem na šedivé schody.

Opatrně jsme se vydali po schodech nahoru.

„Nějak se mi to tu nezdá...“ Věťřila máma.

„Mně taky ne.“

„Pudu se podívat napřed.“ Prohlásil jsem.

„Ani náhodou!“ Řekli oba současně a podívali se na sebe.

„Pudu já!“ Prohlásila matka.

XX

Teď, nezbyvá nic jiného, než abych se zase ujal slova já. Když jsem si četl zápisky mého syna, tak se mi nezdálo dobré jeho frázování, jeho přednes a na můj vkus líčil svůj boj dost... abych tak řekl příliš nestraně. Byla to možná chyba nás s matkou, že jsme ho nedokázali dobře vychovat, nebo na tom nese chybu Alfred Largusson, který je vlastně nevlastním otcem Martina.

Každopádně jsme se z toho proklatého podzemí, kde jsme byli zavření dostali až po těžkých bojích. Nebýt mne, tak bysme se asi odtamtud nikdy nedostali. Míša sice tvrdí, že východ jsem našel úplnou náhodou, ale já vím své...

Opravdu jsme byli v Japonsku. To co můj syn prožil, bylo neuvěřitelné! Ale jsem na něj pyšný, takového syna...málo kdo zabil tolik lidí!

Když jsme vylezli ven nějakou kanalizační šachtou, kterou strážila mohutná mříž a několik nášlapných min, tak jsem opět viděl normální světlo. Není nic krásnějšího, než mraky na obloze, slunce a zpívající ptáci.

„Kurva, k zemi!“ Křiknul jsem na ostatní a než jsem to dořekl, tak země kolem nás byla rozrytá výbuchy ohnivých gejzírů. Běželi jsme jak o závod, ale stroj nad námi nás nepouštěl ze svého zaměřovače.

„Ten hajzl nás tlačí tamtím směrem!“ Ukazovala Míša k nějaké hoře. „Musíme na druhou stranu!“

„Se ti to řekne!“ Křičel jsem a málem si ukousl jazyk. „A jak?“

„Martine, budeme tě krýt, zkus po něm něco hodit!“

„Hodit? Ses zbláznila?“

„Rozdělíme se.“ Křikl Martin a přeskočil vyvrácený strom. „Já poběžím tím směrem, který ukazuje máma a vy na druhou stranu!“ A než jsem stačil zareagovat, tak Martin zmizel v hustém podrostu.

„Kurváá!“ Křičel jsem, ale nemohl jsem nic dělat, protože ten parchant nad námi si dělal co chtěl. Chvilími jsem Míšu ztrácel úplně z dohledu, pořád měla na zádech toho Inda. Pak se přihnal další stroj a měli nás na lopatě. Najednou jeden z těch trojúhelníkových tryskáčů vzplanul v ohlušujícím výbuchu, druhý to od něj chytil taky a trosky letadel nás přišpendlily k zemi. Něco mě zle rozseklo lýtko. Podíval jsem se na ránu, byla vidět kost a celé to bylo černé a spálené.

„Nechceš to pofoukat?“ Zeptala se zezadu Míša.

„Seš prdlá! Co to bylo?“

„Sem říkala Martinovi, aby potom něco hodil...“

„No jo no, tak se nevytahuj! Kde máš toho hajzla co mučil našeho syna?“ Zeptal jsem se.

„Dostal to, mrzák, má kliku...jinak bych ho...“

„Musíme pryč!“ Volal z dálky Marin. „Utíkal bych k té hoře, tam nás nebudou hledat, alespoň zjistíme, co maj za lubem.“

„Ses zbláznil? Není to tak dlouho, co jsem byl mrtvej a vůbec se mi to nelíbilo...“ Míša ale opět zasáhla:

„Má pravdu... ostatně jako vždycky. V tom je jistě po mně.“ Nakrčil jsem nos.

Pokračovala: „Taky by mě zajímalo, proč nás tam štváli, ale měli bychom se někde schovat, tak na týden, to už nebudou dávat takový pozor. Pak bych teprve vylezla.“

„A kam se chceš schovat, prosím tě? Všude budou psi a ty jejich čidla...“

Namítnul jsem.

„Zahrabem se do hlíny, nevím, někam do jeskyně...“

„Pod vodu.“ Skočil jí do řeči Martin. Oba jsme se na něj dlouze podívali.

„Pod vodu?“ Řekli jsme oba současně.

„Jo.“ Díval se na nás svýma chytrýma očima a užíval si chvíli, že mu nerozumíme.

„Pod vodu, je tu dost potoků a říček... Zavrtal bych se někam na dno, někde kde je vodopád, nebo kde teče voda rychleji a tam bych nějakou dobu zůstal. Dýchat nepotřebuješ a zima ti nevadí.“

„Ale...“

„Jdeme!“ Zavelel a rozběhl se obloukem k hoře. Zranění už celkem srostlo a tak jsem pajdal za nimi. K místu „nehody“ jsme viděli mířit několik bezhlučných tryskáčů a vysoko na nebi letěla F-patnáčka, kroužící ve velkých kruzích nad celou oblastí. Ty nové stroje začaly systematicky likvidovat porost za námi. Leželi jsme na zemi a ani nedýchali. Cítil jsem jak se mi zastavilo srdce, leknutím jsem se rozkašlal. Míša mě kopl do nohy a sykla, abych držel hubu. Znovu jsem se zklidnil a zase zkusil zadržet dech a srdce. Šlo to. Bylo to sice takový divný, ale šlo to.

„Netluče mi srdce.“ Hlásil jsem ostatním.

„Bud' zticha!“ Křikla na mne přidušeným hlasem Míša. Vyplázl jsem na ní jazyk. Po delším čase přilítly další stroje a začaly prohledávat další oblast. Museli jsme něco dělat.

„Jdeme!“ Zvedl jsem ostatní. „Než nás vyčmucharaj!“ Všichni vstali a zase jsme se rozběhli směrem k té hoře. Jednalo se o kopec tak osm set metrů vysoký, vévodil celému masivu, co se táhnul od severu k jihu. Byl celý porostlý borovicemi a smrky, bylo to hezké místo, ale něco mi říkalo, že na houby tam Japončiči asi nechoděj.

„Tady by to šlo.“ Ukázal Martin před sebe. Jsou tam i malý peřeje. „Ty se budou hodit.“

„No to jo, zvláště potom, co se nám tady táta bude snažit něco duchaplnýho říci.“
“Zase se chceš hádat?!”

„Nechte toho!“ Usadil nás Martin. „Musíme dolů. Zahrabem se v korytě řeky, to za chvíli nebude vidět. Jeden druhého se budem dotýkat. Když někdo ucítí nebezpečí, tak zatahá třikrát na šaty toho druhého, když se bude někdo chtít podívat ven zatahá čtyřikrát a když někdo nebude souhlasit... tak toho dotyčného štípne.“

„Jau!“ Vykřiknul jsem. „Tys mě štípla!“

„Jenom jsem chtěla vyzkoušet naší komunikaci.“ Řekla Míša a už byla dole u řeky. Skočil jsem za ní, ale už se zavrtávala do koryta.

„Jsou tam kameny!“ Nesouhlasil jsem s výběrem místa.

„To je ale dobře, neboj, podívej na mámu, už ani není vidět.“ Martin ukazoval na vařící se vodu. Zhluboka jsem se nadechnul... starej reflex.

Zavrtávání šlo docela dobře, ale syn kolem sebe dělal příšernej bordel a několik kamenů mě hodil nechtíc do obličejů.

Ležel jsem ve prostřed a vůbec to nebylo pohodlný, pro hluk vody kolem jsme téměř nic neslyšeli. Ale zem se otřásala, po výbuších jak tryskáče bombardovaly okolí. Nemohl jsem mluvit a nemohl tak dát najevo svoje starosti a poznatky.

Docela mě to štválo.

Zanedlouho jsem na sobě cítil čísi ruku, byla to Míša. Sunula mi ji do rozkroku, nechápal jsem co tím sleduje, ale jen do té doby, co mi ho pevně chytnula a dělala ten známý pohyb nahoru a dolů... Začal jsem kuckat a spolknul několik kamenů a asi hektolitr vody. Zpomalila, když jsem se uklidnil, protože zrovna nad náma něco letělo a Martin mě zatáhl třikrát za bundu. Pak zase začala znovu. Štípnul jsem jí, ale nepomáhalo to... Bylo to hrozný.

Ona byla poštipaná a já se cítil podivně prázdný.

Trvalo to celých deset dní.

Přísahal jsem, že už se nikdy nebudu schovávat. Po osmi dnech se situace zklidnila a my začali pomalu vylezát z vody. Nejdřív šel na výzvědy Martin, ale okamžitě se zase ponořil zpátky a třikrát nás každého zatahal za šaty. To znamenalo nějaké nebezpečí, ale ať jsem napínal svůj sluch sebevíc, nic jsem neslyšel. Večír jsem se šel podívat já. Kousek od břehu jsem spatřil stan a nějakého chlapíka jak chytá ryby.

Museli jsme se poradit. Vytáhnul jsem oba z vody a plaval kousek od břehu.

„Co to je za turistu?“ Ptal jsem se Martina. Odpověděla Míša.

„Jak to má vědět!“

„Já nevím, on je skoro domorodec.“

„Nevím kdo to je, ale připadá mi to nějaký divný...“ Řekl Martin. „Už je tady dost dlouho... na co tady čeká?“ Dumal na hlas.

„Tak ho zabijem!“ Navrhnul jsem.

„Počkej!“ Okřikla mne Míša.

„Já bych se ho zeptal, co tady chce a pak by se vidělo...“ Navrhnul Martin.

„Souhlasím!“ Poznamenala Míša a mně nezbyvalo nic jiného, než se podřídít vůli většiny.

„Kdo půjde?“

„Já.“ Odpověděl mi Martin.

„Není to nebezpečný?“

„Neboj, to zvládnou.“ Ponořili jsme se zpět do vody a pozorovali Martina zpoza kamene, jak se blíží k tomu podivnému rybáři.

Když byl Martin asi pět metrů od něho, tak ten se na něj otočil a poznamenal anglicky:

„Už jsem myslel, že jste se vypařili.“ A věnoval se dál rybaření.

„Kdo jste?“ Zeptal se ho Martin.

„To je jedno, na jméně nezáleží, pomohu vám.“ Odpověděl neznámý.

„A proč byste to dělal?“

„Protože jste pomohli vy nám, dlužíme vám to.“

„Kdo jste?“ Znovu se ho zeptal Martin.

„Jsem velitel eskadry F patnáctek na základně Fuma. Mé jméno je Tanaka. Hemsu u mne dělá velitele roje, to on na vás upozornil. Děkujeme, že jste zabil Suzukiho.“ Mírně se uklonil.

Oba jsme se s Míšou na sebe podívali. Martin pokračoval dál v dotazování:

„Jak jste nás objevil?“

„Jednoduše.“ Usmál se chlapík. „Kroužil jsem nad vámi ve velké výšce, naše stroje jsou vybaveny sledovacím systémem Lantrin a nebylo těžké vás objevit. Pak jsem stroje profesora Tamady navedl na opačnou stranu, než jakou jste utíkali.“

„Hmm.“ Poznamenal Martin. „To bylo od vás odvážné...“

„Ani ne, mutanti nerozumí naší technice a my zase nerozumíme jejich, navzájem si nelezeme do zelí. Naše prestiž prudce stoupla, když jsme na vás shodili tu bombu, která vás pohřbila v tom obchodním domě.“

„Tak vy...!“

„Ano, bylo to nutné, nemohli jsme připustit, aby na nás padnul stín podezření.“

„Ale to...“

„Ano, vím, nebylo to od nás, abych tak řekl taktní, ale byla to nutnost. Teďka nás s vámi nikdo nespojuje. To je výhodný pro nás pro oba. Bude to pro Tamadu

docela překvapení.“ Chlap se usmál, jasně jsem viděl ten jeho podlý asiatický škleb. Nemohl jsem uvěřit, že s mým synem sehráli takovou hru. Tanaka však pokračoval:

„Když jsem nad vámi kroužil, tak jsem viděl další dva vaše kolegy, myslím dokonce, že jeden z nich kulhal...“ Hrklo ve mně, vypadá to, že o nás vědí.

„Ano, je nás víc.“

„Výborně.“ Řekl Tanaka „A můžu ty vaše...kolegy vidět?“ Martin se zamyslel, mě se zrovna dvakrát vylejzat nechtělo, ale s Míšou jsme čekali jak se syn rozhodne.

„Proč bych vám měl věřit?“ Zeptal se Martin.

„Protože vám nic jiného nezbyvá. Města jsou prošpikovaná scanery a za chvíli by vás chytli, ale to už by se s vámi nikdo nemazal. Měli jste štěstí, že vás podcenili, u vlády jsou neschopní diletanti z nějakých výzkumných ústavů. Ale blbí to oni nejsou, zvlášť mutanti. Tamada se jim stále bojí dát plnou moc, až to udělá, tak z Japonska bude jen otrokářský stát, už takhle to za nic nestojí, ale je ještě šance to změnit.“ Tázavě se na Martina po díval. Ten se zamyslel a zeptal se:

„Říkáte, že je země prošpikovaná scanery, proč mi to Hemsu neřekl?“

„Protože jsme chtěli zabít Suzukiho. Na vás nám absolutně nezáleželo, naopak by bylo dobré kdybyste zemřel a ještě lepší, kdybychom vás zabili my. To bysme se hráli na výsluní a dál mohli provádět naše operace, bez toho aby u někoho vyvolaly stín podezření.“

„Jakou mám jistotu, že mě zase nezhadíte?“ Zeptal se Martin.

„No...“ Odmlčel se Tanaka a díval se do rychle plynoucí řeky „...nyní, když jsme poznali vaše schopnosti, tak je pro nás výhodné se s vámi spojit a udělat dohodu.“

„Jakou dohodu?“

„Dohodu. Vy nám pomůžete se svrnutím Tamady a my pak pomůžeme vám.“

„A co když o žádnou dohodu nestojíme? Co když se budem chtít vrátit zpátky na místa, odkud jsme přišli a do nějakýho Japonska nám nic nebude. Můžem si žít klidně na opačné straně zeměkoule a vy o nás nemusíte vůbec vědět.“

Tanaka se usmál.

„To asi sotva. Protože Tamada umístil na oběžné dráze nové špionážní družice a ty mu hlásí každou sebemenší anomálii v oblasti. Takhle začal lovit poslední přeživší lidi. Není jich moc, ale někdo ještě přeci jenom přežil.“

„Takže...“

„Takže nemáte na vybranou.“ Skočil mu do řeči Tanaka.

„Co bude, když s vámi do toho pudem?“ Tanaka se na Martina usmál a pravil:

„Nejdřív bych rád viděl vaše kolegy. Prosím.“ Martin se otočil svým směrem. Míša do mne strčila a vztyčila se. Japončik zamžikal očima, ale rychle se vrátil do té své asijské masky.

„Uprav se!“ Sykl jsem na Míšu. „Jsou ti vidět prsa.“ Míša si ležerně stáhla potrhanou bundu přes holou kůži a udělala na Tanaku voči. Ten opět zamžikal a bylo vidět, že se mu do té své masky nechce, nakonec se tam přeci jenom vrátil poté, co jsem mu řekl, že to je moje manželka a Martin je náš syn.

Naše oblečení po deseti dnech pobytu pod vodou, kdy jsme byli ještě navíc zavrtáni hluboko v zemi nevypadalo nejlépe.

„Vaši rodiče...předpokládám mají stejné vlastnosti jako vy?“ Ptal se japončik.

„Ano.“

„V tom případě to je vynikající, kdybychom na Tamadu mohli udeřit v několika směrech...“

„Tak moment.“ Skočil jsem mu do řeči. „My se rozdělovat nebudem! Pracujeme výhradně společně!“ Podpořila mě Míša.

„Už jste nás, nebo tady syna několikrát podrazili, nejdřív si budete muset zasloužit naši důvěru a jestli vycítím sebemenší podezření... tak vás zaživa stáhnou z kůže. Věřte, že jsem to už párkrát dělala.“ Japončik pokýval hlavou a říkal něco v tom smyslu, že situace se radikálně změnila a že naše akce má velkou šanci.

„To jsou kecy! Nezkoušej mě nasrat!“ Zahrozila Míša pěstí před jeho šikmým obličejem, už vůbec nevypadala tak sexy, jako před malou chvílí. Japončik byl ale muž zvláštního ražení, vůbec se jí nebál...

„Já jsem tu za celý japonský národ a strach z vás nemám. Navrhuju dohodu: Vy nám pomůžete porazit Tamadu a my vám za to dáme možnost žít, kdekoliv budete chtít.“

„To není mnoho...“ Řekl jsem Tanakovi.

„Kdekoliv.“ Zopakoval Japonec.

„To se rovnou můžem sbalit, skočit do moře a odkráčej kamkoliv budeme chtít. Namítla Míša.

„Už jsem vám jednou přeci řekl, že to nejde. Nad planetou létají satelity a ty skenují 100% povrchu Země, objeví-li nějakou podezřelou činnost, okamžitě tam pošlou mutanty. Kdybyste si jen zapálili oheň v kamnech, tak to ta družice zjistí... Nemáte na vybranou. Takhle objevili posledních pár přeživších.“

„A když vám pomůžeme a Tamadu porazíme, co bude pak? Nebude z toho jen nová diktatura?“ Zeptal se Martin.

„Diktatura není až tak špatný zřízení, ale musí bejt dostatečně osvícená a to ta Tamadova není.“ Usmál se Japončik.

„A vaše?“

„My budeme mít svobodu tisku a svobodu shromažďování. Nepotřebujem policejní stát, rádi bychom obnovili císařství.“

„Ale vždyť císař zahynul.“ Namítnul jsem.

„Císař ano, ale... No nebudem rozebírat věci, které nemusíte vědět. Potřebujete zbraně a odpovídače scannerů. Ty vám opatříme. Pak vám dáme seznam cílů, který musejí být vyřazeny z činnosti. Pak teprve může být proveden masivní útok na základny Tamady a mutantů.“

XXXXX

Odešli jsme z Tanakou do jeho elektromobilu, byla to velká dodávka z falešným dnem. Tam nás zavřel. Moc jsme mu nedůvěřovali, ale vzhledem k tomu, že o nás věděl, když „chytal“ ryby, tak se dalo předpokládat, že nás nezradí.

Po dvou hodinách jízdy dodávka zastavila.

„Tak, panstvo, vystupovat.“ Vybídnul nás Tanaka, když odsunul podlahu. Byli jsme tam stočení jako sardinky, všechno mě bolelo. Potřeboval jsem si odpočinout.

„Pojďte za mnou.“ Vyzval nás Tanaka. Šel jsem první, obezřetně jsme se rozhlíželi, byli jsme na nějakém statku, kolem nás chodili lidé v montérkách a moc si nás nevšíмали. Statek měl uzavřený dvůr a co bylo uvnitř, to bylo ukryto, před

pohledem zvenčí. Míša i Martin měli oči až navrch hlavy, taky se jim spousta věcí nezdála.

Tanaka nás dovedl do velké místnosti sloužící jako jídelna. Nebylo to zrovna důstojné místo, ze kterého měla být rozhodnuta budoucnost Japonska, ale zase to poskytovalo dobré krytí.

„Posaďte se.“ Vybídnul nás Tanaka. Zůstali jsme stát. Prohlížel jsem si židle zhotovené z ocelových trubek a v duchu počítal, za jak dlouho bych z ní udělal bojový nástroj.

„Co si o tom myslíš?“ Zeptal jsem se Míši.

„Smrdí to.“ Řekla.

„Já jim věřím.“ Hájl je Martin.

„Žlutejm?“ Podivila se Míša. Martin kývnul.

„Po kom ten kluk je?“ Zeptala se Míša.

„V tomhle po mně nebude, ty si byla vždycky taková...tolerantní.“ Ušklíbala se a řekla:

„Ty si už asi nepamatuješ, jak si chtěl zůstat negrem, vid'?" Už jsem ji nestihl odpovědět, protože do místnosti vešli tři lidé, Tanaka a další dva.

Martin je musel nejspíše znát, protože prohlásil:

„Dlouho jsme se neviděli...“ Řekl to ale takovým podtónem, že jsem si k sobě přisunul kovovou židli.

„Omlouváme se za svoje jednání, Martine, ale pochop, museli jsme od sebe odlákat Tamadovu pozornost, naše eskadra byla už na obtíž a my jsme svým zákrokem...“

„Jste mě málem zabili.“ Přerušil je rozzlobený Martin.

„Ano.“ Doznal ten vyšší z Japonců. Pak pokračoval: Dovol, abych si vzal svůj život, jakožto omluvu za ohrožení tvého.“ Martin se na mne tázavě podíval.

„Nech ho.“ Zašeptal jsem. „Je to jenom trik.“ Nevěřil jsem, že by to ten chlap myslel vážně. Ale Tanaka mu podal krátkou katanu. Japončik ji přijal, nehnul při tom ani brvou. Odešel doprostřed jídelny, tam kde prázdné místo mezi stoly tvořilo písmeno „U“.

„Ty vole, von to snad myslí vážně.“ Špitla polohlasem Míša.

„Blbost.“ Jen to zkouší. Martin byl celý nesvůj, už chtěl za ním jít, ale zarazil jsem ho:

„Schválně, kam až ta maškaráda dojde, vsadím se, že teďka na nás vletí. Hlídejte si záda.“

Mezitím Japonec zakleknul, obnažil ostří meče a něco mumlal. Pozoroval jsem okolí a naslouchal jsem, jestli se někdo na nás nechystá. Ticho však přerušil přidušený výkřik. Japonec to myslel vážně a páral si břicho ze strany na stranu. Martin už u něj stál.

„Muso! Muso, proč?!“ Japonec něco povídal, ale nerozuměl jsem mu. Martin se mu pokoušel vytrhnout meč z rukou, ale nedařilo se, chlap pokračoval v přehrávání vnitřností.

„Ty vole.“ Uklouzlo mi. Míša se na mne mračila, nejvíc byl ale naštvaný Martin. Jakmile se Musa svalil na zem, rozběhl se ke mně.

„Proč si to dovolil!“ Křičel. „Proč nikomu nevěříš?! Vůbec nemáš žádný srdce!“ Chytnul jsem Martina za ramena a zatřásl s ním.

„Ten chlap je přímo zodpovědný za tvoje ohrožení, sám si mi říkal, že tě poslali na jistou smrt! Tak se mi tu teďka neposer! Aspoň si ti zmrdi dají příště větší pozor!“ Ale Martin se nedal, poprvé jsem ho viděl brečet. Ujala se ho Míša. Já jsem si šel promluvit se zbytkem skupiny.

„Doufám, že jste spokojený.“ Začal Tanaka.

„Podívej se, ty prevíte, ve vteřině bych tě mohl roztrhnout jak hada, tak tu na mne nezkoušej nějaký sentimentální kecyčky o tom, kolik ten chlap měl dětí a nemocnou manželku.“ Možná, že můj syn je poněkud citlivější, ale oba dobře víme, že to je jenom posraná hra. Vy...“ Ukázal jsem na oba. „...jste jenom národ zasranejch fanatiků, který si neváží lidského života. Toho Tamadu na vás seslal nasranej bůh, protože už se nemohl dívat na to, jak žijete. Tak jestli od nás chcete nějakou pomoc, tak bych prosil, abyste nás ušetřili zbytečnejch keců! Pomůžeme vám, protože jaksi nemáme na vybranou, ale ještě jeden podraz...“

„Dobře, dobře, budeme jednat všichni na rovinu. O.K. Je to tak dobře?“

Neodpověděl jsem mu a podíval jsem se na Míšu a Martina.

„Jsou to zmrdi.“ Řekl jsem česky. „Obětovali by vlastní mámu, pro tu svou zasranou čest. Magoři.“ Pak jsem se zase obrátil k těm dvěma.

„Souhlasíme. Jaký je plán?“ Mezitím do jídelny přišli další dva pánové a odtáhli tělo. Zbyla za ním krvavá šmouha, kterou nikdo neuklidil, asi to mělo symbolizovat, že první oběť vykonali Japonci, já jsem ale neměl vůbec v plánu se nechat obětovat, jako ten pomatenec Musa.

Tanaka před námi rozvinul velkou mapu Japonska, na které bylo barevně vyznačeno několik bodů.

„Tamada se s normálníma Japoncema moc nebaví, to nám celkem hraje do noty, protože svojí moc staví na Nových lidech. To jsou z části normální lidé a z části mutanti.“ Nechápatě jsem zakroutil hlavou.

„Nedivte se, příteli.“ Řekl Hemsu, další ze spiklenců, kterého Martin znal z dřívějšíka. „Ne každý chce vyměnit relativně svobodný život, za život bez nemocí a na vysokém postu. Není jich tolik, jak se může zdát. Možná deset tisíc.“

„To je dost.“

„To zvládnete.“ Chlácholil Hemsu

„A kde budete vy? My za vás budeme nastavovat krky a vy si tu budete žrát v klidu rejži.“

„Tak dost!“ Vyskočil Tanaka. „Už těch vašich urážek máme po krk!“ Nenávistně si mne prohlížel. „Jste cynická bestie a rasista!“

„A ty seš...“

„Ticho!“ Okřikla mě Míša. „Sedni si!“ Stáhla mě k sobě dolů.

„Omlouváme se, pokračujte, prosím.“ Řekla. Tanaka si rovnal své šaty a o něčem přemýšlel.

„Dobrá, ale naposledy. Tyto body.“ Ukázal prstem na mapu. „Jsou Tamadovy opěrná centra moci. Tenhle...“ Ukázal na místo kousek od Tokia, to je ministerstvo propagandy, správně řečeno: Úřad pro komunikaci a informace.“ Usmál se. „Ten vyřadíme my s F-15. Pak je tu zbrojní centrum, kde vyrábějí ty bezhlučné letadla, ty rovněž vyřadíme my. Vy zlikvidujete obsluhu u radarů. Podrobné mapy dostanete potom. Kousek od zbrojního centra se nachází takzvaný technologický park. To je nejdůležitější cíl, tam se líhnou mutanti a je to jejich centrála a zároveň výzkumný ústav. Vše je v podzemí. My jsme s našimi letadly

schopni zničit, to co je deset metrů pod zemí, ale dál se nedostanem. Takže je to na vás. Bude to tvrdý oříšek, nemáme moc zpráv, co se tam děje... Můžete být nepříjemně překvapeni. Srovnáme se zemí vše, co se nachází na povrchu, ale...“

„Tam si budem muset poradit sami, to je mi jasný.“ Přerušil jsem Tanaku.

„Ano, vybavíme vás nejlepšími zbraněmi, co máme.“

„Vono bude stačit, když tam budou mít zábradlí...“ Utrousil jsem spíš pro sebe.

„Prosím?“ Naklonil se ke mně Hemsu. „Nerozumím vám...“

„Ale nic, jen jsem si na něco vzpomněl... rádi vaše zbraně vyzkoušíme.“

„Něco se nám podařilo ukořistit...stálo to mnoho životů.“ Oči Tanaky se podivně leskly, měl jsem na jazyku zase nějakou poznámku o sebeobětování, ale něco mi říkalo, abych byl zticha.

„Je to pulsní puška, bůhví jak to funguje, ale účinek je...mimořádný! Má to sílu, jako stomilimetrový granát. Přirozeně že se to dá regulovat. Pak dostanete pistole a meče od nejlepších mečířů Japonska. Máme rovněž pro vás připravený nějaký ochranný oděv a další vybavení.“

„Kdy to vypukne?“ Optala se Míša.

„Příští týden, čím dřív, tím líp. Tamada je každým dnem ve svých výzkumech dál a bude ho čím dál tím těžší porazit. To, že jsme mu...že jsi mu zabil syna ho poněkud rozhodilo, ale netrvalo to dlouho. Podle našich zpráv už se zase plně zapojil do práce na genetických pokusech. Využijte čas, který je k tréninku a k meditaci. My naplánujeme cvičení do blízkosti Tamadových center. Poslední dobou nám nechává celkem volnost, těšíme se u něho jisté důvěry.“ Nejdříve se podíval na Martina a pak na mne. Na mne se mračil, věděl jsem co si myslí, ale přešel jsem to.

Debata se dál nesla v celkem v přátelském duchu, bylo vidět, že jsou na nás přímo závislí. Kdyby měli jen Martina, tak by se jednalo čistě o sebevražednou akci, ale s námi měli alespoň naději.

Nedalo se jinak, s Míšou jsem měl o tom rozhovor, ve kterém jsme se shodli (asi poprvé v životě), že nemáme jinou možnost, než svrhnout profesora Tamadu a jeho přísluhovače. Sice jsem si nedělal nějaké iluze, že tihle budou lepší, ale pravdou bylo, že Tamada nám šel dost po krku.

Martin projevil přání meditovat pod vedením nějakého zkušeného mnicha. Podivil jsem se nad jeho zájmem ale Míša mi zakazovala se do toho motat. Já jsem zatím s Míšou a s nějakým jejích mistrem cvičil boj s mečem.

Mistr se jmenoval Ku-ma-he a byl to mistr v Ninjutsu. Meč ovládal s nesmírným mistrovství, ale byl na nás pomalý. Zvládal jsem ho jednou rukou, ale naučil nás spoustu nových triků. Mlátili jsme se tak asi tři dny. Bylo to velmi inspirující, co nám ale dělalo starosti bylo to, že jsme po celou tu dobu neviděli Martina.

„Kde je?!“ Ptal jsem se donekonečna Tanaky.

„Medituje.“ Pořád odpovídal. Jeho výraz v tváři ale dával jasně najevo, že něco není v pořádku. Chytnul jsem ho pod krkem a vyskočil s ním na střechu, aby za mnou nemohl ten otravný ninja.

„Mluv, nebo tě shodím!“ Držel jsem Tanaku jednou rukou nad krajem střechy.

„Nemůžu...je to příliš...složitě. Puste mne!“

„Hovno!“ Kde je Martin, co jste s ním zase udělali?!“

„Počkejte...je to jinak, než si myslíte, opravdu.“

„Tak mluv!“ Postavil jsem ho zase na zem. Ninja vztekle pobíhal dole, protože ho Míša zaměstnávala.

„Je to složité.“ Blábolil Tanaka.

„To už jsem slyšel! Dál...mluv dál!“

„Martin...nevím jak vám to mám říct...“ Polilo mě horko. „Ty si ho nechal zabít!“ Obvinil jsem Tanaku. Míša jakmile slyšela poslední slovo vyskočila jediným skokem nahoru do dvaceti metrů. Ninja zalapal po dechu.

„Ten parchant...“

„Ne, Martin žije, jen je...meditoval s naším knězem a pak oba... Nevím co se stalo, ale od té doby je Martin v horečkách, nevíme co se děje. Náš kněz je mrtvý.“ Dál blábolil Tanaka.

„Co se stalo?! Jak to, že je váš kněz mrtvý?“

„Nevíme, dovedu vás k Martinovi, je u něj ten nejlepší lékař.“ Vzal jsem Tanaku do podpaží a skočil s ním dolů. Přistání bylo trochu tvrdé, ale nikdo si nestěžoval.

„Tak kde ho máš?“ Zeptal jsem se ho, když jsme se ocitli na zemi.

„Je nedaleko odsud, asi osmdesát kilometrů. Pojedeme mým autem.“ Koktal Tanaka. Nasedli jsme do auta a uháněli za Martinem, Míša celou tu dobu brečela a hrozila Tanakovi pekelnými muky, jestli to Martin nepřežije.

Bylo to nejdelších osmdesát kilometrů, co jsem kdy zažil. Chtěl jsem se rozběhnout napřed, ale ohrozil bych naše budoucí akce.

Konečně jsme dorazili do nějakého šintoistického kláštera. Byla to stará stavba, asi ze šestnáctého století, některé dřevěné prvky vypadaly ještě starší. Nekoukal jsem ale moc nalevo, nebo napravo. Popoháněl jsem Tanaku. Prošli jsme několika sály, kde na nás zírali udivení mniši. Jeden před nás předstoupil, ale Míša ho odhodila stranou.

Konečně jsme stáli před Martinovým lůžkem.

Vypadal dost špatně. Na těle měl fialové a zelené fleky, byl bílý a zpocený. Míše se mu vrhla kolem krku.

„Co ti je, kdo ti ublížil?“ Brečela, byl to nejhorší pláč, co jsem kdy zažil. Volala Martina, přísahala bohu... Prostě hrůza.

Opodál jsem spatřil nějakého mnicha. Dotáhnul jsem k němu Tanaku a rozkázal:

„Ať ti řekne, co se stalo!“ Tanaka to přeložil a mnich nejistě něco polohlasem povídal. Tanaka byl celý rudý, rozčileně se díval na mne, na Martina a na mnicha.

„Mluv, kurva!“ Přerušil jsem mnichovo šeptání.

„No...celá věc, je strašně zamotaná, Martin se stal obětí své... nevím, jak to mám říci. Svě nepozornosti, nebo spíše svého omylu.“

Jakýho omylu!?“

„No, neřekli jsme vám úplně všechno...“

„Neser mě, Tanako, nebo tě nechám zaživa sežrat krysama!“ Tanaka byl bledý, ještě se na něco vyptal mnicha a pak vypověděl příběh, ze kterého se mi podlamovala kolena.

Celá věc se měla asi takhle. Když přijel Martin do kláštera, kde působí zbytek šintoistických mnichů, co unikli Tamadovu hněvu, tak se ho neměl kdo ujmout, všichni prý byli na modlitbách. Na Tanakův rozkaz ale přivedli jednoho a ten měl s Martinem meditovat.

Ti dva si ze začátku moc nesedli. Mnich na něho spustil hnedka nějaké zařikávání, ale Martin ho odbyl s tím, že mu nic nechce udělat. Mnich si totiž myslel, že je Martin jejich nepřítel. Oba posléze zaujali meditační postoj. Mnich, co to tlumočil, byl jediný kdo přežil následující události. Z jeho povídání vyplynulo, že Martin před časem přestoupil na druhou stranu, tedy na stranu našich nepřátel. Nevím jakou lstí se jim ho podařilo přesvědčit, ale Martin bojoval v nějaké velké bitvě za stranu Tamady.

Souboj se totiž, jak jsem pochopil odehrává ve dvou rovinách. V té první, to je normální reálný život a pak ve druhé, do které se musí proniknout pomocí meditace a vnitřního soustředění. Martina zlákaly mocnosti temna na svojí stranu a on pomohl vybojovat Tamadovi vítěznou bitvu.

Když se ocitl sám mezi mnichy, tak ti rychle poznali o koho se jedná a Martina téměř zahubili, on je sice téměř všechny porazil, ale už nemá dostatek sil, aby se vrátil z onoho světa.

Míša dál brečela nad Martinem a já si musel jít vyčistit hlavu ven z té začouzené místnosti. Všude to páchlo nějakým těžkým kadidlem a voskem na podlahu. Vyšel jsem proto na balkon, abych se nadechl čerstvého vzduchu. Seděl jsem opřený o zeď a přemýšlel, jak se z té bryndy dostat.

Nic mě nenapadlo.

„Kurva! Kdybych tak věděl...“ Pak jsem vstal a šel za Tanakou.

„Musíte nám pomoci, bez Martina jsme nahraní.“

„To jsme stejně, bitva v onom světě je ztracená, přitom tomu tak nebylo... Situace se pro nás jevila dobře, tedy do příchodu vašeho... Obléhali jsme jejich poslední pevnost, když... Chápete? To všechno kvůli Martinovi!“ Křičel Tanaka.

„Musí to jít nějak vrátit, vždyť je to jenom jako, né?“

„Jaký jako?“ Bránil se Tanaka. „Onen svět je stejně reálný, jako ten náš, není se lehké do něho dostat. Pokud Martin bude dost silný, tak se z něho dostane sám.“

„Musíme mu nějak pomoc, obětujte klidně zbytek mnichů, mě to je jedno, jinak jsme v prdeli!“ Tanaka se na mne štítivě zatvářil.

„Jste stejně bezohledný jako Tamada.“ Procedil ledově.

„Ne jako Tamada, ale jako vy!“ Japončík přimhouřil obě oči, musel mě strašně nenávidět. Pak se otočil a odešel za mnichem, který jediný přežil souboj s Martinem. Šel jsem za Míšou. Ležela u něho a kapesníkem mu otírala pot z čela. Její oči... nevydržel jsem se do nich dívat.

„Nařídil jsem Tanakovi, aby Martinovi pomohl, aby na to obětoval všechny svoje mnichy.“

„Zkurvení mniši!“ Skřípala zuby Míša. „Podívej se, co mu udělali.“ Odkryla příkrývky, do které byl Martin zabalený. Na jeho těle bylo mnoho spálenin a krvavých ran. Zalapal jsem po dechu. Martinovo tělo bylo úplně znetvořené. Pak přišel Tanaka.

„Ustupte.“ Nařídil panovačným hlasem. Míšu jsem musel násilím od Martina odtrhnout. Jeho tělo zvedlo několik mnichů v bílých hábitech a nesli je tajnými dveřmi po schodech dolů.

„Tenhle rituál se použil naposledy v roce 1240, kdy Japonsko bylo napadeno Mongoly, nikdo neví, jak to dopadne...“ Řekl Tanaka, když jsme došli do obrovské vlhké jeskyně, plné nestvůrných soch draků a podivných válečníků s hlavami lvů, vlků a orlů, podepírající klenbu jeskyně.

Uprostřed bylo kamenné podium, ke kterému vedlo sedm schodů. Všude svítily svíce a atmosféra byla enormně napjatá.

Vrchní zaříkávač hodil nějaké chroští do ohně, který hořel v dračí tlamě. Odpovědí mu byl oranžový kouř, který místy přecházel do červené. Jeskyní se nesly jednotvárné zvuky bubnů, přestože tu žádní bubeníci nebyli.

Situace se mi vůbec nelíbila. Kamenné sochy se nad námi ještě více nahnuly. Hra světla a stínu, smradu z kadidel a bubnování působila na všechny dosti sugestivně. Bubnování se zrychlovalo.

Zaříkávač zase něco hodil do ohně. Na scénu přišlo asi třicet mnichů oděných v modrá kimona. Po nich přišlo asi deset mnichů v rudých talárech. Martin dál ležel bez hnutí na kamenném oltáři.

Nestvůrné hlavy soch jakoby zamžikaly očima.

Rudí mniši se dali do zběsilého poskakování. Tančili v čím dál tím více rychlejším tempu. Do toho zaříkávač nejdříve mumlal a pak už křičel výzvy na nestvůry kolem. V některých očích modrých mnichů jsem zahlídl stopy strachu.

Už jsem byl z toho počínání unavený a smrad, jakoby se dal krájet, když tu se jedna z těch soch kolem pohnula. Nejdřív neznatelně, myslel jsem, že jí vlivem vlhkosti kousek upadl, ale mýlil jsem se.

Socha obživila, byla to socha dračího válečníka. Přikrčil se, protáhnul si krk a údy a pak napíchnul jednoho mnicha v modrém na veliké kopí a začal ho zaživa požírat. To bylo signál pro další. Najednou se všechny sochy dožadovaly přídělů. Jeden mnich po druhém přistupovali ke „svým“ sochám a nechávali se pozřít, někteří byli jen rozcupováni na malé kousky. Všude teklo spousty krve. Bylo to něco neuvěřitelného, kamenní válečníci byli od nás drženi jakousi neviditelnou silou, ale stejně jsem svíral křečovitě jílec meče.

Mniši v rudých kimonech už se ani nedotýkali země, jak sebou na podiu škubali. Jejich těla vířila vzduchem, jako by tu přestala platit gravitace.

Sochy dál stály na svých podstavcích, chtěly seskočit, ale pořád je něco drželo na místě. Zaříkávač ukázal na tři z nich. Ty seskočily na zem a šli k němu. Už jsem myslel, že si tím rozhodnutím podepsal rozsudek smrti, ale všechny tři příšery se těsně u něj propadly podlahou někam dolů. Pak zaříkávač ukázal na další tři, ty zase slezly ze svých podstavců a propadly se těsně u mnicha. Na podstavcích zůstalo asi deset nestvůr. Mnichy v červených kimonech jsem už ani neviděl, jejich rotující těla se pohybovala příliš rychle.

Najednou proud krve vyrazil z podlahy nahoru a s ním i několik kusů masa a výzbroje nestvůr.

Rotující mniši poněkud zpomalili.

Tanaka se na mne tázavě podíval.

Zaříkávač vstal a zakroužil rukama, strhnul ze sebe své kimono, zůstal stát nahý a jen bílá bederní rouška tvořila jeho jediný oděv. Ze země sebral nůž a začal si s ním řezat ruce a nohy, z jeho ran vytékalo velké množství krve.

To byl signál pro ostatní nestvůry kolem, všechny najednou seskočily na zem a draly se k podiu. Mnich, když už byli těsně u něho, jen s nožem skočil do prázdnoty a zmizel v ní. Bestie naskákaly za ním.

Strop nad námi začal pukát, už ho nic nedrželo. Míša se chtěla vydat směrem k Martinovi, ale Tanaka ji zadržel.

„Neobětoval jsem svého jediného syna, abyste to vy zkazila!“ Míša se poněkud zarazila.

„Ten mnich s tím nožem...“

„Ne, byl to jeden z těch modrých...“ Řekl zlomeným hlasem Tanaka. Pak se vzchopil a dodal:

„Musíte vydržet, přijde znamení.“

Strop se drotil a se shora začaly padat docela slušné kameny. Jeden spadnul těsně vedle Martina. Míšu jsem musel držet za ruku. Stáli jsme asi třicet metrů od podia, když tu jeden z kamenů spadnul na Martina, nebyl moc veliký, ale na normálního smrtelníka by to stačilo.

Martin se chytnul za hlavu a posadil se. Míša se mi vyškubla a jediným skokem přelítla celou jeskyni. Popadla Martina do náruče a zase jediným skokem dopadla u nás. Přesně v tu chvíli co dopadla, rozdrtil obrovský balvan oltář, na kterém Martin ležel. Balvan pokrývala modrá látka, která byla celá od krve.

Tanaku jsem chytnul za pas, přesně v tu chvíli, co ze stropu začaly padat jednotlivé části těl.

Běželi jsme pryč. Pár kamenů jsem schytl, pár jich schytlala i Míša, ale podařilo se nám proklouznout k chodbě, ústící k tajným dveřím v klášteře.

Schody jsem bral po osmi.

Všechno se to hroutilo, prolítli jsme pokojem a já i s Tanakou proskočil zavřeným oknem na dvůr klášteře. Někde už hořelo.

Museli jsme pryč. Míša, mezitím co jsem se škrábal na nohy, přeskočila hradby, musel jsem za ní, protože zem pod náma se začala chvět.

Běželi jsme asi deset kilometrů, než jsme se zastavili. Bylo to nejrychlejších deset kilometrů v mém životě. Z místa bývalého klášteře se kouřilo a nebylo moc vidět. Nad hlavou nám kroužily stroje profesora Tamady.

Martin byl živý, Tanaka moc ne. Asi v tom podzemí dostal nějakou ránu šutrem, taky při vyskakování oknem jsem si nebyl moc jistý, kdo šel jako první...

Míša objímala Martina, který si ze všeho nejvíce potřeboval důkladně odpočinout. Rány na těle se už začaly zacelovat a jeho kůže nabírala zdravou barvu. To vše ho stálo nesmírnou energii.

„Rozmačkáš ho!“ Napomenul jsem Míšu.

„Je to můj syn a je živý!“ Dál se tiskla k němu Míša.

„Ale dlouho nebude, protože ho rozmačkáš!“ Uraženě se stáhla. Oba jsme si prohlíželi synka.

„Tak jak ti je?“ Zeptal jsem se.

„Jsem slabý.“

„Vidíš! Říkal sem to!“ Míša se jenom ušklíbala a pak se na Martina usmála.

„Dítě moje.“ Martin byl poněkud spontánní reakcí matky zaskočen, ale nedával to na sobě znát.

„Co tam s tebou dělali?“ Ptala se dál Míša. Martin jen sklopil oči, po tváři se mu kutálely slzy.

„Vidíš co děláš!“ Strčil jsem do Míši. „Nech toho!“ Pak jsem se obrátil na syna:

„Musíme odtud zmizet a to co nejrychlejc, pak nám všechno povíš, nebo nám povíš to, co budeš chtít. Pojd’!“ Vzal jsem si Tanaku na záda a vydal se ke statku. Cesta byla dlouhá, šli jsme to tři dny, protože nad náma pořád lítaly ty bezhlučný stroje a motalo se tu dost lidí.

Na statku Tanaka procitl z bezvědomí.

„Vydejte se už na cestu.“ Šeptal. „Akce se nesmí opozdit ani o minutu, jinak je vše ztraceno...“ Bylo na něm vidět, že mluvení ho hodně unavuje. „Plány znáte, zbytek vám poví Hemsu.“ Řekl ještě a usnul.

„Co teď, kurva?“ Začal jsem bojovou debatu.

„Zeptáme se toho druhého Japončíka.“ Řekla Míša. Martin, který se už trochu vzpamatoval z prožitého šoku se za ním rozběhl.

Střet

Situace byla vážná, akce měla začít dnes večer a nebylo ji možno zastavit, spousta lidí žila v ilegalitě a tudíž bez spojení s vnějším světem. Přebírat měl začít sérií sabotáží a atentátů. Největším Tanakovým trumfem jsme byli my a jeho F15. Hemsu přiběhl celý udýchaný s tím, že si máme vzít okamžitě zbraně a vypadnout. Když viděl jak je na tom Tanaka, tak se zhrozil, protože to velice ovlivňovalo úspěch puče. Tanaka byl hlavní koordinátor a Hemsu neznal zdaleka tolik podrobností. Tanakovým zástupcem byl Musa, ale ten...

V rychlosti jsme se převlíkli do bojových uniforem a na sebe navěsili všechno možné vybavení. Náš cíl byl jasný, jednalo se o výzkumné centrum, „Tamadova továrna“, jak se tomu areálu přezdívalo. Byl od nás vzdálený dvě stě kilometrů. „Dvě hodinky, rychlou chůzí.“ Odpověděla Míša, když se jí Hemsu ptal, na to, kolik času budem potřebovat na cestu. Nechápatě pozdvihl obočí, ztratil tak na chvíli svoji japonskou masku, rychle se ale vzpamatoval a řekl:

„Musíte tam být dřív, toudle dobou už F-15 zahřívají motory a ostraha letadel je mrtvá.“

„Tak to abychom vyrazili.“ Řekla Míša. „Máš babu!“ Křikla, plácla mě po zadku a vyskočila zavřeným oknem. Martin s Japončkem zůstali nechápatě civět, ale na vysvětlování prostě nebyl čas. Skočil jsem za ní, ale ona už byla mimo ohradu statku.

Pádili jsme podle kompasu plnou rychlostí, Martin mě předběhl a já jsem běžel jako poslední. Byli jsme potichu, chtěl jsem křičet a výt, jako tenkrát v Dánsku, ale nechtěli jsme se brzo prozradit. Letadla už určitě odstartovala.

XXXXX

Park byl dobře bráněn, jen co jsme přeskočili čtyři metry vysoký plot a dopadli na zem, už vedle nás vybuchovala země od výstřelů z kulometu.

Přeskočit minové pole bylo hračka, ale s automatickými roboty jsme nepočítali. Jednalo se o malé tanky, které se doslova ježily zbraněmi.

„Musíme najít vchod do podzemí!“ Křikla Míša, když uskakovala před sprškou střel z rotačního kanónu tanku. „Takhle nás dostanou!“ Dodala. To že musíme zmizet pod zem bylo jasné, ale kudy? Situaci nakonec zachránil Martin, když objevil dovedně zamaskovaný větrací otvor, on ho objevil úplně náhodou, když do něj nacouval další robot vypadající jako kontejner. Přirazil ho na jednu plechovou boudu, která se naštěstí prohla a ukázala čím vlastně ve skutečnosti je. „Tudy!“ Křiknul na nás, když se zbavil příšery, která hrabala pásy a chystala se Martina rozdrtit.

Jako jeden muž (žena) jsme vklouzli do podzemí.

Smrdělo to tam. Doslova a do písmene.

„Smrdí to tu jako rozemletý kočky.“ Komentovala to Míša a první šla na průzkum.

„Ty svině tu mají trhavinu, kdo půjde první?“ Ptala se. „Musíme nahoru pro ty bedny, co se tam povalovaly, hodíme je napřed a ty budou iniciovat výbuch.

Snad.“ Pokrčila rameny.

Sotva to dořekla nahoře propuklo peklo.

Nálet F-15 začal. Byli jsme asi v pěti metrech pod zemí, ale bylo to nějak málo. Výbuchy a otřesy byly naprosto nesnesitelné. Někde před náma vybuchla trhavina. Míše ohnivá koula deroucí se k nám sežehla všechny vlasy a já jsem taky nevypadal jako ze žurnálu.

„Svině!“ Míša vytáhla katanu a rozběhla se do podzemí. Váhavě jsem jí následoval. V ruce jsem měl brokovnici Remington 870, je to klasická pumpa s prodlouženým zásobníkem na deset nábojů. Náboje jsou speciální, jedná se o S-bally s ocelovým jádrem, celý jsou zalitý v teflonu, aby nepoškodily hlaveň. Martin hlídal prostor za námi. Něco mi říkalo, že „pumpu“ budem brzo potřebovat...

Po dvou minutách obezřetného plížení jsme narazili na rozcestí.

„Kudy?“ Zeptal jsem se.

„Tudy!“ Rozhodla Míša.

„Proč musíme vždy chodit tam, kde to víc smrdí?!“ Její rozhodnutí se mi fakt nelíbilo.

„Proto!“ Odpověděla, to je přesně ten druh odpovědi, který nenávidím, ale nic jsem neříkal, protože Míšin seškvařený obličej nevypadal zrovna nadšeně. Vztek držela jen tak tak na uzdě a já nechtěl být tím ventilem, který bude mít tu čest poznat co všechno dokáže.

Po dalších třech minutách chůze, když už výbuchy nebyly tak hrozné jsme narazili na jemnou mřížku klimatizace. Odhadem jsme se mohli nacházet tak sedm metrů pod zemí.

„Opatrně.“ Špitnul zezadu Martin. Nahlíželi jsme do nějaké chodby, která měla zelenou podlahu se žlutě vyznačenými chodníky. Sem a tam pobíhali nějací lidé v hnědých a modrých montérkách.

Míša vykopla mřížku. Ta dopadla na nějakého Asiata. Vyskákali jsme na chodbu.

„A jste v prdeli!“ Křikla.

Prvního Japonce s chutí přepůlila vejpu. Tanaka nám dodal opravdu skvělé meče. Nevadilo mu když jsem s ním občas nechtěně zajel do betonu nebo přesekl kus zábradlí. Čistili jsme jednu kancelář za druhou, Martin s tím měl ze začátku trochu problém, ale když od svý mámy dostal pár facek za to, že zabíjí málo lidí, tak se srovnal. Viděl jsem na něm, že to dělá jen s krajním odporem a ženy nezabíjel vůbec...

Měkota.

„Dělej to pořádně, já za tebe nebudu dojídat!“ Křikl jsme na něj přes proud krve, který způsobila useknutá hlava jednoho tlust'ocha. Martin neodpověděl a ženský dál přenechával mně. Až do té doby, co ho jedna střelila do zad. Nechápatě se otočil, Japonka držela v ruce zvláštní pistoli, na konci „hlavně“ sem a tam přeskakovaly malé jiskry. Na zem dopadla ve dvou kusech.

„Tak se mi líbíš, chlapče.“ Pochválil jsem syna. „Máš takový zdravý vztah k děvčatům.“ Ještě jsem dodal, ale Martin se na mne divně mračil. Pak k nám přiběhla Míša, celá od krve, málem jsem jí nepoznal, asi cestou nějakou slízla.

„Musíme dolů, tady jsou jen nějací údržbáři! Našla jsem schody.“ A chytla mě za ruku a vláčela chodbou.

„Počkej! Počkej na Martina!“ Křičel jsem na ní, ale ona běžela dál. Měl jsem o kluka strach, ale poslušně šel za námi, nahlížel opatrně do kanceláří, pořád se drbaje na zádech, kam ho ta Japonka střelila.

„Tady! Di první!“ Vyzvala mě Míša.

„Já myslel, že dámy mají přednost...“

„Vypadám snad jako dáma?“ Pozorně jsme si ji prohlídli.

„No, to je fakt...“ Shodila mě ze schodů a věnovala se synovi.

„Tak copak ti udělali...?“ Dál už jsem neposlouchal, protože jsme se musel plně soustředit na sestup schodištěm. Přes tlusté podrážky bot jsem cítil běhání sem a tam. Nahoře na povrchu se místy ozval nějaký ten výbuch, mnohem větší mumraj byl ale tady. Muselo tu žít mnoho tisíc lidí. Cítil jsem je.

Opatrně jsme sestupovali dolů, byli jsme deset pater pod povrchem, připadalo mě to tu podobný jako na Islandu, ale měl jsem trochu větší strach. Už dlouho jsme nikoho nepotkali. Kamery v rozích nevěstily nic dobrého...

„Stejně se s nima jednou musíme utkat, tak co.“ Namítla Míša na mou obavu z léčky. „A kromě toho, necítím zde žádnou plastickou trhavinu.“ To byla pravda, ať jsem číchal, jak jsem číchal, tak jsem nic necítil.

„Kolik to může mít pater?“ Zeptal se Martin, který se pomalu probíral ze své zamlklosti.

„Těžko říct, takovejch...třicet?“ Otočil jsme se na Míšu. Pokrčila rameny. Pak řekla:

„Tudy!“ A ukázala na zelené dvoukřídlé dveře.

„Proč tudy?“ Nedůvěřivě jsem se díval na dveře.

„Protože to tu smrdí...“ Odpověděla Míša.

„Vytrhneme zábradlí a hodíme ho do dveří.“ Navrhnul Martin.

„Dobřej nápad, synku, alespoň to první neslízname my. Dělej!“ Ukázala na mne.

„Pomůžeš mi.“ Každý jsme zábradlí chytli na jedné straně, bylo asi osm metrů dlouhé.

„Ohni to! Jinak se to bude blbě házet!“ Prikazovala Míša, poslouchal jsem. Jsou chvíle, kdy je lepší stáhnout ocas mezi nohy. No ocas...

„Pomůžu vám.“ Řekl Martin a vyběhnul o patro výš a vytrhnul a ohnul další zábradlí.

„Na tři ho tam mrskneš!“ Přikývnul jsem. „Pak ty, Martine, jo?“ Míša odpočítala a zábradlí prosvištělo dveřmi. Za dveřmi se ozvala brutální kanonáda.

„Dělej!“ Martin poslal druhé zábradlí dovnitř. Na chvíli jsem zahlídl, kdo to střílí, jednalo se o automatický kulomet, pověšený na stropě hned za dveřmi. Byl schovaný v pancéřované schránce.

„Je tam kulomet a...“

„Já jsem ho viděla.“ Přerušila mě Míša.

„Reaguje asi na otevřené dveře.“ Řekl Martin. „Když je vykopneme, tak si vystřílí náboje a my pudem dovnitř!“ Dodal.

„To by šlo!“ Vykřikla Míša, i mně se návrh zalíbil. Vykopli jsme obě křídla a kulomet spustil. Zeď naproti byla cupována na malé kousíčky. Všude lítaly velikou rychlostí kusy betonu.

„Běž dolů, Martine a vykopni tam dveře!“ Křiknul jsme na syna. Martin kývnul, poprvé měl na tváři úsměv. Míša se iniciativně rozběhla o patro výš.

Není špatné poroučet...

Leželi jsme přitisknutí na schodech a všemožně jsme se kryli. Střelba byla nekonečná. Míša vykopla dveře ještě v dalších dvou patrech. Trvalo to asi pět minut, než se kulometu zavařila hlaveň a bouchnul.

„Konečně! Málem jsem ohluchnul.“ Šťoural jsem se v uších, ale Míša mně nenechala.

„Jdeme!“ Zavelela a strčila mě dopředu. Nade mnou svítila doruda rozžhavená a roztrpená hlaveň kulometu. Usmál jsem se.

Byli jsme v nějakém skladu, kolem nás byly nějaké dřevěné bedny, pomalované jejich písmem.

„Co v tom, kurva, je?“ Ptal jsem se spíše pro sebe. Míša očichala jednu bednu. Pokrčila rameny.

„Dávej bacha!“ Okřikla mne. Je na mne jak na cizího. Víím, že není dobré se příliš rozptylovat, ale taky by mohla...

„Pozor!!!“ Vykřikl Martin a vyskočil na jednu z beden. Instinktivně jsem uskočil stranou. Právě včas, protože kolem mé hlavy prosvístěla vrhací hvězdice.

„Ty vole!“ Černý stín nade mnou signalizoval, že máme problém. Namířil jsem na něj brokovnici, ale už byl pryč. Vyskočil jsem na bednu, Martin bojoval s nějakýma dvěma zakuklencema a Míšu jsme neviděl. Chtěl jsem mu jít na pomoc, ale tupý úder do hlavy, který jsem dostal, mi napověděl, že to budu muset odložit.

Stál proti mně chlap se čtyřma rukama...

„Míšo.“ Zakňučel jsem. Chlap, nebo co to bylo, vykročil.

První ránu jsem vykryl brokovnicí, k její smůle, nebo spíše k mé smůle jí dělali zcela evidentně z nekvalitního materiálu, protože nevydržela úder jeho meče.

Hodil jsem mu zbytky zbraně do obličeje. Nečekal to, protože druhý úder šel vedle. To mi stačilo, abych vytáhnul ze zádového pouzdra svůj meč. Jeho tři volné ruce zalovily v pouzdrech a každá vytáhnula nějakou zbraň. Dvě měly dva malé trojzubce a další nějaký řetěz s ostnatou koulí na konci.

Ztěžka jsem polknul. V tom kolem mne proběhl Martin pronásledován třemi čtyřrukými bojovníky. Toho mého koplul v letu do krku a ten se skácel na zem. Propíchnul jsem ho, rozhlížeje, jestli to někdo viděl.

Martin se se svými pronásledovateli vypořádal s obdivuhodnou rychlostí. Nějak jsem nestíhal vnímat jeho rychlé pohyby.

Pak jsem spatřil Míšu, kulhala. Přiskočil jsem k ní.

„Co ti udělali?“

„Nic.“ Odpověděla nevrle. „Byli tři, svině!“ Šla k Martinovi.

„Jak jsi na tom?“ Zkoumavým pohledem si prohlížela syna.

„Dobrý.“

„Podle mne si nás jenom tak zkoušeli.“ Řekla Míša.

„Zkoušeli?“ Zakoktal jsem. „Dyť to bylo o fous...“ Nutně jsem potřeboval jinou zbraň!

„Šiknul by se nějaký tank...“

„Prosím tě, tank? Blbost, takhle seš víc pohyblivej!“ Zavrhla můj návrh Míša.

„Já můžu bojovat klidně v sedě!“ Nedal jsem se. Oba se na sebe podívali.

„Víš co? Budeš nám hlídat záda.“ Rozhodla Míša.

„Mně jenom špatně sedí v ruce ten meč, kdybych tu tak měl svojí katanu...“

„Na tu zapomeň! Ta je v prdeli.“ Kontrovala Míša. Martin mi dal svou brokovnici, že prý ji nepotřebuje. Konečně jsem se přestal potit.

Vydali jsme se dál na průzkum. Procházeli jsme kolem nějakých tlustých trubek. Byly horký.

„Co kdybychom nějakou zničili?“ Navrhnul jsem. Míša se zarazila. Podívala se na Martina a pak kývla:

„Jo, to by šlo. Mně je taky divný, že na nás nenastražili žádnou past.“

„Asi si věří, že nás zlikvidují konvenčně a nechtějí si poškodit zařízení.“ Odtušil Martin.

„To mám ale chytrýho syna, co?“ Podívala se na mne Míša.

„To mám.“ Odpověděl jsem. Ušklíbala se a řekla:

„Tak se předved'!“ Hodil jsem si Remingtonku na záda a pomalu si vyndal meč. Oba si mne zkoumavým zrakem prohlíželi.

Seknul jsem do ochranného obalu trubky. Pod ním se skrývala deset centimetrů tlustá izolace minerální vaty. Trubka byla strašně horká.

„Jak?“ Zeptal jsem se, nechtěl jsem se opařit.

„Granáty.“ Řekl Martin. „Odjistíme je a ty pak do nich z dálky střílíš.“

„To by šlo.“ Souhlasil jsem. Odhalili jsme dalších pět trubek a naskládali na ně po jednom granátu.

„Musíme na tři.“ Řekla Míša. Usmál jsem se.

„Co jé?!“

„Ale, zase něco budem dělat na tři...“ Zakroutila nechápavě hlavou a řekla, že jsem blbej.

Účinek zcela předčil naše očekávání. Do prostoru se začalo hrnout desítky kubíků vařící a studené vody.

„Kurva! Pryč!“ Zavelel jsem, ale oba už utíkali mimo dosah té pohromy. Proběhli jsme několika sklady. V jednom na nás čekalo přivítání v podobě několika čtyřrukých ninjů, ignorovali jsme je. Do zad se mi sice zasekly dvě hvězdice, to mi ale nebránilo v pohybu a bylo to lepší než se zaživa uvařit v horké vodě.

„Za dalšíma dveřma se zastavíme a počkáme si na ně!“ Zvolala Míša. Jak řekla tak se stalo. Proběhli jsme dalšími lítačkami a zastavili se. První proběhli dva ninjové. Ty jsme nechali na Míšin signál být, pak do místnosti vtrhlo dalších deset.

Brokovnici jsem měl připravenou a moment překvapení byl na mé straně. S-ball v ráži 12x76 hladce oddělil hlavu ninji od zbytku těla.

Krása. „Zapumpoval“ jsem. I druhý zakuklenec padnul jak podřatý. Martin s Míšou se taky činili. Stržená kůže a spálené vlasy na hlavě mé družky jí dodávaly jistý fanatický výraz. Martin taky zručně krájel černě oděná těla na půlky a ještě s jedním výstřelem mé brokovnice jsme se zbavili nepřátel. Alespoň prozatím.

„Sere mě to tu.“ Řekla Míša v klusu, když jsme se zase vydali na cestu. „Jsme v nějakých pitomejch skladech, zatím jsme nic pořádného neviděli. Taky nepřátelé nestojí za nic... Posílají na nás druhou ligu...“

„Taky si myslím.“ Přidal se Martin. Koukal jsem na oba s otevřenou pusou. Myslel jsem, že to je dobrý, že to je náš zatím nejlepší „Saigon“, co jsme spolu zažili a oni mluví jako by se nudili...

„Jste pitomci!“ Zastavil jsem jejich příval stížností nad úrovní nepřátel.

„Několikrát jsme přišli málem o život... a vy si tu stěžujete, že hrajeme fotbal s druhou ligou... Jste blázni!“

„Já chci jen říct...“ Bránila se Míša. „...že jsme zatím neviděli jejich laboratoře, něco proč jsme sem vlastně přišli.“

„No to je proto, že to tu je prostě obrovský... Na co si pořád stěžuješ? Chci říct, že to tu není jako na Islandu! Tihle měli dost času zařídit se proti nezvaným hostům!“ Křičel jsem. Už mi ta jejich pohoda lezla krkem. Martin se zamyslel a pak povídá:

„Budeme si dávat větší pozor, táta má pravdu.“ Na to Míša nic neřekla, jen se na mne ušklíbala.

„Krávo!“ Taky jsem na ní vyplázl jazyk.

Šli jsme dál po schodech nahoru. Vodu někdo vypnul, protože nás přestala dohánět. Stejně se nám už dolu moc nechtělo, plavat ve vařící vodě...

„Mají tu výtah.“ Nadhodila Míša.

„No tak tam já rozhodně nelezu!“

„Bojíš se?“ Dotírala.

„Do výtahu mě někdo nedostane!“

„Mami, prosím tě, nech toho! Do výtahu nejdem!“ Rozhodl Martin.

„Já ho jenom chtěla trochu protočit...“ Martin nechápavě kroutil hlavou.

„Motáme se tu! To je na hovno!“ Remcala Míša. Už mě to její žvanění unavovalo, když jsem byl mrtvý, tak byl alespoň klid, no i když...

„Tady je nějaký plán, podívejte.“ Zvolal Martin, který dělal průzkum vpředu. Došli jsme k němu. Byla to veliká cedule zhotovená z nějakého lesklého plexiskla. Kromě japonských znaků to bylo celkem jasné.

„Tady!“ Ukázal Martin prstem na plánek. „Laboratory.“ Je to špatně vidět, někdo to zřejmě zaškral, jako všechny anglické nápisy. My jsme tady.“ Ukázal na místo, kde byla křižovatka třech chodeb. Vypadalo to, že opravdu našel kde se nacházíme. Míša do plánku nechápavě čučela.

„Nerozumíš tomu, vid’?“ Nedalo mi to, abych si do ní nedloubl.

„Vole!“ Úkosem se na mne podívala. V jejím pohledu nebylo už nic dívčího. Vypadala jako chovanec ústavu pro mentálně postižené, který chtěl spáchat sebevraždu tím, že se sám stáhne z kůže a upálí.

„Ty vypadáš!“ Ušklíbl jsem se.

„Se podívej na sebe, pako!“

„Nechte toho! Sakra!“

„Martínku, to je prvně, co tě slyším, že si řekl sprosté slovo.“ Rozplývala se Míša.

„Sakra není sprosté slovo!“ Namítnul jsem.

„Čumte na u mapu!“ Bouchnul do ní pěstí Martin. Oba jsme se na sebe usmáli.

„Jsme tady.“ Znovu ukázal na křižovatku. Míša mě chytla za ruku a začala mě šimrat na dlani ukazováčkem. To dělá vždycky, když večer chce...

„Tady jsou laboratoře.“ Pokračoval dál Martin, zkoumavě si nás prohlížeje. Usmívali jsme se na něj.

„Jsou to dvě patra nad námi.“ Štípnul jsem Míšu do prstu na znamení, že nesouhlasím. Máme spolu vyvinutou zvláštní komunikaci. Stačí, abychom se drželi za ruce a nemusíme nic říkat. Každý posunek, každý dotyk má svůj význam. Usmívali jsme se, zase mě začala šimrat.

„Vnímáte mě vůbec?“

„Laboratoře.“ Řekla Míša.

„Kde jsou?“ Zeptal se pro kontrolu Martin.

„Támhle.“ Ukázal jsem chodbou před sebe. Martin se zamračil.

„S váma to nemá cenu.“ Vzdychl.

„Nezlob se Martínku... jen jsme se oba nad něčím zamysleli...“ Martin si znovu povzdechl.

„Tak znova!“ Teď jsem pro změnu zašimral Míšu já. Bylo na ní vidět, jak ztuhla. Taky mě zašimrala. Usmál jsem se.

„...tak chápete, co jsem tím chtěl říct? Co tomu říkáte?“

Ehmm... No, abych ti řekl pravdu... Tak jsem tomu moc nerozuměl...“

„Jak nerozuměl?! Dyt' je to jasný! Tys tomu rozuměla?“ Zeptal se Míši.

„Jo. Rozuměla.“ Tázavě jsem se na ní podíval. Pošimrala mě.

„Tak jdem!“ Zavelel Martin.

„Co chce dělat?“ Zeptal jsem se potichu Míši. Pokrčila rameny.

„Nevím, já ho vůbec neposlouchala.“ Zachichotala se Míša. „Asi chce vymlátit nějakou laboratoř...“ Pokrčila rameny a zase mě polechtala. Štípнул jsem ji.

XXXXXX

„Blížíme se.“ Upozornil nás Martin. Míši jsem se dávno už pustil, protože začínala být pomalu agresivní. Cítil jsem, že kdyby na to přišlo, tak mě tu klidně ojede.

„Uděláme to, jak jsem říkal.“ Přikývli jsme. Doplnil jsem náboje do „pumpy“ a poškrábal se na zadku. Před chvílí mě do něj Míša pořádně praštila, protože byla se mnou zjevně nespokojená. Vynadala mi, že si s ní jenom hraju a že vošuká prvního Japonce, který ji nebude chtít zabít.

„Mě už to nebaví...“ Ulítlo mi. Oba se na mne nevěřičně podívali.

Málem ti zabili syna a ty pitomče řekneš, že tě nebaví... Ty seš vopravdu magor!“

„Ticho!“ Přerušil ji Martin. „Jak jsem řekl, táta tam vleze tou trubkou a ty... víš jak?“

„Jasně.“ Lhala Míša.

„Tak dělejte.“ Řekl a zmizel ve dveřích. Už jsem ho chtěl zadržet, ale Míša mě chytla.

„Nech toho! Nevíš co mám dělat?“ Zeptala se.

„Co já vím, já mám jít nějakou trubkou... Jakou?“

„Jsme pěkně v hajzlu!“ Řekla.

„Musíme jít za ním!“ Rozhodl jsem.

„Hmm.“ Přikývla Míša. Opatrně jsme se vydali dveřmi a chodbou za Martinem. Štvalo mě, že jsem nedával pozor, když povídal ten svůj plán. Pevně jsem stisknul brokovnici. Procházeli jsme chodbou, po levé a po pravé straně byly nějaké dveře. Za každými mohlo stát několik nepřátel, ale my jsme šli pořád rovně. Cítili jsme, že tu Martin před námi šel.

Konec chodby uzavírala plechová vrata. Byla asi pět metrů vysoká a aby se nemusela otevírat celá, tak v nich byly ještě jedny menší. Podívali jsme se na sebe. Oba jsme postupovali přitisknutí ke zdi.

„Mám je otevřít?“ Zeptal jsem se.

„Jo, ale brokovnicí.“

„Tak ustup, může to být zaminovaný.“ Míša ustoupila o tři metry a sedla si na bobek zády ke dveřím.

Zamířil jsem. Ozval se výbuch, výstřel z brokovnice v uzavřeném prostoru je... děsivý.

Vrata se otevřela.

Naskytl se nám nečekaný pohled. Martin visel v prostoru, ruce roztaženy od těla, oči vytřeštěné bolestí.

„Martine...“ Zašeptala Míša a rozběhla se do haly. Nestačil jsem ji zachytit, proto jsem se rozběhl za ní. Míša běžela úprkem s vytaseným mečem a řvala z plných plic.

Hala byla asi dvěstě metrů dlouhá a sto široká. Strop byl určitě ve čtyřiceti metrech. Vypadalo to jako veliká tělocvična. Na konci haly jsem zahlídl nějaké lidi. Byli mezi nimi i běloši...

Řítil sem se za Míšou, která utíkala asi dvacet metrů přede mnou a pořád se vzdalovala.

Najednou jí nějaká neznámá síla chytla a vytáhla nahoru. Bezmocně kopala nohama ve vzduchu. Chtěl jsem se zastavit, ale setrvačností jsem běžel dál.

Pak mě něco zdvihlo a poslalo mě to vedle Martina. Viseli jsme tam v prostoru všichni tři. Martin byl uprostřed.

Pak mě něco začalo zevnitř žrát. Chtěl jsem bolestí vykřiknout, ale nešlo to. Když člověka něco bolí, tak si křikem vyplaví část adrenalinu a částečně zmírní bolest, nebo se alespoň soustředí na něco jiného. Tady jsem ale nemohl ze sebe vydat ani hlásku. Bylo to něco šíleného. Pak se bolest ještě začala stupňovat, jako by mě chtěl někdo rozmáčknot. Jak rychle to ale začlo, tak to přestalo.

Byli jsme jako by nás někdo hodil do obrovské pavučiny. Všechny zbraně byly pryč. Kouknul jsem se po ostatních. Nejhuře byl na tom Martin, jeho hlava visela bezvládně dolů. Obával jsem se nejhoršího. S Míšou cloumal vztek, házela sebou, ale vše bylo marné.

Proti nám kdosi krácel.

V čele průvodu šel nějaký menší Japonec a za ním v odstupu další. Pak tam byli i nějakí běloši, udivilo mě to. Nezkoumal jsem je však blíž. Chtěl jsem se zeptat Míši, jak je na tom, ale nemohl jsem ze sebe vydat ani hlásku.

Průvod došel k nám. Martin na tom byl pořád stejně bídne. Chtěl jsem se k němu nějak posunout, ale visel jsem pořád na stejném místě.

„Je to marné.“ Ozvalo se zespoda. „Jste v pasti, hloupí běloši.“ Podíval jsem se dolů. Mluvil na nás ten menší z Japonců a za ním... Alfred Lergusson a Nikolas. Překvapením jsem polknul. Oba jsme se na sebe s Míšou podívali. Alfred se ale mračil.

„Vaše těla zaživa prozkoumáme a pak budete trpět po stovky roků. Váš podlý útok jsme bez milosti zlikvidovali a viníci budou exemplárně potrestáni.“ Japončík držel v ruce nějaký dálkový ovladač. Začal s ním točit. Pomalu jsme se snášeli dolů na zem. Pohlédl jsem Alfredovi do očí, ale ten se díval střídavě na Míšu a na Martina. Byl dobře oblečený, asi si ho Japonci váží. Nikolas se na mne díval a mračil se.

Chtěl jsem zase něco říct, ale nemohl jsem. Mohli si se mnou dělat co chtěli.

„Vaše odporné činy...“ Dál mlel Japonec. „...nezůstanou nepotrestány...“ Martin pomalu zvedl hlavu. „...budete li ovšem spolupracovat...“ Alfred si pozorně Martina prohlížel. „...váš trest zmírníme...“ Tamada na mne nenávistně koukal.

„...jakékoliv zaváhání, jakákoliv neposlušnost...“ Alfred se naklonil k Nikolasovi a něco mu syknul do ucha.

„...tvrdě ztrestám!“ Nikolas se udiveně zatvářil.

„Běž do prdele!“ Vykřikla Míša.

„Sráči!“ Dodal jsem.

Japončík, jakkoliv to zní podivně, zrudnul vzteky a otočil kolečkem na svém dálkovém ovládní. Martin, který už nabyl zvolna vědomí, byl vymrštěn ke stropu a vydal ze sebe nelidský řev.

„Nedovolím, aby si zabil mého syna, ty stvůro!“ Vykřikl Alfred a vrhnul se Japoncovi po krku. Tomu vypadnul z rukou vypínač a ti dva spadli na zem. Nikolas popadnul spadlý přístroj, něco na něm vymačkal a my z Míšou a Martinem spadli na podlahu.

Míša se vrhla holýma rukama doprostřed davu. Bylo to, jako když lvíce vlítne mezi slepice. I ten nejlepší kohout... Ruce a nohy lítaly na všechny strany. Tamadu jsme roztrhali společně. Pak Míša sebrala ze země oba meče. Jeden mi hodila. Došla k Alfredovi a řekla:

„Opatruj ho.“ Hodila mi meč a oba jsme se z řevem rozběhli k nastupujícím mutantům.

Masomlejn.

Nedokázalo nás nic zastavit. Zjistil jsem, že mám nesmírnou sílu, když jsem správně nabuzený a já nabuzený byl. Mutanti, nezáleželo kolik mají rukou nebo hlav, nebo, jestli vypadají jako člověk, nebo jako hmyz padali pod našimi údery jako stvoly kukuřice. Míša se vrhala přímo tam, kde jich byla největší koncentrace. Také jsem zjistil, že to je nejvýhodnější, protože si vzájemně překáželi, ale my jsme kolem sebe mlátili hlava nehlava.

Oba jsme za ty tři hodiny přišli o svoje meče, tak jsme se vrátili ke starému osvědčenému zábradlí. Míša si na něm udělala efektní mašličku a práce jí šla pěkně od ruky.

Pak jsme v místním rozhlase uslyšeli hlas Alfreda Largussona. Říkal, že už máme nechat zabíjení, protože by tyto lidi rád převedl na svou stranu a pokusil se napravit zlo, který spáchal Tamada. Moc jsme tomu nevěnovali pozornost, ale když se ozval v rozhlase i Martin, ať prý „neblbnem“ a necháme toho. To nás teprve přimělo vrátit se zpátky do laboratoře. Mutantů už bylo stejně pomálu a ti co zbyli před námi bezhlavě utíkali.

XXXXX

„Rád vás zase vidím.“ Začal Alfred.

„My také.“ Uklonil jsem se Alfredovi. „Bez vašeho zásahu, by se vše odehrávalo úplně jinak. Jen mi však vysvětlete, co jste myslel tím, že Martin je váš syn?“ Alfred se potutelně usmál, už to byl starý pán, vypadal jako starý hodný rybář a veselá očka vypovídala, že má smysl pro humor.

„Je to naše dítě.“ Vzal Míšu kolem ramen. Ta se jenom culila.

„Co...co?“

„Nebojte, sperma je vaše, samozřejmě, ale s vaší paní jsme se dohodli...“ Podíval se na Míšu. „...že bude mít i moje geny.“

„Ják tvoje geny?“ Chystal jsem se, že ho trhnu.

„Moje, naše... tedy geny, které jsme vyrobili v laboratoři.“

„Dyť jsem ti to říkala...aby nedostal ty nemoce a aby byl bystřejší než... jeho otec.“ Zasmála se Míša.

„Ják bystřejší?“ Copak já nejsem dost bystřejí?!

„Ale jo, to víš, že seš.“ Chlácholila mě Míša. „A já tě mám ráda, ale musela jsem zařídit, aby dítě neumřelo někdy, když bude malý, na spalničky nebo na zápal plic.“

„Martin je prototyp, je velmi bystrý a má telepatické schopnosti, to je novinka.“

„No, to ho málem zabilo!“

„Slyšel jsem.“ Řekl Alfred. „Pověděl mi, kam až se dostal, vyprávěl o místě Č tag, které je prý překrásné. Chtěl by se tam vrátit.“

„Ale vždyť tě tam málem dostali!“ Vložila se do rozhovoru Míša.

„To bylo, nepřítel je poražen.“ Řekl klidně Martin. „Ti strážci jeskyně, to byli Balgaři. Šílené nestvůry, mně se jednoho podařilo náhodou zabít, ale Tanaka jich tam vpustil dvacet. Nikdo proti nim nemohl mít šanci. Jinosvět je zase čistý. Sami Balgaři mě osvobodili a šest jich při tom přišlo o život. Zlo už bylo hrozně silné...“

Moc jsem tomu tenkrát nerozuměl, ale takových podivných věcí bylo víc.

„Jak jste se sem dostali?“ Otázal jsem se Nikolase.

„Když jste nám zničili základnu a zanechali na Islandu, ředitel rozhodnul, že se musíme vydat do Ameriky zjistit zda někdo nepřežil. Pan Lergusson věděl o jedné vojenské základně, kde se prováděl jistý výzkum. Podařilo se nám zprovoznit jednu loď a s ní se štěstím doplout ke břehům New Foundlandu. Pak jsme se drkotali celý rok k té základně. Nikdo tam nebyl. Jeden náš technik zkonstruoval rádio a vysílačku a začal vysílat do éteru. Za měsíc si pro nás přišli...“ Smutně pokýval hlavou Nikolas. Pokračoval:

Stali jsme se vězni toho blázna Tamady, po týdnu když poznal co jsme zač, tak nás začal vyslýchat. Z jedné naší sestry, byla to ta co jste ji chtěl pro výstrahu zabít, dostal informace o vás.“ Nikolas se tázavě podíval na Lergussona. Ten přikývnul. Nikolas pokračoval:

„Tamada se o vás hrozně zajímal. Chtěl zjistit zda vám zůstaly nějaké výjimečné schopnosti z dřívějšíka...“ Zase tázavý pohled na Lergussona. Ten řekl:

„Řekni jim všechno, zaslouží si to.“

„Tamada...“ Pokračoval Nikolas ve své řeči. „...po celé Evropě pochytil ty zbytky černochoů, co vám unikli... A nasměroval je na vás.“

„To si děláš prdel?“ Vyhrkal Míša. „A já ho jen roztrhla vejpůl... To kdybych věděla...“

„Počkej! Neskákej mu do řeči!“ Okřiknul jsem Míšu a dál poslouchal Nikolasovo povídání.

„No, mezitím se stalo několik věcí... Tamada se spojil s nějakými mnichy a ti mu nabídli vládu nad světem, nejen nad tím který vidíš, ale i nad světem který je možné navštívit jen vyvoleným. Tamada byl věřící muž a po „exkurzi“ v tom jiném světě souhlasil.“

Celé jsem to moc nechápal, já který věřím akorát tomu, co si můžu osahat nebo co můžu zabít, jsem měl svého jediného syna někde v limbu a on prožíval neskutečné věci, které se ale ve skutečnosti vůbec neděly. Celé se mi to zdálo postavené na hlavu, ale byl to fakt a nedalo se s ním nic dělat. Jinosvět existuje, ať se mi to líbí nebo ne.

Nikola dál pokračoval:

„Od té sestry věděl, že Martin bude mít vynikající telepatické i jiné schopnosti.

Tehdy zlé mocnosti byly ve velké defensivě, protože Jinosvět ovládalo dobro skrze

pár mnichů zavřených kdesi v Japonsku. Tamada se je marně snažil vystopovat. Mnoho lidí tenkrát zmizelo a bylo vystaveno příšernému mučení... Vše bylo ale marné, nic se nedozvěděl.“

„Počkej!“ Skočil jsem Nikolasovi do řeči. „Mě zajímaj ti černoši, co bylo s nima?“

„Poslal je na vás, aby vás přepadli. Byl zklamán, že vás tak snadno dostali. Neměli za úkol vás zabít, jen zranit. Když jste spáchali sebevraždu, ztratil o vás zájem.“

„Sviňák!“ Ulevila si Míša.

„Dál, co bylo dál?“ Naléhal jsem.

„Dál... byl překvapen z Martina. Dál posílal černochoy, aby po něm pátrali a vyzkoušeli jeho dovednosti. Pan Lergusson chtěl vašeho syna několikrát zachránit, ale nebyla vhodná příležitost. Tamada byl příliš opatrný a my jsme byli přísně hlídáni.“

„Aha a proč ti černoši začali před Martinem utíkat?“ Chtěl jsem vědět, protože mi to celé nějak nešlo dohromady.

„Protože věřili, že se Šakra vtělil do Martina. Nedali si říct, veškeré hrozby byly nanic.“ Odpověděl Nikolas.

„No, tak to by dávalo smysl.“ Přikývnul jsem.

„Co bylo dál?“ Vyzvídá Martin, zcela unesen Nikolasovým vyprávěním.

„Tamada se ti ukázal.“

„Tamada že se mi ukázal?“ Zeptal se nevěřičně Martin.

„Jo, přesněji řečeno jedno z těch bezhlučných letadel. Mělo japonské výsostné znaky, to tě mělo trknout.“

„Aha! Tak to souhlasí.“

„Dal si se správným směrem, tedy na východ. Šel si mu přímo do rány, nebýt toho Černobyly. Mnozí Tamadovi radili, ať tě raději zlikviduje, protože tvé schopnosti přesahovaly, to co Tamada vytvořil a mohl si ho ohrozit. Tamada už už chtěl poslechnout tyhle rady, ale opět ho navštívila skupinka mnichů, kteří Tamadu přesvědčili, že by mohli využít tvých telepatických schopností v boji v tom druhém světě. Tamada nakonec souhlasil s tím, že tě může kdykoliv zlikvidovat. Pak na tebe nastrojili tu léčku, kdy si se dostal do jejich světa, uvěřil si jejich lžím a pomohl si jim v boji.“ Martin smutně pokýval hlavou.

„Chtěl bych se tam vrátit.“ Řekl a upřel na nás své modré oči.

„Vrátit? Ses zbláznil?“ Vykřikl jsem. „Sotva jsme se zase shledali a ty se chceš vrátit?!“ Míša se taky mračila.

„Táta má pravdu.“ Zprvu jsem nechápal co vlastně řekla, ale pak mi došlo, že jsem vlastně otec... Jen mi to oslovení „táta“ bylo divné. Vždycky jsem byl bábovka, nebo vůl a najednou jsem táta... To bylo zcela nové...

„Víš, mami, já jsem se tam zamiloval...“

„Có???“ Zvolali jsme najednou a pak ještě:

„Do koho?“ Martin se usmál.

„Je to stejně podvedená holka, jako já... Když jsem tam byl podruhé, tak mě tam mučili, ona jediná mi pomáhala... Víš, slíbil jsem ji, že se vrátím.“ Sklopil oči.

„A co my?“ Zeptal jsem se, Míša mě ale pod stolem kopla.

„Řekni nám raději, proč ta dívka nemůže jít sem k nám?“ Všiml jsem si, jak se Lergusson přiblížle usmívá, jemu snad nedošlo, o co jde.

„Nemůže, protože je z Jinosvěta, narodila se tam, nemá hmotné tělo, to tam má jen málokdo...“ Odpověděl. V jeho hlase bylo znát veliké pohnutí. Nelíbilo se mi, že můj syn bude žít s nějakým duchem, nebo imaginární postavou.

„Nejde to udělat nějak jinak?“ Zeptal jsem se. Martin však zakroutil hlavou. Pak řekl:

„Nejde, to byste se tam se mnou museli vydat, ale už není žádný mnich, který by vás přenesl a já to sám nedokážu...“

„Přece teď nepřidu o svého syna, když jsme porazili toho žlutýho parchanta!“ Praštil jsem pěstí do stolu.

„Kurva!“

„Já bych věděl o jednom řešení...“ Ozval se usmívající se Alfred.

„Jakým?“ Vyhrkla Míša.

„Uděláte si nového Martina.“ Zase ten poťouchlý úsměv.

„Žádný klonování nebude!“ Vstal jsem od stolu. Míša mě zase stáhla zpátky.

„O klonování tu není žádná řeč.“ Ohradil se dotčeně Alfred.

„Tak vo čem, sakra?“ Už mě ten dědek lezl krkem. Alfred ale mlčel, pokukoval střídavě po mě a po Míše.

„No prostě ho uděláte znova. Co je na tom nejasného?“ Bavil se dál naší nechápavostí.

„Ano, ovšem.“ Ozval jsem se, protože už mě to štvalo. „Vrátíme se prostě v čase, zpátky na Island a tam si uděláme nového Martínka, že jo?!“

„Přesně tak! Já věděl, že nejste tak hloupí jak vypadáte...“

„Co...?“

„Ale to je přeci jasné!“ Skočil mi do toho Nikolas. „Tamada přeci budoval ten stroj!“ Na tváři měl úsměv od ucha k uchu.

„Jaký stroj?“ Zeptala se Míša.

„Stroj času...“ Řekl Nikolas. „Tamada s ním chtěl změnit dějiny. Zjistil si svůj rodokmen až do roku 1543 a chtěl se do té doby vydat a odstranit císaře. Místo něj chtěl dosadit nějakého svého předka! Jenže nemohl...odcestovat, protože jste se tu objevili vy a on nechtěl nic riskovat...“

„Tamada má stroj času?“ Nechápatě jsem se zeptal.

„No, až tak chytrý zase není...“ Komentoval můj dotaz Alfred. „Skutečně má takovou věcičku. Je na severním konci ostrova. Je to velice nestabilní záležitost, vymysleli mu to ti jeho mutanti. Ještě jste neviděli všechny. Ty, co jste viděli, to byli bojovníci, pak má ještě...říká se jim mozky. Je to obrovský mozek, asi tři sta kilo těžký, je naložen ve speciálním nálevu. Má vývody na monitor, dva do sebe zapojené mozky mu vymyslely ten přístroj, čert ví jak to funguje, ale dvakrát se mu podařilo vyslat průzkumné oddíly do minulosti. Celkem na jeden dobrý start připadnou tři špatný. Těla se vrátí zrudně zdeformována hned zpět. Není to nic bezpečného... ale...“

„Ale to bychom se mohli...“

„Jo to byste se mohli vrátit zpátky do minulosti...“ Přerušil mě Alfred.

„Ale to... To bychom se mohli vrátit...“ Nedořekla to a podívala se mi do očí. Kývnul jsem.

„To vyřešíme jindy!“ Řekl Largusson. „Teď je potřeba dodělat spoustu věcí.

Tamada je sice mrtvý, ale tam na povrchu...“ Ukázal směrem ke stropu. „...začala

občanská válka. Musíte se nejdříve spojit s odbojem a oznámit mu, co se stalo. Kdo to tam vede?“ Zeptal se.

„Myslím, že teďka to tam vede Hemsu, to je pilot a velitel roje na těch F-15.“ Odpověděl Martin.

„Hmm, Tamada tu má televizní studio, odvedu vás k němu. Musíte udělat prohlášení! Musí se zastavit boje!“ Řekl velitelsky Alfred, vstal od stolu a pokynul nám, abychom se za ním vydali.

Šli jsme za ním. Míša vyzvídala na Martinovi, co že to je za děvče, jestli je hodná a podobný nesmysly. Martin byl celý červený a lezlo to z něj jak z chlupatý deky. V duchu jsem se musel smát, když se Míša zeptala jestli je z dobré rodiny.

„Ona je zabiják, mami. Jako já, jako vy s tátou.“

„Ale...no víš, jseš si jistý... že ji miluješ?“

„Ovšem, mami.“ Nechápvavě na ní koukal Martin. Vyplázl jsem na Míšu jazyk.

„Seš vůl, tebe vůbec nic nezajímá!“

„Vůl, já myslel, že jsem táta...“

„Hovno.“ Naštvaně odsekla Míša.

„Tak dobře.“ Řekl jsem na usmířenou. „Tak já se taky na něco zeptám.“ Míša obrátila oči v sloup.

„Už jste to spolu dělali?“ Martin zčervenal jak rak a Míša zakroutila hlavou, její přimhouřené oči nevěstily nic dobrého.

„Nemusíš mu odpovídat, synku, do toho tatínkovi nic není.“

„Bude se mi po vás stýskat...“ Řekl Martin. Najednou měla Míša vlhké oči. Já jsem na tom taky zrovna nebyl nejlíp.

„Ale prosím tě... Ještě nikam neletíme. A vůbec, jestli to vůbec bude fungovat.“ Řekla. Dál už jsme mlčeli.

Largusson něco vepředu vyjednával s šéfem studia, ten když nás spatřil padl na kolena a plazil se před Alfredem. Ten se ho snažil zvednout, ale Japončik nechtěl.

„Vy do televize nemůžete!“ Ukázal na nás tři. Opravdu, když jsem se viděl v zrcadle, nevypadal jsem moc jako člověk.

Jediná možnost byla, aby vystoupil Alfred spolu s bývalým Tamadovým ministrem. To dávalo jistou váhu, aby poselství o příměří mělo smysl.

Ti dva se usadili ve studiu a natáčení se mohlo rozběhnout. Poslouchal jsem jak Alfred mluví plynule japonsky.

„Ten šprechtí, co?“ Nadhodil jsem.

„Jak jste tu dlouho Nikolasi?“ Zeptala se Míša.

„Dvacet sedm roků, madam.“

„Ty vole! To už je tak dlouho?“ Vůbec jsem nic nechápal. Nikolas jen smutně pokýval hlavou.

„Jo.“ Řekl.

„To už budeš pěkně stará!“ Povídám Míše. „Měl bych tě vyměnit za nějakou mladší.“ A demonstrativně jsem se začal rozhlížet. Ten pohlavek jsem čekal.

„Opovaž se, to vás pak voba stáhnu z kůže!“ A dala mi pusku.

„Tak a je to!“ Řekl Alfred, když se vrátil ze studia. „Navrhli jsme zastavení bojů. Vy tři se děte převlíknout a umejt, chtěl bych vás ukázat v televizi.“

„No, konečně něco rozumného.“ Všichni jsme se zvedli ze sedaček. Kolem byla už kupa lidí a všichni si nás bázlivě prohlíželi.

Sprcha byla vynikající. Dostali jsme i nějaký evropsky vypadající šaty a mohli tak předstoupit před národ.

„A né vole, že uděláš nějakou píčovinu!“ Napomenula mě Míša.

„Proč zase já?“

„A kdo jinej.“

„Tiše!“ Okřikl nás Alfred. „Za chvíli budete v éteru.“ V tom se objevilo červené světýlko a kameraman na nás mávnul.

Opotil jsem se.

Alfred něco začal žvatlat tou svojí hatmatilkou, po chvíli mě lehce klepl botou do kotníku. To bylo znamení, abych přednesl svojí řeč v angličtině.

„Dobrý den.“ Podíval jsem se do kamery. Kameraman trochu ucuknul. Přestože jsem už začal regenerovat, můj zjev byl asi dost odpudivý.

„Dnes odpoledne skončila Tamadova tyranie. Lid Japonska je opět svobodný.“ Souběžně s mým povídáním běžely záběry Tamadovy mrtvolky.

„Jsme rádi, že jsme mohli lidu Japonska pomoci. Volám velitele Hemsu, který by měl v tuto chvíli velet odboji, aby vystoupil z ilegality a zapojil se do dalších rozhovorů, které povedou k normalizaci situace.“ Pak mě Alfred vzal zase slovo a rozloučil se s diváky. Vysílání běželo na všech kanálech.

„Jsou už nějaké ohlasy?“ Optal jsem se asi po hodině Largussona.

„Před chvílí F-15 přestaly bombardovat naše pozice... to je dobré znamení. Hemsu se bojí vyjít asi z ilegality, protože si zřejmě myslí, že se jedná o léčku.“ Zamyslel se Alfred.

„Jak bychom, jak bychom ho přesvědčili... Hmm, no nejlepší bude čekat.“

„A co nějaké rozkrádání, nebo rabování? Nic?“ Zeptala se Míša.

„Ne, Japonci mají příliš veliký strach s Tamadovy tajné policie. To přijde asi později, to bychom už ale měli jednat s tím Hemsou.“

„Nebo možná s císařem.“ Dodal jsem.

„S císařem?“ Vyskočil Largusson, pár Japončků sedící mlčky vedle zalapalo po dechu.

„Jo, ten původní je mrtvej, ale vyhrabali nějakého jeho příbuzného... Nevím, Tanaka nám nic nechtěl říci.“ Pokrčil jsem rameny.

„No to by bylo něco! Císař by nám ohromě pomohl. Tamada císaře a jeho rodinu opěvoval na všech projevech, přitom každému muselo být jasné, že je odstranil.

No, kdyby vylezl císařův příbuzný, do měsíce by mohla být korunovace a mohl by tu být zase klid.“ Mnul si ruce Alfred.

„Vy s námi nepojedete zpátky?“ Zeptala se Míša.

„Ne.“ Alfred se dal do čištění brýlí. „Jsem už moc starý, měl jsem sice rodinu, ale tato práce...dost jsme se za ty roky výzkumu odcizili... Rád povedu za Tamadu výzkum, ale Nikolas a další moji kolegové projevíli zájem o návrat. Uvidíme jak to všechno dopadne...“

Já i Míša jsme si prohlíželi našeho syna. Nechtěli jsme se od něho odloučit, ale když si vybral cestu do toho podivného světa, kterému jsem přes Martinovy zápisky z jeho deníku a vysvětlování nerozuměl, mohli jsme se vrátit zpátky. Jen aby vše proběhlo tak, jak má...

Po čtyřech dnech vzájemného oťukávání se Hemsu a Largusson setkali. Bylo to bouřlivé setkání. Dozvěděli jsme se že Tanaka zemřel druhý den od našeho odchodu. Utrpěl vnitřní krvácení do mozku. Částečně mi ho bylo líto, ale ztráta jeho syna, s tou by se jen těžko vyrovnával.

Ovšem největší překvapení mi nachystal Alfred na konci týdne. Přišel za mnou s potutelným výrazem ve tváři.

„Mám tu někoho, koho byste měli znát...“ Otočil jsem se na něj a zeptal se:

„Nějaký negry? Alfred jakmile slyšel to slovo, tak se na mne zamračil.

„Pokud vím, tak jste taky nějaký čas...“

„Já vím.“ Skočil jsem mu do řeči. „Co pro nás máte?“ Byl jsem zvědavý s čím se zase vytrasí. Pokynul rukou a do místnosti vstoupili naši starý známý Horst, Pistolka, Flanelová košile a Kalašnikov... Uculovali se na nás.

„Pistolko, ty vole... Horste!“ Oba s Míšou jsme se jim vyřítili naproti.

„Vy jste jediný buzeranti, který mám rád! Ani nevíte jak rád vás vidím!“ Horst se červenal jak rak a řekl:

„Prosím pane, abyste nás tak nenazýval...my jsme si už našli tady to...“

„Co jste si našli?“ Chtěla vědět Míša.

„No...přítelkyně...“

„Přítelkyně?“ Opakovala pochybovačně. „A co váš předchozí ...vztah?“

„No to byla jen, to... nouze...“

„Co to je za blbost! Vy jste jen tak z nouze šukali do...“

„Prosím tě nech toho! To není tvoje věc!“ Přerušila mě Míša. „Jasně, my vás Horste chápem. Nic už nemusíš říkat, Erikovi do toho nic není.“ Horst

s Flanelovou košili se na Míšu vděčně dívali. Pistolka klopal cudně oči. Chechtal jsem se na celé kolo.

„Seš debil!“ Křičela Míša. „Tady hoší najdou konečně smysl života a ty se směješ. Seš hovado!“ A otočila se. Pak se začala vyptávat Horsta na to jak se sem dostali. To mě taky zajímalo a poslechl jsem si jejich příběh.

Horst, kterého doplňoval Pistolka pověděli, že poté co se od nás odloučili tak zamířili na jih k Montpellier, tak jak jsme jim poradili.

Cestou narazili na pět černochů, ale skončilo to patem. Jednoho se jim podařilo zabít a pak raději utekli. Zimu přežili v nějaké vile asi deset kilometrů od pobřeží. Nashromáždili nějaký materiál, ale na jaře se na obzoru objevily nějaký letadla a oni udělali tu chybu, že jim začali mávat a rozdělovat ohně. Za týden si pro ně přišli. Byli to samozřejmě Tamadovi lidé. Horst když viděl jejich převahu, tak složili zbraně. Tady jsem mu dal za pravdu, nemělo cenu se bránit, neměli žádnou šanci.

Pak se Flanelová košile zeptal, jak to že už nejsem černoch. Míša mu stručně vypověděla jak to bylo s námi a pak jsme si povídali dlouho do noci. Horst a jeho lidé byli jedinými bělochy se kterými jsme se tu stýkali. Poznal jsem i pár lidí z Islandu, ale nikdo s námi nechtěl mít moc společného. S Horstem nás pojilo mnohem silnější pouto, i když jsme spolu byli daleko kratší dobu, než s těmi lidmi z Islandu. Ptal jsem se Horsta a Pistolky jak si přejí žít dál. Oba shodně pověděli, že tu chtějí zůstat, že tu je veškerý komfort a že tu s nima všichni jednají slušně. Chápal jsem je.

Císař

Dny ubíhaly jeden za druhým, blížil se oficiální příjezd nového císaře a s ním se čím dál tím víc debatilo o tom jak má vypadat nová vláda.

Yamako, dcera kapitána Hemsy byla neuvěřitelně uštěpačná, s Martinem se nějak znali a pořád se špičkovali. Jeden vychvaloval před druhým svůj systém vládnutí. Yamako preferovala císařství a Martin demokracii.

„Pro co jste vy?“ Zeptala se mě po další neuvěřitelně dlouhé debatě.

„Já jsem pro tyranii. To je nejlepší systém.“ Řekl jsem klidně. Yamako se zúžily už tak úzké oči.

„To už tu bylo.“ Zasyčela.

„Erik si dělá srandu.“ Zachraňovala situaci Míša, protože to slovo bylo poslední dobou tabu.

„Nedělám.“ Odmlčel jsem se. Zraky všech přítomných se obrátily na mne. Viděl jsem v nich nesouhlas a opovržení. Diktatury si asi užili dost.

„Když nezavedete diktaturu, alespoň osvícenskou...“ Pomalu jsem si prohlížel jednoho po druhém. „...tak vám lidi z Japonska utečou, protože najednou zjistějí, že nic není kontaminovaný a že celý svět je opuštěný. Každý bude chtít být prezident, nebo alespoň ministr v nějaké opuštěné zemi. Pokud chcete zajistit kontinuitu vládnoucího rodu a prosperitu vašeho státu, nezbude vám jiná možnost.“

„A co svoboda, co naše ideály? Všichni ti lidi, co byli umučeni Tamadou, ti bojovali za svobodu, bojovali proti tyranii!“ Skočila mi do toho Yamako.

„Hovno.“ Odpověděl jsem. „Svoboda, to je jen malý krůček k chaosu. Naopak, první měsíce musíte lidem přitáhnou uzdu a pak jim teprve, po roce, po dvou povolovat. Tak, aby si zvykli. Nemusíte nikoho mučit, ale když je pustíte teďka ze řetězu...“

„Erik má pravdu.“ Zastal se mne Alfred. „Nějakou dobu musíme udržet systém, pak můžeme mluvit o uvolňování. Žiju ve vaší zemi už dlouho a lecos jsem pochopil. Japonci mají obrovský smysl pro disciplínu, ale když se jim, jak říká Erik, povolí uzda... je z toho celonárodní tragédie.“

Po Lergussonovi si vzal slovo Hemsu.

„Myslím, že nějakou dobu... omezenou dobu.“ Dodal. „Budeme muset chtět nechtět držet směr, kterýrazil Tamada.“ Yamako a pár lidí kolem, které jsem ani neznal a jejich podivná jména si nikdy nezapamatuju, na něj pobouřeně vzhledli.

„Samozřejmě, bez těch excesů a hnusáren, které prováděl Tamada. Erik má pravdu v tom, že by lidi najednou vycítili velikou příležitost a odešli by z ostrovů. Nám bude vládnout císař!“ Zvolal Hemsu. „A ten rozhodne jistě správně.“ Všichni začali kývat hlavami.

„Jsem na toho jejich císaře zvědavěj.“ Pošeptal jsem Míše.

„No to já taky.“ Odpověděla.

„Kdy ho přivedeš?“ Volalo pár lidí.

„Zítřka.“ Odpověděl Hemsu. „Nechtěli jsme riskovat jeho bezpečnost.“ Zase kývání hlav. Už mě to unavovalo a zvedli jsme se a s Míšou jsme odešli. Ostatní na znamení úcty povstali a uklonili se. Yamako jen tak lehce... ale já na nějaké projevoování úcty moc nejsem.

„Kde je Martin, nevíš?“ Zeptala se Míša.

„Nevím, je dospělý, nic se mu nestane.“

„To vím, ale chci ho vidět, brzo se vrátíme... Proč to tak musí být?“ Zase začala natahovat.

„Prosím tě, nech toho. Rozhodl se sám, na tom nic nezměníš, tak to nedělej těžší sobě i jemu.“ Chlácholil jsem ji.

„Je to moje dítě!“ Vyhrkal Míša.

„Moje taky, tak nebul!“ Okřikl jsem ji, nesnáším, když brečí. O Martina strach nemám, jen mě štve, že ho asi už nikdy neuvidím. Nevím jak...

„Bude se mi hrozně stýskat.“ Dál brečela Míša.

„To mě taky.“ Vzal jsem ji kolem ramen a přitisknul ji k sobě. Byla tak zranitelná, v některých chvílích se chovala jako malá naivní holka a v některých jako nejhorší noční můra. Ženská.

Došli jsme do pokoje, kde spal Martin.

Byl v limbu, jak jsem nazval proces očišťování duše. Připravoval se na „cestu“.

Když ho tak Míša viděla, rozeřvala se ještě víc.

„Kurva, nebreč!“ Chlácholil jsem ji. Natahovala a pošťukávala, pak si nos utřela do mého svetru a povídá:

„Já vím, musím být silná.“

„Jen by mě zajímalo...“ Zeptal jsem se Míši, abych trochu uvolnil atmosféru.

„...kdybych ho teďka polil kýblem studený vody.“

„Seš neskutečný hovado!“ Okřikla mě a dloubla mě do žeber. Usmívala se na Martina.

„Nedovedu si představit, že bude sedět někde v pokoji, nebo někde v jeskyni a přitom bude někde jinde... Co když ho něco kousne? Nějakej pavouk, nebo had?“ Strachovala se Míša.

„Nekousne a i kdyby, tak mu to bude jedno. Je imunní.“

„Ale mohli by ho sežrat mravenci!“ Trvala na svém.

„Blbost. Mravenci člověka nesežerou.“

„Sežerou! Když se nebude hýbat, nebo, když se nebude bránit, tak ho sežrat můžou!“

„Co tě to zase popadlo?! Už těch kravin nech!“ Okřikl jsem ji.

„Mám o něj strach!“

„Nic se mu nestane, pojd' už, nech ho být!“ Vystrkal jsem ji z pokoje a zavřel dveře. Šli jsme na terasu. Nacházeli jsme se v císařské rezidenci v Tokiu. Jsou zde překrásné zahrady. To, co jsme viděli na svých cestách Evropou, je bída ve srovnání s císařskými zahradami. Jedná se o veliký udržovaný park, kde pracují ti nejlepší zahradníci. Je zde mnoho hospodářských budov. My jsme měli přístup úplně všude. Byli jsme první cizinci, kteří viděli ložnici císaře a jeho pracovnu. Nacházela se zde stará zbrojnice, kde byly uloženy meče nedozírné ceny. Zahlídli jsme i císařský archiv, ale vzhledem k neznalosti jazyka... Schovávají tu dokumenty vztahující se k celé historii Japonska, včetně druhé světové války. Jak nám prozradil Alfred, který tu byl jako doma, tak císař byl přímo zodpovědný za hrůzy, které japonští vojáci páchali v Koreji a na Filipínách. To byla ale stará historie a moc nás nezajímala. Zítra přijede nový císař a my brzo odletíme. Jsem zvědavý, jaký to bude. Alfred říkal, že to není moc bezpečný, ale usilovně pracují na tom, aby zlepšili bezpečnost přenosu. Chtěl jsem vidět ty mozky, co vymyslely

ten přístroj, Míša ale prohlásila, že nic vidět nechce a takovou „prasečinu“, jak nazvala ty do sebe propojený obří mozky „už vůbec ne!“ Byla to škoda.

XXXXX

Další den po poledni přijel císař. Teda ještě císařem nebyl, ale korunovace proběhne v nejbližší době. Víтали ho stovky tisíc lidí. Nad bezpečností dohlíželi Tamadovi mutanti a jeho tajná policie. Largusson jim dal na vybranou, buďto se podvolí, nebo je čeká smrt. Mutantům se smrt nelíbila a tajní policisté byli najednou horliví zastánci demokracie... Bylo mi z nich špatně, každý činný politik za dob Tamady najednou převléknul kabát a hrál si na demokrata.

Navrhoval jsem, že by jich pár měli pověsit, ale Hemsu nesouhlasil, že prý chce za minulostí udělat tlustou čáru.

„Ale pár jich zhoupnout...to by nebylo špatný.“ Obhajoval jsem svoje stanovisko. „Národ si to nepřeje!“ Rozkřikla se na mne Yamako. Poslední dobou si na mne zasedla, protože se mi podařilo prosadit, aby Japonsko, alespoň v nejbližší době zachovalo stejný systém, jaký tu byl za Tamady.

„Národ který nechce oběsit pár posranejch politiků, nebude mít dlouhého trvání!“ Odbyl jsem ji.

„Eriku!“ Okřikla mě Míša. „Nehádej se pořád!“ A česky dodala: „Jsou to idioti.“ Cítil jsem nejenom na Yamako, která poslední dobou měla čím dál tím více příznivců a dělala platformu proti svému otci, ale i na ostatních, že náš pobyt zde není vítaný. Úcta a bázeň před námi ale zabraňovaly jakémukoliv přímému vyjádření.

Osoba, která měla být korunována na císaře projížděla tokijskými ulicemi. Jela v císařském otevřeném kočáru a mávala lidem. Jednalo se o vzdáleného příbuzného, snad to měl být pravnuke bratrance Hirohita. Nevím. Bylo mu asi čtyřicet let a byl zavalité postavy. Nebyl z přímé linie císařů, ale co se dalo dělat. Také to nebylo poprvé, co na císařský trůn nastoupil někdo jiný, než přímý potomek předchozího císaře. Časem se „najde“ nějaký dokument, který upřesní a zařadí nového císaře do přímého stromu. Prý už se příslušný dokument vyrábí v císařské dílně. Hemsu se vyjádřil, že je to nezbytnost a Alfred to plně podporuje. S Míšou jsme to nijak nekomentovali, když je to pro jejich blaho...

Císař vystoupil na tribunu, kde měl projev vyzývající všechny Japonce ke smíření a vzájemné lásce. Odpovědí mu byl bouřlivý potlesk a ovace.

„Ten kdyby se na to podium třeba i vysral, tak mu lidi taky zatleskaj.“ Komentoval jsem nadšení Japonců pro nového vládce. Míša pokývala hlavou a řekla:

„Je to ale pořád lepší než ten Tamada.“ Dál jsme poslouchali jeho řeč, kterou nám Alfred pohotově překládal do angličtiny.

„Kecy.“ Řekl jsem po skončení projevu, ve kterém budoucí císař zahrnoval lid Japonska chválou nad jeho činy a nad tím, že opět vzal vládu do svých rukou.

„Vůbec nám nepoděkoval!“ Čílila se Míša. Alfred jen pokrčil rameny. Také jsme stáli od budoucího císaře dost daleko. Zasedací pořádek měla na starost Yamako a oplatila mě tak to, že jsem ji vyšplouchl s demokracií. Nevešli jsme se ani na oficiální fotografii. Zato tam bylo plno prominentů z dob minulého režimu, usmívajících se na celé kolo.

„Kráva.“ Hodnotila Míša Yamako, když ji viděla, jak se cpe vedle budoucího císaře.

„Vidíš támhle ten kus zábradlí...?“ Ukázal jsem Míše na železné hrazení, co zabraňovalo obyčejným lidem, aby vylezli na tribunu.

„Jdem?“ Špitla Míša česky. Usmál jsem se, pohrával jsem si s myšlenkou rozeznat tuto demonstraci lásky smíšené se servilitou a kariérismem, ale pak jsem řekl.

„Hovno, ať si sežerou to co si nasrali.“ Míša zklamaně polkla.

„To je škoda, ale asi máš pravdu. Musíme Martinovi akorát říci, aby odsud odjel, nebude tu brzo bezpečno.“

„Říkal že pude do Tibetu, do nějakýho sedla, tam prý vstoupí do jiného světa.“

„Ty si s ním mluvil?“

„Jo, ráno za mnou přišel, ty si už byla pryč.“

„Proč si mi nic neřekl?! Já tu čumím na ty vopice a můj... Pojd' dem vocud'!“

Chytla mě za ruku a táhla mě pryč. Brodili jsme se davem lidí. Strkali do nás, už z nás neměli strach, ani úctu. Když jsem se někomu podíval do očí, tak se zarazil, ale pak si vzpomněl, že mají zase císaře a nevěnoval mi žádnou pozornost.

„Mohli bejt už všichni mrtví!“ Procedila skrz zuby Míša. „Kdybys nebyl srab...ale to je jedno. Asi to fakt nemá cenu.“

Došli jsme nahoru do paláce. Stráž na bráně se na nás mračila, ale nikdo neprojevil odvahu nás zarazit.

„Urazila bych mu palici!“ Zahrozila Míša, když viděla jak se na nás tváří.

Martina jsme našli v rozhovoru s jedním Japoncem. Byl to písař v císařské knihovně.

„Synku!“ Zvolala Míša. „Jsem ráda, že tě zase vidím.“ Objali se. Písař se decentně vzdálil.

„Maminko, tatínku...“ Najednou mi bylo smutno. Martin vypadal na dvacet a mě bylo třicet tři roků. Docela nepoměr, ale bylo to hezký. Táta. Musel jsem se zasmát, Míša mě štípla, ale ne moc. Stáli jsme tak asi čtvrt hodiny, vstřebávající každou sekundu pevně do paměti. Došlo mi, že loučení bude těžké.

Přerušilo nás lehké zakašlání. Otočil jsme se. Stál tam Hemsu.

„Císař vás chce vidět.“ Řekl.

„Vy jste ho už korunovali?“ Jízlivě se zeptala Míša. Hemsu se zarazil a pak zakoktal:

„No...dosud ne, ale na základě zvláštního předpisu...se jedná... a jsou mu prokazovány stejné...pocty jako císaři.“

„Ne ale od nás.“ Řekla klidně Míša.

„Ovšem. Ale i na vás se...“

„Na nás ne! Na nás nic nezkoušej...“ Postoupil jsem o krok dopředu.

„Samozřejmě.“ Koktal dál Hemsu, evidentně rozladěn naší urputností. „Jen jsme, jen jsem...císař vás...rád by s váma hovořil.“

„Zajímalo by mě, jestli umí taky poděkovat...“ Řekla spíše pro sebe Míša, ale tak, aby to Hemsu slyšel. Ten se zamračil a odkráčel z místnosti.

„Beze zbraně tam nejdu!“ Podíval jsem se na Míšu.

„Já taky ne.“ Souhlasila. „Ty si taky vezmeš svůj meč a brokovnici!“ Ukázala na Martina. „Ano maminko.“ Poslušně přikývl Martin. Šli jsme do svých pokojů, kde máme uložené zbraně.

„Nejraději bych vytrhala ze zdi nějaké zábradlí, trochu ho namočila v krvi a ve střevech a...“

„To už toho zabíjení nemáte dost?!“ Okřikl ji Martin.

„Co je špatné na zabíjení, synku?“ Hájl jsem Míšu. Martin jen zakroutil hlavou a beze slova si utahoval řemeny.

Nemluvili jsme. Šli jsme k audienci. Když nás viděla nově utvořená císařská stráž, tak se jim spustily brady.

„Do císařovy blízkosti zbraně nepatří...madam.“ Začal jeden důstojník, když nás viděl ověšený náboji do brokovnice a s meči na zádech.

„Kdo je u tebe madam, ty zakrslíku?!“ Míša popadla chlapíka a prohodila ho čtyřmi papírovými přepážkami. V tom příběhlo několik mutantů a další posily císařské stráže. Míša s Martinem vytáhli meče. Já jsem „zapumpoval“

Remingtonkou. Situace byla vyostřená do krajnosti, stačil jediný špatný pohyb a císař by se nedožil korunovace. Viděl jsem, že Míše bylo všechno jedno a mě už pomalu taky. Stáli jsme v kruhové obraně, zády k sobě, pomalu rotující kolem pomyslného středu. V tom se objevil císař a s ním Hemsu a Alfred.

„Vaše výsosti...“ Začal hlášení další z důstojníků. Císař mu pokynul a důstojník zmlknul. Promluvil k nám císař:

„Jsme rádi, že vás vidíme a že jste nám pomohli do úřadu, který nám po právu patří.“ Lehce se uklonil. Já jsem ale dál sledoval svůj úsek. Situace byla pořád napjatá. Císařští vojáci byly také ve střehu.

„Složte zbraně.“ Zvolal panovník. Vojáci a mutanti jen neochotně poslechli. Když už je měli zase v pouzdrech, pomalu jsme je dali dolů taky. Císař nám pokynul abychom šli za ním. Nikdo nám už zbraně brát nechtěl.

Hemsu zavřel přepážku a my jsme vešli do trůnního sálu, oficiálního místnosti, kde císař obvykle přijímal delegace.

Posadili jsme se do tlustých polštářů. Císař seděl výš a to se mě nelíbilo, nic jsem ale neříkal. Měřil si nás ostrým zrakem. Vypadal na nějakýho padoucha druhého řádu. Míša se pak o něm trefně vyjádřila, že ji připadal jako majitel zeleniny, radující se každý den z toho, že může ošidit další lidi.

„Jak jsem se dozvěděl...“ Začal. „...pomohli jste naší věci.“ Odmlčel se, aby dodal významu svých slovům a pokračoval: „Jsem rád že jste na naší straně.“ Chtěl jsem mu do toho skočit, ale nevím jestli by to ta jeho lehce nabitá ješitnost rozdejchala.

„Vážíme si vás a rádi uslyšíme vaše rady. Svěřujte se mi, jako se dítě svěruje svému otci.“ Míša zamrkala. Věděl jsem že je zle. Chytnul jsem ji za ruku. Trochu se zklidnila. Chlap pokračoval:

„Obrovský závazek, který položil na má bedra můj národ mě zavazuje, abych byl ke všem nanejvýš milostivý.“ A upřel na nás svá šikmá prasečí očka. Pak se otočil a odebral se do zákulisí za trůn.

„Audience je ukončena.“ Ohlásil Hemsu.

„Co...co? To myslíte vážně?!“ Vylítnul jsem jak péro. „Co chtěl říci tím, že bude ke každému milostivý?!“

„Císař chce utvořit vládu Národní jednoty! Nechce občanskou válku!“ Vzal jsem Míšu za ramena, protože se už chystala zase vytahovat meč, Martina jsem chytil za ruku a odešli jsme pryč.

„Tady nezůstanem!“ Rozhodla Míša. „Ani minutu! Ty chlapče musíš odejít, táta mi dneska povídal, že chceš odejít někam do Tibetu...“

„Ano maminko. Do sedla La-ka, tam se dá vstoupit do Jinosvěta.

„Jinosvěta...“ Kroutil jsem hlavou.

„A co bude s náma?“ Ptala se plačky Míša.

„Půjdete zase do své doby a...můžete mě zase zplodit...“ Řekl Martin.

„To ale nebudeš ty...Martine.“ Objala ho Míša.

„Kdy chceš odejít?“ Zeptal jsem se pln strachu, Míša se na mne zamračila, ale někdo se ho musel zeptat.

„Brzo, co nejdřív, tam čas plyne jinak než tady...“

„Martine...“ Tiskla se dál Míša k synovi. Bylo to strašný. Podobný tomu, když jsem musel zastřelit ve Švédsku Míšu... Nebylo to o nic beznadějnější.

„Zítra mě Alfred odnese na pevninu a postará se o to, aby družice, které Tamada vyslal na oběžnou dráhu, spadly do atmosféry. Tam mě nenajdou, nebojte. Pak osvobodím svou duši od těla a...“

„Nemluv!“ Brečela Míša, ale Martin už byl myšlenkami jinde. Bylo toho na mne moc, musel jsem si sednout a sledovat jak můj syn, kterého si pamatuji jako malého caparta, se stal někým docela jiným...

Návrat

Druhého dne nastalo loučení.

Míša probřečela celý večer. Martin ležel mezi náma dvěma. Zprvu jsme si vyprávěli historky když byl malý a pak nám znova povídal, jak pronásledoval černochoy. To jsem si nechal několikrát vyprávět. Vyprávěl nám o tom svém světě, o Baldurech, Kmourech a o své přítelkyni jménem Zaja.

Vše se mi zdálo tak dávno, jako v jiném životě, ale on to vlastně jiný život byl. Byl jsem vlastně mrtvý a smrt... ta oddělila oba životy, ten minulý a ten současný tlustou čarou.

Ráno nám všem trvalo oblíkání a příprava strašně dlouho. Míša měla tak červené oči, jako nikdy před tím. Pořád se vrhala Martinovi do náruče a pak se ho nechtěla pustit. Musel jsem ji z něho vždy sundat.

Pak přišel Alfred.

„Odvezu ho do Číny.“ Řekl. „Odtud půjde pěšky.“ Když viděl, v jakém jsme všichni stavu, tak se odmlčel a nic neříkal. Pochopil co prožíváme. Pak si odvedl Míšu stranou a něco jí pošeptal. Míša kývala hlavou, dokonce se i trochu usmála, objala Alfreda a zase se dala do brečení. Řekl jsem Martinovi pár povzbudivých slov, ať nikomu nevěří a ať tam na sebe dává pozor.

„A když tam uvidíš nějakýho negra... doufám, že víš co máš dělat!“ Řekl jsem nakonec.

„Tam žádní černoši nejsou...“ Odpověděl.

„Tak to máš dobrý.“ Pochválil jsem ho a poplácal ho po ramenou.

Míša ho zase objala, dala mu velkou pusou na obě tváře a na čelo a šli jsme ho vyprovodit na střechnu haly, odkud budou s Alfredem startovat.

Rozloučení se nikdo nezúčastnil, ani Hemsu, ani Yamako, se kterou se Martin dost přátelil. Stáli jsme tam kromě toho císařského písaře sami.

Naposledy jsme se objali, Martin nám zamával a zmizel v útrobách stroje.

Míša měla na tváři podivný úsměv. Stroj se tiše vznesl, několikrát zakroužil nad místem a odlétl na západ. Když nám zmizel s dohledu došlo mi, že už ho nikdy nevidím. Chtěl jsem odsud okamžitě vypadnout, co nejrychlejc.

Scházeli jsme ze střechny dolů. Nemluvili jsme, kolem nás procházeli lidé zaměstnaní novou vládou a nikdo nás nezdravil, ani nevěnoval pozornost. Stali jsme se trpění ve světě, který jsme pomohli zachránit.

Míša nadávala na Japonce a hledala sebemenší záminku, jak si to s nimi vyřídit.

„Ser na ně!“ Pokoušel jsem se ji uklidnit. „Nestojí ti za to!“

„Máš sice pravdu, ale stejně mě ti nevděčníci pěkně serou“

„No, to mě taky, ale já chci už konečně vypadnout. Počkáme tady na Alfreda, ten nás dopraví na sever, jak tam mají ten přístroj. S nikým se loučit nebudem, bude dokonce lepší, když to nikdo nebude vědět. Prostě zmizíme.“ Míša souhlasila a tak jsme se vydali nazpátek na střechnu haly. Šli jsme a drželi se za ruce.

Během hodiny dorazil Alfred.

„Musel jsem to vzít trochu oklikou, abych je spletl...“ Omlouval se.

„To nic. Měli bychom na tebe prosbu, Alfred...“ Řekl jsem tiše.

„Jsem jedno veliké ucho.“ Usmál se na nás Alfred.

„Chtěli bychom vypadnout už dneska, půjde to?“ Ptala se Míša. Alfred se zamyslel a pak řekl:

„Ano, myslím že ano.“

„Dobře, vtip je v tom, že se nemůžeme vrátit do toho minulého světa, aniž bychom věci trochu nezměnili...“ Začal jsem opatrně.

„S tím jsem počítal.“ Odkášlal si Alfred. „Napsal jsem zprávu pro mého velícího generála, ten ji předá prezidentovi. Je tam i pár důkazů o... profesoru Tamadovi a jeho společnosti Hikari a taky doporučení co mají dělat. Jsou to dost sugestivní důkazy... abych tak řekl. Takže nemějte obavu, historie by se neměla opakovat.“

„Jsi skvělej, Alfred!“ Míša dala Alfredovi velkou pusou.

„Děkuji, slečno... Ta byla!“ Všichni jsme se zasmáli.

„Můžeme vyrazit.“ Navrhnul Alfred.

„Hele! Padá hvězda! Přej si něco, honem!“ Vybídla mě Míša.

„To není hvězda, to je jedna z Tamadových špionážních družic...“ Smál se Alfred.

„Aha, tak to si nic přát nebudu.“ Řekla zklamaně Míša.

Vlezli jsme do letadla, byl to výsadkový model, asi pro dvacet osob. Alfred si vlezl za „volant“ a nastartoval „tryskáč“. Ozvalo se slabé chvění, pak jsme se velikou rychlostí vznesli do vzduchu a letěli na sever.

„Kdybych znal princip toho pohonu, byl by ze mne boháč...“ Řekl jsem našemu pilotovi. Largusson mě opět překvapil.

„I na to jsem myslel, princip vám ale neřeknu, je příliš komplikovaný. Kdybyste s ním přišel, tak by vás vyslychali jak bývalý pekař mohl přijít na takovou věc.“ To mi nedošlo, Alfred měl zase pravdu.

„Ale mám pro vás...“ Začal šmátrat po kapsách. „...tady, jsou to výherní čísla Evropské loterie Loto. Tahat se bude tři dny potom co „přistanete“. Musíte se ty čísla naučit.“ Přísně na nás pohlédl.

Oba jsme se vrhli Alfredovi kolem krku.

„Jste ohromnej!“ A od Míši dostal další obrovskou pusou.

„Teda, mladíku... vy máte ale štěstí, takovou manželku... No to teda...“ Smál se Largusson.

„Já...no teda... vona ani žádná jiná nezbyla, všechny byly...“ Ale nedořekl jsem to, protože se na mne Míša a vrhla, svalila mě na zem a začala mi dělat válečky.

„To bolí!“ Bránil jsem se, ale svírala mě pevně mezi svými stehny. Vysvobodilo mě až přistání.

„Tak ho už puste...“ Bránil mě Alfred. „Měli byste se naučit ty čísla!“

„No jo!“ Polekala se Míša. „Kde máš ten papír?“ Naléhala na mne.

„Ty ho máš!“ Bránil jsem se.

„Co kecáš, tobě ho dával!“

„Vidíš, Alfred, když jde o prachy, tak ženská zapomene i na urážku.“ Alfred pokýval moudře hlavou a Míša zrudla vztekem. Vyndal jsem papír z kapsy.

„Pse!“ Nakrkla se Míša.

„Jé, tak mě ještě nikdo neoslovil.“ Usmál jsem se na svou milou.

„Uč se ty čísla, pitomče!“ Měla pravdu, pokud se chceme vydat ještě dnes domů... Domů, neumím si to vůbec představit, že všechno bude jako dřív. Nějak mě začaly pálit oči.

„Á milostpán se začal dojímat...“ Komentovala to Míša.

„Uvidíme zase rodiče...“ Usadil jsem ji. Najednou ji do smíchu nebylo, objala mě a schoulila se v mé náruči.

„Promiň, nějak mi to nedochází...“ Omlouvala se. Chvíli jsme tak stáli a pak jsem ji plácnul po zadku a řekl:

„Pojď, čeká na nás.“ Neochotně mě pustila a vzala mě za ruku. Vydali jsme se za čekajícím Alfredem. Prošli jsme pancéřovanými dveřmi a pak dolů po schodišti. Hlíдалo to tu mnoho vojáků, kteří si nás podezřívavě prohlíželi. Alfred zde byl asi známá osobnost, protože se mu každý klaněl.

„Přezdívají mi Bílý Šogun...“ Smál se Alfred. „Mně, který jsem v životě nedržel meč...“ Kroutil hlavou. „Hlavní je, že můžu dělat co chci a to taky dělám!“ Dál se poťouchle smál.

Výtahem jsme sjeli deset pater dolů. Další vojáci a další dveře. Moc jsem to nevnímal, snažil jsem se zapamatovat těch šest čísel.

„Nejdřív musím poslat tu zprávu.“ Řekl spíše pro sebe Alfred. Odešel a nechal nás čekat v šedivé hale plné trubek a lidí pobíhajících sem a tam.

„To by mě zajímalo, jak to vypadá.“

„Myslíš ten teleport?“ Naklonila se ke mně Míša. Pořád mě drží za ruku. Nějak je poslední dobou nesvá.

„Jo.“

„Mne by spíš zajímalo co dělá a kde je teď Martin.“

„No to mě taky.“ Stáli jsme tam asi čtvrt hodiny, když se ozvalo silné bzučení a chvění. Nikdo tomu nevěnoval pozornost, jen se zrychlil pohyb lidí po hale.

„Já se bojím...“ Řekla Míša.

„Prosím tě, čeho?“

„Nevím, prostě se bojím. Co když nás to vrátí zdeformovaný...“

„No, tak to ti už bude myslím jedno.“ Bzučení ustalo a lidé zase zpomalili. Pak se nad jedněmi dveřmi rozsvítilo zelené světlo. Všichni propukli v jásot.

„Co blbnou?“

„Asi vstřelili góla.“ Komentoval jsem spokojenost pracovníků.

„Umíš ty čísla?“

„Jo. Co kdyby si se na ně taky podívala...“ Podal jsem Míše papír.

„Hele, už de.“ Ukázala ke dveřím. Alfred se k nám vydal a na tváři mu hrál úsměv.

„Dopadlo to dobře! Teď je řada na vás.“ Míša mi stiskla křečovitě ruku. Trochu couvla.

„Nebojte se. Všichni se na vás koukaj.“ Lhal Alfred. Míša se na mě podívala.

„A co Martin?“ Zvolala.

„Nebojte, je v bezpečí.“ Ujišťoval ji Alfred.

„Tak už pojď, nebo nám to ujede!“ Táhnul jsem ji za ruku ke dveřím.

Vstoupili jsme do malého sálku. Nikdy bych si stroj času tak nepředstavoval. Pár kancelářských židlí, nějaké nosítka a v rohu několik stříbrných kruhů o průměru asi čtyři metry.

„To je...?“

„Jo, toto je stroj času.“ Odpověděl mi Alfred.

„Myslel jsem, že to bude větší...nějaký světylka, magnety...a tak.“ Alfred se usmál

„Zázemí pro stroj je za tou betonovou stěnou. Tady je jen jeho funkční část. Divil byste se... no ale to je jedno. Umíte čísla?“

„Jo, umím.“ Míša mě pořád mačkala ruku a nedůvěřivě sledovala lidi kolem a ty stříbrné kruhy.

„Je to bezpečné?“ Zeptala se.

„Co je bezpečné?“ Odpověděl ji Alfred. Míša se na mě podívala. Psí oči.

„Nech toho, bude to dobrý.“ Chlácholil jsem ji. Pak se mě pustila, objala Alfreda, úplně se na něj přísála a něco mu šeptala do ucha. Pak mu dala, jako Martinovi, velkou pusku na obě tváře a na čelo. Alfred byl celý červený a bylo vidět, že je v rozpacích. Stisknul jsem Alfredovi ruku.

„Díky, díky, Alfred, za všechno. A pozdravujte Horsta a ostatní!“ A taky jsem ho objal. Všem nám tekly slzy.

„Až odletí mí spolupracovníci, tak to tu zlikviduju.“ Řekl Alfred. „Nedopustím, aby někdo chtěl ovlivnit minulost.“

Pokýval jsem hlavou a sundal si ze zad meč a podal jsem ho Alfredovi.

„Slyšel jsem, že si nikdy v životě nedržel meč...“ I Míša si sundala ze zad svůj a dala mu ho. Ještě se jednou objali a pak nás vyzval abychom vlezli mezi kruhy. Uvnitř kruhů byla černá podlaha ze speciálního materiálu. Nad námi byl zvláštní zářič, vypadalo to jako ten, co jsme měli v koupelně, než se ji otec chaotickým způsobem rozhodl zrekonstruovat.

Alfred ustoupil stranou a mával nám, všichni jsme na sebe mávali. Najednou z boku vyjela ocelová vrata a uzavřely prostor mezi Alfredem a námi. Vrata měla malý průzor, zahlídl jsem tam něčí oči. Byly takové veselé a...poťouchlé. Najednou jsem dostal strach.

Pak se ozvalo bzučení. Neznámá síla nás odstrčila doprostřed kruhu. Byli jsme k sobě zády a nemohli jsme se hýbat. Pokoušel jsem se od Míši odstrčit, ale nemohl jsem hnout ani prstem. Pak začaly lítat všude kolem nás blesky a modrá světélkující mlha. Vše se se mnou točilo. Pak jsem přestal vnímat svět a jenom divné hučení a natřásání...

„Jste všichni v pohodě?“ Ptal se z dálky nějaký známý hlas.

„Vstávej, vole! Von snad chrápe?!“

„Co, co se děje? Míšo?“ Mnul jsem si oči.

„Cha, já ti dám Míšo! Kreténe chrápal si, nebo co?!“

„Milane?“ Vyjeveně jsem se podíval na bývalého kolegu...na mého kolegu.

„No né, ty si mě poznal?“ Povídá žvatlavě Milan „No to je překvapení! Ten blbec zaspal i blesk! Co nám to sem posílaj za lidi!“ Kroutil hlavou Milan.

„Jakej blesk?“

„Jakej! Dostali jsme přímej zásah, vole! Tos měl vidět. To byla síla! Tohle prochrápat...“ Kroutil hlavou Milan a já si najednou uvědomil spoustu věcí. Zastavili jsme.

„Tak pánové co se to tu děje? Padejte, co ty, mladej! Na tebe to platí taky!“

„Šéfe, vy ani nevíte jak rád vás vidím i vás kluci!“ Poznamenal jsem radostně. Šéf se na mne nevěřicně podíval a ostatní se začali tukat na čelo.

„Tak podívej! Hochu. Za odměnu pudeš na hrotu. Je ti to jasný?!“

„Jasně pudu rád!“ Louda se ke mně zezadu přitočil a špitl mi:

„Ty vole, dyť máš klaustrofobii. Nechceš, abych řekl šéfovi, aby tam poslal třeba Skunka? Bylo by dobrý, aby ten blbec taky čuchnul k pořádný akci.“

„Skunka? Né, to né! Já už žádnou klaustrofobii nemám.“ Zakřičel jsem. Ostatní se na mne nechápavě otočili. To už jsem se ale urychleně strojil do neoprénu.

„Tak jedem, oblíkat postroje, za pět minut brífink.“ Křiknul ještě šéf.

„Možná, že přijede i televize.“ Říká Louda.

„Vidíš tu snad nějaký kamery?“

„Ty teprve přijedou, vsadíme se až odtamtud vylezeš, tak se uvidíš večer v televizi?“

„Tak o co?“ Ať má radost

„O flašku fernetu?“

„Jo.“

„Tak kde se všichni flákáte? Máte všechno?! Co mladej?“

„Platí!“ Křiknul jsem na Loudu, vím dobře, že žádná televize nepřijede. Pak jsem honem dodal:

„Jasně, šéfe.“ Už se nemůžu dočkat, zajímalo by mě jak je na tom Míša. Mám trochu obavy, že se něco posere...

„Tohle je kapitán Krha od hasičů, popíše vám situaci.“ Představil šéf asi padesátiletého chlapíka, kterého už jsem někde viděl...

„Pánové, čtyři jsme odtamtud dostali, ale pátá se jim cestou ztratila, je to nezkušená pětadvacetiletá ženská z Prahy.“

„No vidíš Eri, nezkušená pětadvacítka, to je něco pro tebe, doufám že nám neuděláš ostudu...“

Smích.

„Držte hubu, chlapi, tohle není sranda.“ Okřikl je Louda. Já jsem se jen usmíval.

„Je tam sífón a přes ten se nedostanem, proto jsme vás taky zavolali.“

„Je to všem jasný?“ Zeptal se šéf.

„Jasný!“ Vykřikl jsem.

„Ty seš nákej natěšenej.“ Řekl Skunk.

„Nemám tam jít místo tebe?“

„Ani náhodou!“ Zamručel jsem.

Spěchali jsme na místo a cestou jsme míjeli skupinku zachráněných turistů, kteří na nás netečně pohlíželi. Tyhle zhulence jsem už taky viděl.

„Volové, alespoň nám mohli poděkovat.“ Povídá Skunk.

Známa upravená cesta, kterou hasiči připravili. Žebříky, fixní lana a tak. Pak jsme museli přebrodit ten proud podzemní řeky, strhávalo nám to nohy, natažené lano bylo fakt dobrý.

„V těchto místech normálně žádná řeka není. Vlhko to jo, ale ne tohle!“ Brblal Krha. Dostali jsme s sebou stejného hasiče, který se dostal nejdál a ten nám ukazuje cestu. Všechno zatím vychází, jak by mělo.

„Muselo být narušené podloží, jinak by se sem ta voda vůbec nedostala. Vůbec nechápu proč sem ty lidi lezou, když tak dlouho prší!“ Dál nadával šéf hasičů.

Sestup je v klidu, jsou tu kramle a natažený fixní lana – legrace. Dosud žádný pnutí na zátylku, to je dobré...

„Pánové, máme problém, voda zase o kousek stoupla. Je to čím dál horší.“ To nám řekl náš průvodce, aby nám sdělil novinu.

„Tak fajn. Dobrý je že už seš Eriku převlečenej, máš pod tím svetr?“ Kývnu.

„Tak a teď zkontroluj bombu, měl bys tam mít vzduchu na půl hodiny. Jo, v pořádku. Zkus dejchák, tak dobrý. Skunk ti dá svoji čelovku, dělej.“

„Proč já.“ Ozval se Skunk.

„Proto!“ Okřikl ho Louda.

„Dej si to do báglu, máš tam tady od doktora brašnu, nějaký energetický tyčinky. Jo a prosím tě, kdyby ta ženská dělala problémy, tak na ni nekřič. Jasný?“

„Jo, jasný.“ Odpovídám s úsměvem.

„Fajn, musíš na ni mluvit klidným hlasem, ale musí znít jako by si věděl, že seš si vším jistej. Hlavně klid. Jasný!“

„No jo.“ Karel a ty jeho psychologický rady.

„Připni se tady k té karabině a bacha na proud, je tu hodně silný na konci galerie je ten sifón chlapi se tam pokoušeli dostat, ale vždycky je to strhlo.“

XXXXX

Vydávám se známou podzemní chodbou, jen úzký pruh světla z čelovky mi svítí na cestu. Pak už nestačím a musím plavat. Zatloukám skobu, několikrát se klepnu do palce. To minule nebylo.

Pořádně zajistím lano a začnu se odmotávat. Proud je silný, ale v pohodě, už jsem byl ve větších sračkách. Dejchám vzduch z bomby, je cítit kovem.

Pak nahmátnu vstup do sifonu, je to tam fakt hustý. Musím se tam nechat volně vcucnout. Není to jednoduchý, sifon má pořád můj respekt. Pak se ale nadechnu a nechám se popadnout proudem.

I na podruhý to byla pěkná hrůza, pocit, jako že jsem ve ždímačce, to jen tak nic nepřekoná... Ale vyfluslo mě to zdárně na druhé straně a to je to hlavní. Už se těším na Mišku...

Brodím se ledovou vodou a nahmatám břeh. I na podruhé mě to servalo čelovku i z helmou. Vystupuju na podestu a rozbaluji pytel.

„Ták, nasadit čelovku a hurá!“

„Míšo!!! Míšo!!! Už jsem tady! Kde seš???“ Křičím do tmy.

„Kurva, kde je?“ Ptám se sám sebe.

„Jestli se schováváš, tak dostaneš na prdel!“ Znovu volám. Míša se však neozývá. Podle tvaru, jsem ve správné jeskyni...

„Tak vylez!“ Vystupuji konečně z vody na břeh.

„Ty budeš asi, tam dole vid’.“ Mumlám si pro sebe a spěchám dolů do chodby.“

Pískám si oblíbenou písničku z pohádky Obušku z pytle ven: „Já s písničkou jdu jako ptáček...“

„Tak kde seš! Sakra!“

„Halo?“ Ozve se z kouta.

„No konečně, prdelko... Už se na tebe těším!“ Jdu za známým hláskem.

„No né.“ Zírám na ní. ...

„Ty seš tlustá! Doufám že zase zhubneš!“ Míša na mně vyjeveně civí.

„Nehraj to na mne! Vlínem na to? Nějak mi vyhládlo...něco bych skousnul...“

Míše vyhrkly slzy a se zaječením zdrhla dál do chodby.

„Co blbneš, kurva! Copak si nic nepamatuješ?! Nesor mě! Počkej!“ Marně ale na ni volám, ječí a zdrhá pryč.

„Ty vole, jestli se něco posralo...“ Zašeptám pro sebe. Pak jsem jí konečně doběhnul, teda, už neměla kam utéct.

„Co jé? Co blbneš?“ Ptám se. „Ty si nic nepamatuješ?“

„Co si mám pamatovat?“ Brečí. Jdu pomalu k ní.

„Děte pryč!“ Hodila po mně nějaké kamení.

„No promiň, já myslel...že...to...“

„Co?! Co jste zač?“

„Já jsem přece Erik, ty si mne nepamatuješ? Jak jsme spolu to...“

„Neznám vás! Vy jste záchranář?“ Zeptala se.

„Jasně. A...“

„Budu si na vás stěžovat!“ Založila si ruce v bok.

„Míšo...co blbneš. To přeci...“ Zase se k ní pokouším přiblížit.

„Neopovažte se!“ Křikne.

„Ty vole, to je v prdeli...“ Sednul jsem si na zem, slzy na krajíčku Už jsem si v duchu představoval, jaké to bude...A vono hovno!

„Kurva!“

„Já tady žádnou nevidím.“ Řekl za mnou hlas. Otočím se a...

„Ty jedna! To si vypiješ!“

„Ráda.“ Míša tam totiž ležela nahá, zadek vystrčenej na mne...

Bylo to...náročný.

Přes tu prdel nakonec taky dostala a moc se jí to líbilo. Musel jsem ji, jak tvrdila, pořád zahřívát, aby jí nenastydly vaječníky...

Byl jsem rád, že se druhý den u nás objevil Louda.

„Koukám, že jste se tu nějak sblížili.“ Poznamenal, když nás viděl.

„No...my...se už nějakou dobu znali...A ...“

„Vy budete Louda, že jo?“ Skočila mi do toho Míša. Přikývl.

„Tak to nám půjdte na svatbu! Že jo?“ Louda se na mne udiveně podíval, Míša mě štípla do stehna.

„No, pudeš...nám na svatbu?“ Zeptal jsem se nejistě. Louda se začal chechtat, já jsem pro změnu dostal pohlavek a začal cítit, že to nebude zrovna nejrovnější manželství.

„Jasně že pudu.“ A chechtal se, až se za břicho popadal. Pak povídá:

„No nedovedu si představit, kdybych sem poslal přeci jenom toho Skunka...“

S Míšou jsme se na sebe podívali, došlo mi, že by se vše asi odehrávalo úplně jinak.

„Hele, voda už opadla, tak tady slečnu...“

„Míša, Míša Voznicová.“ Představila se.

„Tak tady Míšu vem za ruku a opatrně jí protáhnem na druhou stranu.

Myslíte...myslíš, že to zvládneš?“

„To víš že jo, pude sama!“

„Css. Ty seš teda galantní.“

„No já nevím, ale...“

„Pude sama!“ Řekl jsem a dodal: „To má za ty blbý kecy!“

Louda se jen nechápavě zatvářil a povídá:

„Čeká tam na vás překvapení.“

„Jó? No to jsem zvědavěj.“ Vyrazili jsme. Cestu Míša zvládla v pohodě. Na stanovišti, kde jsme se převlíkali na nás čekal doktor, ale Míša ho odmávla, že je

„v poho!“

„Ale slečno, byla jste dlouho v zimě, musíte být podchlazená...“

„V klidu, vona něco vydrží.“ Uklidnil jsem doktora. Ten jenom nechápavě kroutil hlavou.

Venku to bylo opravdu překvápko.

„Ty vole, televize!“

„Dlužíš mi flašku, vole!“ Špitl mi do ucha Louda.

„Tak a už tu máme zachráněnou a zachránce.“ Začal redaktor. Obrátil jsem voči v sloup a začal si hrát na televizní hvězdu.

„Riskoval jste tady pro slečnu život. Jak se nyní cítíte, mladý muži?“

„Jsem docela vyštavenej.“ Povídám podle pravdy.

„Ano, ano. Musel to být velmi náročný pobyt, tam dole. Jste tedy rád, že zase vidíte lidi a denní světlo, že jo?“

„Hlavně jsem rád, že vidím lidi...“ Redaktor si zase vzal slovo a tentokrát se otázel Míši:

„Jaké tam byly podmínky? Naše diváky by zajímalo...“

„No.“ Míša mu vzala mikrofon z ruky. Redaktor zamrkal.

„Byla tam kapánek zima, tak jsme se tomu museli nějak přizpůsobit.“ A udělala na redaktora voči.

„Á ano... Tak to byl přímý přenos z ... z Moravského krasu.“ Pak se obrátil ke kameře a loučil se s diváky. K Míše spěchala armáda sanitářů a ošetřovatelek. Křičela na ně, že je v pořádku, ale stejně ji chytli, naložili do sanitky a odvezli pryč. Udělal jsem na ni dlouhej nos a ona na oplátku zahrozila pěstí.

Doslov:

Když jsme se pak konečně vrátili na základnu a já odepsal všechny ty věci, co jsme měli půjčený, tak jsem si to namířil k domovu. Cestou jsem se zastavil v jedné trafice a vsadil čísla na čtrnáct dní dopředu...

S Míšou máme domluvený, že se u nás zastaví, jen co ji pustěj z nemocnice.

Cestou na mne hrozně štěkali psi, zvlášť jeden dobrman... Když jsem se pak dostal domů, tak na mne na chodníku uraženě vrčel sousedčin Bertík, že by náhoda?

Otevřel jsem dveře od bytu a bouřlivě se přivítal s rodiči.

Plakal jsem.

Myslel jsem že to je sen, tak jsem se štipal do tváří, ale sen to nebyl.

Pak se maminka zeptala:

„Eriku, ta slečna...vypadalo to v těch zprávách, že si docela rozumíte...“ Kývnul jsem.

„Budeme se brát, mami.“ Mamku to překvapilo. Podezřívavě se na mne podívala.

„A znáte se dobře?“

„Hodně dobře.“

„No, já nevím, synu...“ Začal otec. „...ale jestli to není předčasný... Víš...“

„Není to předčasný! Známe se dlouho!“

„A co ta tvoje slečna dělá? Není ona nějaká...pankerka?“

„Není. Jenom tak byla oblečená na ten fest'ák.“

„Aha, dobře a co dělá? Je studentka? Nebo...“

„No...já ani nevím.“ Oba rodiče se na sebe významně podívali.

„Nechceš si to, chlapče...“

„Nejsem žádněj chlapec! Zabil jsem víc...“ Zarazil jsem se.

„Ty si někoho zabil?“ S hrůzou se na mne podívala matka. Otec se chytnul stolu.

„Ale né, to byla taková ...prdel. Jen mi už neříkejte *chlapče!*“ Odešli do pokoje a dlouho si tam něco špitali.

Pustil jsem si televizi a koukal na zprávy.

Hlásili, že americké letectvo se souhlasem japonské vlády bombardovalo jeden farmaceutický závod na ostrově Sado. Ukazovali trosky zařízení, kde profesor Tamada stvořil své první mutanty.

Hlasatel poznamenal, že ze zdrojů blízkých ministerstvu obrany bylo zjištěno, že se tam vyráběly chemické zbraně pro autoritářský režim v Severní Koreji.

Spokojeně jsem se usmál.

Pak redaktor hlásil dál, že:

„Hlavní Súdánské město Chartúm dobyly křesťanské milice pod vedením Usaveka, který slíbil ukončit léta neustálých bratrovražedných bojů. S Usavekem už navázalo styk i několik západních zastupitelských úřadů, v čele se Spojenými státy.“ Ze záběrů jsem ho jasně poznal a ještě pár lidí, které jsem... Jó to byly časy...

„Proslýchá se...“ Dál řečnil redaktor „...že Usavek je žhavý kandidát na Nobelovu cenu míru.“

To už jsem nemohl vydržet a televizi vypnul, obrátil se na druhý bok svého milovaného gauče a usnul.

